

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

182-а щорічна
генеральна
конференція

31 березня—1 квітня 2012 р.

Видано
Церквою Ісуса Христа Святих Останніх Днів
Солт-Лейк-Сіті, штат Юта

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.
Усі права застережено

Текст англійською мовою затверджено: 12/11
Затверджено на переклад: 12/11
Назва оригіналу: *182-а щорічна генеральна конференція*
Ukrainian
PD50038655 192

Зміст

СУБОТНЯ РАНКОВА СЕСІЯ

Ми знову зібралися разом <i>Томас С. Монсон</i>	1
А дитина мала їх водитиме <i>Бойд К. Пекер</i>	4
Навчати наших дітей розуміти <i>Шеріл А. Есплін</i>	12
Навернені до Його євангелії через Його Церкву <i>Дональд Л. Холлстром</i>	17
Він дійсно любить нас <i>Пол Е. Коллікер</i>	22
Жертва <i>Даллін Х. Оукс</i>	27
Гори, щоб на них піднятися <i>Генрі Б. Айрінг</i>	34

СУБОТНЯ ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

Підтримка церковних чинів <i>Дітером Ф. Ухтдорфом</i>	42
Звіт ревізійного відділу Церкви за 2011 рік <i>Робертом В. Кантуеллом</i>	46
Статистичний звіт за 2011 рік <i>Бруком П. Хейлзом</i>	48
Робітники у винограднику <i>Джеффри Р. Холланд</i>	50
Спам'ятатися: причастя, храм і жертва заради служіння <i>Роберт Д. Хейлз</i>	56
Віра, мужність, повноцінне життя: послання до батьків-одинаків <i>Девід С. Бакстер</i>	62
Залишайтеся на території Господа! <i>Уліссес Соарес</i>	67
Налаштовані на музику віри <i>Квентін Л. Кук</i>	71
Як отримувати одкровення і натхнення для вашого особистого життя <i>Річард Г. Скотт</i>	78

СЕСІЯ СВЯЩЕНСТВА

Сили небес <i>Девід А. Беднар</i>	84
Порятунок заради справжнього зростання <i>Річард С. Еджлі</i>	91
Ааронове священство: устаньте і застосуйте силу Бога <i>Адріан Очоа</i>	96
Служіння в священстві---Чому <i>Дітер Ф. Ухтдорф</i>	101
Сім'ї---під завітом <i>Генрі Б. Айрінг</i>	109
Готові й гідні служити <i>Томас С. Монсон</i>	117

НЕДІЛЬНА РАНКОВА СЕСІЯ

Милостиві отримують милість <i>Дітер Ф. Ухтдорф</i>	124
Дякуймо Богу <i>Рассел М. Нельсон</i>	131
Особливі уроки <i>Рональд А. Разбанд</i>	137
Бачення пророків стосовно Товариства допомоги: віра, сім'я, допомога <i>Джулі Б. Бек</i>	142
Учення Христа <i>Д. Тодд Крістофферсон</i>	148
Перегони життя <i>Томас С. Монсон</i>	156

НЕДІЛЬНА ПІСЛЯОБІДНЯ СЕСІЯ

Сила визволення <i>Л. Том Перрі</i>	163
Щоб загублені могли знайтися <i>М. Рассел Баллард</i>	169
Навчитися бачити і діяти <i>О. Вінсент Хелек</i>	176
“Тільки за принципами праведності” <i>Ларрі Й. Уїлсон</i>	181
Чи варто було докладати зусилля? <i>Девід Ф. Еванс</i>	186
Зберігати священним <i>Пол Б. Пайпер</i>	193
Що Христос думає про мене? <i>Ніл Л. Андерсен</i>	198
До нових зустрічей <i>Томас С. Монсон</i>	204

ГЕНЕРАЛЬНІ ЗБОРИ ТОВАРИСТВА МОЛОДИХ ЖІНОК

Устаньте і сяйте повсюди <i>Енн М. Дібб</i>	207
Прагніть знання: у вас є робота для виконання <i>Мері Н. Кук</i>	213
Зараз настав час встати і сяяти! <i>Елейн Ш. Дальтон</i>	219

Вірити, слухатися і витерпіти | *Томас С. Монсон* 226

Ми знову зібралися разом

Президент Томас С. Монсон

Наш Небесний Батько знає кожного з нас і наші потреби. Хай же ми сповнимся Його Духом, беручи участь у цій конференції.

Мої улюблені брати і сестри, ми знову зібралися разом на генеральній конференції Церкви. Я вітаю вас і висловлюю вам свою любов. Ми зустрічаємося через кожні шість місяців, щоб підтримувати одне одного, підбадьорювати, втішати і зміцнювати віру. Ми тут, щоб навчатися. Дехто з вас, можливо, шукає відповіді на запитання і виклики, що постають перед вами у житті. Дехто страждає через розчарування чи втрати. Коли відчувається Дух Господа, кожен може знайти глибше розуміння, натхнення і віху.

Якщо у вашому житті необхідно зробити зміни, хай, слухаючи натхненні слова, що лунатимуть, ви знайдете мотивацію і мужність їх зробити. Хай же всі ми знов сповнимся рішучістю жити як гідні сини і дочки нашого Небесного Батька. Продовжуймо протидіяти злу, де б воно не було.

Які благословенні ми, що прийшли на землю у такий час як оцей—дивовижний час у довгій історії світу. Ми не в змозі зібратися всі разом під одним дахом, але зараз маємо можливість бути присутніми на цій конференції завдяки дивам телебачення, радіо, кабельного і супутникового зв'язку та Інтернету—навіть на мобільних пристроях. Ми збираємося у єдності, говорячи багатьма мовами, живучи у багатьох

країнах, але всі об'єднані однією вірою, одним ученням і однією метою.

Наш початок 182 роки тому був скромним. Зараз нашу присутність відчують по всьому світу. Ця велика справа, у якій ми беремо участь, продовжуватиме просуватися вперед, змінюючи і благословляючи життя, як це вона робить зараз. Жодна причина, жодна сила в цілому світі не в змозі зупинити роботу Бога. Що б не сталося, ця велика справа просуватиметься вперед. Ви пам'ятаєте провісні слова пророка Джозефа Сміта: “Жодна нечиста рука не може зупинити прогрес цієї роботи. Нехай вирують переслідування, нехай об'єднуються погромники, нехай збираються армії, нехай зводиться наклеп, але істина Божа просуватиметься сміливо, благородно і незалежно, доки не проникне на кожний континент, відвідає кожний край, пронесеться кожною країною і зазвучить у кожному вусі, доки цілі Бога не буде досягнуто і Великий Єгова не скаже, що роботу виконано”¹.

Мої брати і сестри, у сучасному світі багато складнощів і викликів, але також багато доброго і надихаючого. Ми проголошуємо у нашому тринадцятому уложенні віри: “Якщо є щось чесотне, чудове, славнозвісне, гідне похвали—ми прагнемо цього”. Хай же ми завжди будемо прагнути цього.

Я вдячний вам за вашу віру і відданість євангелії. Я дякую вам за любов і турботу, які ви виявляєте один до одного. Я дякую вам за ваше служіння у своїх приходах і філіях та колах і округах. Саме завдяки такому служінню Господь здійснює багато Своїх цілей на землі.

Я висловлюю вам свою вдячність за вашу доброту до мене, куди б я не приїздив. Я дякую вам за ваші молитви про мене. Я відчував ці молитви і дуже вдячний за них.

А зараз, мої брати і сестри, настає час навчання і натхнення. Протягом наступних двох днів ми почуємо багато послань. Я можу запевнити вас, що, готуючи свої послання, чоловіки і жінки, які звертатимуться до вас, прагнули допомоги і скерування небес. Вони отримали натхнення щодо того, чим збираються поділитися з нами.

Наш Небесний Батько знає кожного з нас і наші потреби. Хай же ми сповнимся Його Духом, беручи участь у цій

конференції. Про це моя щира молитва у святе ім'я нашого Господа і Спасителя, Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Учення Президентів Церкви:
Джозеф Сміт (2007), с. 143.

А дитина мала їх ВОДИТИМЕ

Президент Бойд К. Пекер

Президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Чоловіки й дружини повинні розуміти, що їхнє першочергове покликання—від якого їх ніколи не буде звільнено—виконувати свої обов'язки одне перед одним і тоді перед своїми дітьми.

Багато років тому холодної ночі на залізничній станції в Японії я почув стук у своє вікно вагону. Там у зношеній сорочці і з перев'язаною брудним клаптем тканини опухлою щокою стояв промерзлий хлопчик. Його голову вкривала короста. В руках він тримав маленьку іржаву банку та ложку, що означало, що він сирота, жебрак. Коли я вовтузився з дверима, щоб дати йому грошей, потяг рушив.

Я ніколи не забуду того голодного маленького хлопчика, який залишився стояти на холоді, високо тримаючи пусту маленьку банку. Не можу я забути і свого відчуття безпорадності, коли потяг повільно рушив, залишивши його стояти на платформі.

Кілька років потому у місті Куско, що високо в Андах Перу, ми зі старійшиною А. Теодором Татлом проводили причасні збори у довгій, вузькій кімнаті, з відкритими надвір дверима. То було увечері і в той час, коли старійшина Татл виступав, у дверях з'явився маленький хлопчик, можливо років шести. На ньому була лише драна сорочка, що доходила до колін.

Зліва від нас стояв маленький стіл, на якому була тарілка з причасним хлібом. Цей голодний вуличний сирота, побачивши хліб, повільно почав просуватися до нього. Він вже

був майже біля столу, коли його побачила жінка, яка сиділа неподалік. Суворим кивком голови, вона прогнала його назад у темряву. Моя душа застогнала.

Пізніше маленький хлопчик повернувся. Він тихенько йшов уздовж стіни, поглядаючи то на мене, то на хліб. Коли він наблизився до того місця, де жінка побачила б його, я простягнув до нього руки і він кинувся до мене. Я всадив його на коліна.

Тоді, як якийсь символ, я всадив його на стілець старійшини Татла. Після заключної молитви голодний маленький хлопчик вискочив у ніч.

Повернувшись додому, я розповів Президенту Спенсеру В. Кімболу про цей випадок. Глибоко зворушений, він сказав мені: "Ти тримав на руках цілий народ". Він кілька разів повторив мені: "Ця подія має набагато величніше значення, ніж ти усвідомлюєш зараз".

Коли я відвідував країни Латинської Америки близько 100 разів, я шукав серед облич людей того маленького хлопчика. Зараз я розумію, що мав на увазі Президент Кімбол.

На вулицях Солт-Лейк-Сіті я зустрів ще одного хлопчика, який дрижав від холоду. Це сталося пізнього вечора іншої холодної зими. Ми поверталися з різдвяної вечери у готелі. На вулиці з'явилося шість-вісім галасливих хлопців. Усі вони вже мали бути вдома через холод.

На одному з хлопчиків не було пальто. Дуже швидко підстрибуючи, щоб не замерзнути, він зник на боковій вуличці, без сумніву, в одній з маленьких, жалогідних квартир, де на ліжку не було достатньо вкривал, щоб зігріти його.

Уночі, натягаючи на себе ковдру, я молюся за тих, у кого немає теплого ліжка.

Коли завершилася Друга світова війна, я був дислокований в Осоді, Японія. Місто було в уламках, а вулиці захаращено камінням, сміттям та вирвами від бомб. Хоча більшість дерев було знищено, кілька дерев з обламаними гілками й стовбурами все ще стояли, мужньо пустивши кілька молодих гілочок з листочками.

Крихітна дівчинка у зношеному кольоровому кімоно завзято збирала у букет жовте листя сикомори. Мала дитина, здавалося, не помічала спустошення, яке було навколо неї, коли видиралася на руїни, щоб поповнити свою колекцію новими листочками. Вона знайшла єдине, що залишалось прекрасним в її світі. Можливо я мушу сказати так—вона була тим єдиним прекрасним у її світі. Думка про неї якимось чином зміцнює мою віру. Ця дитина уособлювала надію.

Мормон навчав, що “малі діти живуть у Христі”¹ і їм не треба каятися.

Десь на початку минулого століття двоє місіонерів працювали в горах південної частини Сполучених Штатів. Одного дня вони побачили з пагорку людей, які зібралися на галявині далеко внизу. Місіонери не часто зустрічали людей, яким вони могли б проповідувати, тому вони попрямували вниз на галявину.

Виявилось, що втопився хлопчик, і там організували похорони. Його батьки послали за священником, щоб той “сказав потрібні слова” над їхнім сином. Місіонери стояли позаду, коли мандрівний священник наблизився до засмучених батька й матері і почав свою проповідь. Якщо батьки очікували отримати втішення від цієї духовної особи, то вони розчарувалися.

Він суворо сварив їх за те, що вони не охрестили хлопчика. Вони відкладали це через різні справи, а зараз вже було запізно. Він дуже різко сказав їм, що їхній хлопчик потрапив до пекла. То була їхня вина. Вони відповідальні за його нескінченні муки.

Коли проповідь завершилась, і могилу засипали, старійшини підійшли до батьків, що горювали. Вони сказали матері: “Ми слуги Господа і прийшли з посланням до вас”. Заплакані батьки слухали, а двоє старійшин читали слова з одкровень і свідчили про відновлення ключів заради викуплення живих і померлих.

Я дещо співчуваю тому проповіднику. Він чинив якнайкраще, маючи те світло і знання, які в нього були. Але є більше того, що він мусив запропонувати. А саме, повноту євангелії.

Старійшини прийшли як втішителі, як вчителі, як слуги Господа, як уповноважені служителі євангелії Ісуса Христа.

Згадані мною діти представляють всіх дітей нашого Небесного Батька. “Діти—спадщина Господня, ... блаженний той муж, що сагайдака свого ними наповнив”².

Створення життя є великим обов’язком подружжя. Виклик смертного життя—це бути гідними і відповідальними батьками. Ні чоловік, ні жінка, не можуть народити дітей поодиноці. За задумом, діти повинні мати двох батьків—батька і матір. Жодна інша модель або процес не можуть замінити цього.

Багато часу тому одна жінка зі сльозами на очах сказала мені, що, будучи студенткою коледжу, вона та її хлопець допустилися серйозної помилки. Він домовився про аборт. У свій час вони закінчили коледж, одружилися і у них народилося кілька інших дітей. Вона розповіла мені, які муки переживає зараз, коли дивиться на свою сім’ю, своїх прекрасних дітей і в своїй уяві бачить порожнє зараз місце, де не вистачає тієї дитини.

Якщо це подружжя розуміє і застосовує Спокуту, вони пізнають, що та подія і біль, що пов’язаний з нею, можуть бути згладжені. Жодний біль не триватиме вічно. Це не легко, але життя ніколи й не планувалося так, щоб бути легким або справедливим. Покаяння і тривала надія, яку приносить прощення, завжди будуть вартими зусиль.

Інше молоде подружжя зі сльозами на очах сказали мені, що вони щойно повернулися від лікаря, де їх повідомили, що у них не може бути власних дітей. Вони були вбиті горем через цю новину і здивувалися, коли я сказав їм, що насправді їм доволі пощастило. Вони не розуміли, чому я сказав це. Я сказав їм, що їхня ситуація є набагато кращою за ті, в яких опинилися інші подружні пари, які могли б бути батьками, але відкинули цей обов’язок і егоїстично уникали його.

Я сказав їм: “Принаймні ви хочете мати дітей і це бажання буде великою мірою вам на користь у вашому земному житті і поза ним, оскільки воно забезпечуватиме духовну та емоційну стабільність. Зрештою, завдяки тому, що ви хотіли дітей, але не

могли їх мати, ви будете у набагато кращому становищі, ніж ті, хто могли їх мати, але не захотіли цього”.

Є пари, які все ніяк не одружаться, і тому у них немає дітей. Дехто, через незалежні від них обставини, виховують дітей самі, як матір або батько. Це становище є тимчасовим. За вічним планом плину речей—не завжди у смертному житті—праведні бажання і прагнення буде здійснено.

“Коли ми надіємося на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей!”³.

Найважливіший результат усієї активності в Церкві полягає у тому, щоб побачити, що чоловік, його дружина і їхні діти щасливі вдома, захищені принципами і законами євангелії, надійно запечатані завітами вічного священства. Чоловіки й дружини повинні розуміти, що їхнє першочергове покликання—від якого їх ніколи не буде звільнено—виконувати свої обов’язки одне перед одним і тоді перед своїми дітьми.

Одним з великих відкриттів батьківства є те, що ми навчаємося від своїх дітей набагато більше стосовно того, що насправді має значення, ніж ми це будь-коли засвоювали від своїх батьків. Ми починаємо розуміти істину в пророцтві Ісаї, що “дитина мала їх водитиме”⁴.

В Єрусалимі Ісус “дитину покликав, і поставив її серед них, та й сказав:

“Поправді кажу вам: коли не навернетесь, і не станете, як ті діти,—не ввійдете в Царство Небесне!

Отже, хто впокориться, як дитина оця, той найбільший у Царстві Небеснім”⁵.

“Ісус же сказав: “Пустіть діток, і не бороніть їм приходити до Мене,—бо Царство Небесне належить таким.

І Він руки на них поклав, та й пішов звідтіля”⁶.

У Книзі Мормона ми читаємо про відвідування Ісусом Христом Нового світу. Він зціляв і благословляв людей та наказав, щоб вони привели до Нього малих дітей.

Мормон пише: “Вони привели своїх малих дітей і поставили їх на землю навколо Нього, й Ісус стояв посередині; і натовп розступився, доки всіх їх не було приведено до Нього”⁷.

Тоді він наказав людям опуститися навколiшки. Оточений дiтьми, Спаситель схилив колiна i молився нашому Батьковi на Небесах. Пiсля молитви Спаситель заплакав "i Він узяв їхнiх малих дiтей, одного за другим, i благословив їх, i молився Батьковi за них.

"А коли Він зробив це, Він знову заплакав"⁸.

Я розумiю почуття Спасителя до дiтей. Можна багато чого навчитися, наслiдуючи Його приклад у тому, як молитися, благословляти i навчати "тих маленьких"⁹.

Я був 10-м у сiм'ї з 11-х дiтей. Наскiльки менi вiдомо, нi мiй батько, нi моя мама, не служили у видних покликаннях в Церквi.

Нашi батьки вiрно служили у своєму найважлившому покликаннi, як батьки. Наш батько керував нашою сiм'єю у праведностi, завжди без гнiву i залякування. А могутнiй приклад нашого батька пiдкрiплювався люблячою порадою нашої матерi. Євангелiя має могутнiй вплив у життi кожного з нас в родинi Пекерiв, i так буде i в наступному поколiннi, i далi й далi, аж на скiльки ми можемо уявити собi.

Я маю надiю, що мене вважатимуть таким же хорошим чоловiком, як i мого батька. До того, як почути слова "гаразд" вiд мого Небесного Батька, я сподiваюся спершу почути їх вiд свого батька зi смертного життя.

Багато разiв я замислювався над тим, чому мене покликали апостолом, а пiзніше президентом Кворуму дванадцятьох, незважаючи на те, що я виховувався в сiм'ї, де батька можна було назвати малоактивним. Я не єдиний член Кворуму дванадцятьох з подiбною бiографiєю.

Зрештою я змiг побачити i усвiдомити, що, можливо, мене було покликано саме завдяки тим обставинам. I я змiг зрозумiти, чому в усьому, що ми робимо в Церквi, нам, як провiдникам, потрiбно надавати можливiсть батькам i дiтям проводити час разом, як сiм'я. Провiдники священства повиннi потурбуватися про те, щоб церковна сiм'я сприяла у цьому.

Iснує багато речей у життi за євангелiєю Iсуса Христа, якi не можна оцiнювати за записами у графiках вiдвiдуваностi. Ми зайнятi справами, що стосуються примiщень, бюджетiв,

програм і процедур. Займаючись цим, можна забути про сам дух євангелії Ісуса Христа.

Надто часто хтось підходить до мене й каже: “Президенте Пекер, чи не було б краще, якби ... ?”

Зазвичай я зупиняю їх і кажу: “ні”, оскільки я припускаю, що пропозиція стосуватиметься проведення нового заходу або впровадження нової програми, які заберуть більше часу або коштів у сім’ї.

Сімейний час—це священний час і його потрібно захищати й шанувати. Ми закликаємо наших членів Церкви виявляти відданість своїм сім’ям.

Щойно одружившись, ми з дружиною вирішили, що прийматимемо дітей, які народяться у нас, з належною їхньому народженню й зростанню відповідальністю. У свій час вони створили власні сім’ї.

Двічі у нашому шлюбі, під час народження двох наших маленьких хлопчиків, лікар казав нам: “Не думаю, що ваша дитина виживе”.

Обидва рази ми були готові віддати власне життя, якби тільки наш маленький син міг зберегти своє. Пропонуючи своє життя, ми усвідомили, що таку саму відданість виявляє і Небесний Батько до кожного з нас. Який божественний задум!

Зараз, на заході нашого життя, ми з сестрою Пекер розуміємо і свідчимо, що наші сім’ї можуть бути вічними. Якщо ми дотримуємося заповідей і живемо за євангелією повною мірою, ми будемо захищені і благословенні. Маючи дітей, онуків і правнуків, ми молимося, щоб кожен в нашій зростаючій сім’ї ставився з такою ж відданістю до тих дорогоцінних маленьких.

Батьки й матері, коли наступного разу ви колисатимете на руках новонароджене дитя, ви можете здобути бачення таємниць і цілей життя. Ви краще зрозумієте чому Церква така, як вона є, і чому сім’я є основною організацією в часі та у вічності. Я свідчу, що євангелія Ісуса Христа—істинна, що план викуплення, який було названо планом щастя,—це план для сімей. Я молюся Господові, щоб сім’ї в Церкві мали благословення, батьки і діти, щоб ця робота просувалася

вперед за задумами Батька. Я свідчу про це в ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Мороній 8:12.
2. Псалми 126:3, 5.
3. 1 Коринтянам 15:19.
4. Ісаїя 11:6.
5. Матвій 18:2–4.
6. Матвій 19:14–15.
7. 3 Нефій 17:12.
8. 3 Нефій 17:21–22.
9. 3 Нефій 17:24.

Навчати наших дітей розуміти

Шеріл А. Есплін

Другий радник у генеральному президентстві Початкового товариства

Навчати наших дітей розуміти, це більше, ніж просто давати їм інформацію. Це допомагати нашим дітям помістити вчення в свої серця.

З плином років багато деталей мого життя поступово втрачають виразність, але деякі спогади зовсім не тьмяніють—ті, які пов'язані із народженням кожної нашої дитини. Небеса тоді здавалися такими близькими і, якщо я постараюся, то можу майже повернути ті почуття благоговіння та подиву, які відчувала щоразу, коли одного з цих дорогоцінних немовлят клали мені на руки.

Наші “діти—спадщина Господня” (Псалми 126:3). Він знає і любить кожну дитину досконалою любов'ю (див. Мороній 8:17). Яку ж священну відповідальність доручив Небесний Батько нам, батькам, бути Його партнерами і допомагати Його кращим духам стати тими, ким, як Він знає, вони можуть стати.

Цей божественний привілей, ростити наших дітей, є більшою відповідальністю, ніж ми здатні нести самі, без допомоги Господа. Він точно знає, що слід знати нашим дітям, що їм слід робити і ким вони мають стати, аби повернутися до Його присутності. Він дає матерям і батькам конкретні інструкції та провід через Писання, Його пророків і Святого Духа.

У одкровенні останніх днів, даному через Пророка Джозефа Сміта, Господь наказує батькам навчати своїх дітей

розуміти вчення про покаєння, віру в Христа, хрищення і дар Святого Духа. Зверніть увагу, Господь не каже, що ми маємо лише “навчати вченню”; Він наставляє нас навчати дітей “розуміти вчення” (див. УЗ 68:25, 28; курсив додано).

У Книзі Псалмів ми читаємо: “Дай мені зрозуміти, і нехай я держуся Закону Твого, і всім серцем я буду триматись його!” (Псалми 118:34)

Навчати наших дітей розуміти, це більше, ніж просто давати їм інформацію. Це допомагати нашим дітям помістити вчення в свої серця так, щоб вони стали частиною їхнього ества і це відобразалося в їхньому ставленні та поведінці протягом усього їхнього життя.

Нефій навчав, що роль Святого Духа—це доносити істину “до сердець дітей людських” (2 Нефій 33:1). Наша роль як батьків—це робити усе можливе, щоб створити атмосферу, в якій наші діти зможуть відчувати вплив Духа, а потім допомогти їм розпізнати, що вони відчують.

Мені згадалося, як кілька років тому мені подзвонила моя дочка Мішель. Із хвилюванням вона сказала: “Мамо, щойно у мене була неймовірна розмова з Ешлі”. Ешлі—це її дочка, якій на той час було п’ять років. Мішель описала той ранок, як безперервну сварку між Ешлі та трирічним Ендрю. Одна дитина не хотіла ділитися, а інша її біла. Після того, як Мішель допомогла їм розібратися, вона пішла глянути на немовля.

Невдовзі прибігла Ешлі, сердита, бо Ендрю не ділився. Мішель нагадала Ешлі про зобов’язання, яке вони взяли на сімейному вечорі, бути добрішими одне до одного.

Вона запитала Ешлі, чи хоче вона помолитися і попросити Небесного Батька про допомогу, але Ешлі, все ще сильно гніваючись, відповіла: “Ні”. На запитання, чи вірить вона, що Небесний Батько відповість на її молитву, Ешлі сказала, що вона не знає. Мама попросила її спробувати і, ніжно тримаючи її за руки, стала з нею на коліна.

Мішель сказала, що Ешлі може попросити Небесного Батька допомогти Ендрю ділитися, а їй допомогти бути доброю. Думка про те, що Небесний Батько може допомогти її братику ділитися, мабуть збудила цікавість Ешлі, і вона почала

молитися, спочатку попросивши Небесного Батька допомогти Ендрю ділитися. Коли вона попросила Його допомогти їй бути добрішою, вона розплакалася. Ешлі закінчила молитву і сховала своє обличчя у мами на плечі. Мішель обняла її і запитала, чому вона плаче. Ешлі відповіла, що не знає.

Мама сказала: “Мені здається я знаю, чому ти плачеш. Чи ти відчуваєш щось хороше всередині?” Ешлі кивнула, і її мама продовжила: “Це Дух дає тобі ці відчуття. Таким способом Небесний Батько каже, що Він тебе любить і допоможе тобі”.

Вона запитала Ешлі, чи вірить вона в це, чи вірить вона, що Небесний Батько може допомогти їй. Дивлячись своїми сповненими сліз маленькими очима Ешлі сказала, що так.

Іноді найкращий спосіб навчати наших дітей розуміти вчення, це доносити його у контексті того, що вони відчувають саме в той момент. Ці моменти є спонтанними і незапланованими і з’являються у звичайному плині сімейного життя. Вони швидко з’являються і минають, тому нам слід бути пильними і розпізнавати слушну для навчання нагоду, коли наші діти приходять до нас із запитанням чи занепокоєнням, коли у них є проблеми в стосунках з братом, сестрою або другом, коли їм слід подолати свій гнів, коли вони помиляються, або коли їм треба прийняти рішення (див. *Навчати—немає покликання величнішого: посібник для навчання євангелії* [2000], сс. 140–141; *Шлюб та сімейні стосунки: посібник для викладача* [2000], с. 61).

Якщо ми готові і дозволимо Духу скеровувати в цих ситуаціях, наші діти навчатимуться ефективніше і з кращим розумінням.

Так само важливими є слухні для навчання моменти, які приходять завдяки вдумливо спланованим регулярним нагодам, таким, як: сімейна молитва, сімейне вивчення Писань, домашній сімейний вечір та інші сімейні заходи.

У кожній такій ситуації, усе навчання і розуміння найкраще підсилюється атмосферою тепла і любові, коли присутній Дух.

Один батько, десь за два місяці до того, як його дітям мало виповнитися вісім років, щотижня виділяв час для того, щоб готувати їх до хрищення. Його дочка сказала, що коли

прийшла її черга, він дав їй щоденника, вони сіли разом, лише вдвох, і ділилися своїми почуттями щодо принципів євангелії та обговорювали їх. Під час цього він попросив її малювати. На її малюнку було доземне існування, земне життя і кожний крок, який їй слід було зробити, щоб повернутися до життя з Небесним Батьком. У ході навчання Він свідчив про кожний крок плану спасіння.

Коли його дочка згадувала це вже дорослою, то сказала: “Мені ніколи не забути ту любов, яку я відчувала від мого тата, коли він проводив той час зі мною. ... Я вважаю, що саме через цей досвід я мала свідчення про євангелію, коли мене було охрищено” (див. *Навчати—немає покликання величнішого*, с. 129).

Навчання, націлене на розуміння, вимагає рішучих і постійних зусиль. Для цього треба навчати порадою і прикладом, особливо щоб допомогти нашим дітям жити згідно із засвоєним знанням.

Президент Гарольд Б. Лі навчав: “Якщо не пізнавати принципів євангелії в дії, ... набагато важче буде вірити в них” (*Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі* [2001], с. 121).

Я навчалася молитися, коли ставала на коліна разом зі своєю сім'єю під час сімейної молитви. Я вивчала мову молитви, коли слухала, як моляться мої батьки і коли вони допомагали мені промовити мої перші молитви. Я дізналася, що можу розмовляти з Небесним Батьком і просити спрямування.

Кожного ранку, без винятку, мама і тато збирали нас навколо кухонного столу перед сніданком, і ми ставали на коліна, щоб промовити сімейну молитву. Ми молилися перед кожним прийомом їжі. Увечері, перед сном, ми ставали разом на коліна у вітальні і завершали день сімейною молитвою.

Хоча, як дитина, я не розуміла багато чого стосовно молитви, вона настільки стала частиною мого життя, що залишилася зі мною. Я продовжую навчатися і моє усвідомлення сили молитви все ще продовжує зростати.

Старійшина Джеффри Р. Холланд сказав: “Усі ми розуміємо, що успіх євангельського послання залежить від того, як йому навчають, а потім, як його зрозуміють, і чи

живуть за ним так, щоб обіцяння щастя і спасіння, які воно несе, могли здійснитися” (“Навчати і вчитися в Церкві” [всесвітні збори навчання провідництва], 10 лютого 2007 р. *Ліягона*, черв. 2007, с. 57).

Процес навчання, до повного засвоєння вчень євангелії, займає усе життя і відбувається “рядок за рядком, приписання за приписанням, тут трохи і там трохи” (2 Нефій 28:30). По мірі того як діти навчаються і діють на основі того, чому навчилися, їхнє розуміння зростає, що веде до більшого пізнання, кращого застосування і більшого та тривалішого розуміння.

Ми переконуємося, що наші діти починають розуміти вчення, коли про нього свідчать їхнє ставлення та вчинки, без захоочення від зовнішніх загроз чи нагород. Коли наші діти навчаються розуміти євангельську доктрину, вони стають більш незалежними і відповідальними. Вони стають частиною рішень сімейних проблем і роблять позитивний внесок до атмосфери наших домівок та до успіху нашої сім’ї.

Ми навчимо наших дітей розуміти, якщо використаємо кожную нагоду для навчання, запросимо Духа, будемо прикладом і допоможемо їм жити у відповідності з тим, чого вони навчилися.

Коли ми дивимося в очі крихітного немовляти, на думку спадають слова пісні:

*Я Божеє дитя,
І цей благальний спів,
Щоб мудрі Божії слова
Я вчасно зрозумів.*

*За батьками йтиму прямо
Я на вірний шлях.
Ви всьому мене навчіть,
Щоб жив я в небесах.*

(“Я Божеє дитя” Гімни, № 186; курсив додано)

Давайте ж будемо так чинити. В ім’я Ісуса Христа, амінь.

Навернені до Його євангелії через Його Церкву

Старійшина Дональд Л. Холлстром
З президентства сімдесятників

---

*Мета Церкви—допомагати нам жити за
євангелією.*

Я люблю євангелію Ісуса Христа і Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Іноді ми взаємозаміняємо слова *євангелія* і *Церква*, але вони мають різні поняття. Проте вони дуже взаємопов'язані і потрібні нам обидва.

Євангелія є славетним планом Бога, в якому нам, Його дітям, дана можливість отримати все, що має Батько (див. УЗ 84:38). Це називається вічним життям і характеризується як “найвеличніший з усіх дарів Бога” (УЗ 14:7). Важлива частина плану—це наш земний досвід, час, коли ми розвиваємо віру (див. Мороній 7:26), каємося (див. Мосія 3:12) і примиряємося з Богом (див. Кн. Якова 4:11).

Оскільки наша земна недосконалість і “протиленість в усьому” (2 Нефій 2:11) роблять це життя дуже складним і оскільки ми не можемо очиститися від наших гріхів самостійно, був необхідний Спаситель. Коли Елогим, Вічний Бог і Батько всіх духів, представив Свій план спасіння, був серед нас Один, Який сказав: “Ось я, пошли мене” (Авраам 3:27). Його звали Єгова.

Народжений від Небесного Батька як духовно, так і фізично, Він мав усю владу, щоб подолати світ. Народжений від земної матері, Він був підвладний земним болям і стражданням. Той великий Єгова також був названий Ісусом і

додатково отримав титул Христос, що означає Месія або Помазаник. Його найбільшим подвигом стала Спокута, здійснюючи яку, Ісус Христос “спустився нижче всього” (УЗ 88:6), що дало Йому можливість принести викупительну жертву за кожного з нас.

Церкву було встановлено Ісусом Христом під час Його земного служіння, “збудован[у] на основі апостолів і пророків” (Ефесеянам 2:20). У цьому “розподілі повноти часів” (УЗ 128:18) Господь знову відновив те, що було, і сказав, конкретно звертаючись до пророка Джозефа Сміта: “Я встановлю Церкву твоєю рукою” (УЗ 31:7). Як і колись, Ісус Христос зараз очолоє Свою Церкву, яку в наш час на землі представляють пророки, наділені апостольськими повноваженнями.

Це надзвичайна Церква. Її організація, ефективність і цілковита добродетель завоювали повагу всіх, хто щиро прагне зрозуміти її. Церква має програми для дітей, молоді, чоловіків і жінок. Вона має чудові будинки зборів, кількість яких перевищує 18 тис. По всьому світу нараховується 136 величних храмів, і ще 30 будується або про їх будівництво оголошено. Кількість місіонерів повного дня перевищує 56 тис., частина з яких молоді, а частина—не дуже. Вони служать у 150 країнах. Гуманітарна робота Церкви, здійснювана по всьому світу—це дивовижний вияв щедрості членів Церкви. Система благополуччя піклується про членів Церкви і сприяє розвитку самозабезпеченості у небачений спосіб. У цій Церкві ми маємо самовідданих мирських священнослужителів та громаду святих, які охоче служать одне одному в надзвичайний спосіб. В усьому світі не існує нічого подібного до цієї Церкви.

Коли я народився, наша сім'я жила в маленькому будиночку на території скінії Гонолулу—одного з прекрасних історичних будинків зборів, що належать Церкві. Зараз я хочу вибачитися перед своїми шановними друзями з Верховного єпископату, які наглядають за церковним майном, бо ще хлопчиком я облазив усі закутки цієї будівлі—від дна фонтану до внутрішньої частини шпилья, який підсвічується і велично височіє над місцевістю. Ми навіть гойдалися (як

Тарзани), на довгих звисаючих гілках величезних індійських фікусів, які ростуть на ділянці.

Церква була для нас всім. Ми ходили на величезну кількість зборів, навіть більшу, ніж зараз. У четвер після обіду ми ходили на Початкове товариство. Збори Товариства допомоги проводилися зранку у вівторок. Спільні заходи для молоді були в середу ввечері. Субота присвячувалася заходам приходу. В неділю вранці чоловіки і юнаки приходили на збори священства. В середині дня ми відвідували Недільну школу. Потім увечері ми поверталися на причасні збори. Через те, що ми постійно приходили, потім поверталися, проводили збори, здавалося, що весь недільний день був зайнятий церковними заходами і більшість часу по буднях.

При всій моїй любові до Церкви саме в ті дитячі роки я вперше відчув, що є щось більше, щось особливе. Коли мені було 5 років, у skinії проводили велику конференцію. Ми пройшли стежинкою від нашого будинку, перейшли місточок, що вів до величного дому зборів, і сіли десь у 10 ряду великої каплиці. Головуючим і промовцем на зборах був Девід О. Мак-Кей, Президент Церкви. Я нічого не пригадаю з того, що він сказав, однак яскраво пам'ятаю те, що бачив і відчував. Президент Мак-Кей був одягнутий у кремового кольору костюм і зі своїм хвилястим сивим волоссям виглядав дуже велично. За традицією, поширеною на островах, на ньому була гірлянда з живих червоних квітів. Під час його виступу мене охопило дуже сильне і особливе почуття. Я пізніше зрозумів, що то був вплив Святого Духа. Ми заспівали заключний гімн.

Хто разом з Богом, хто?

Вже треба з'ясувать.

Хто разом з Богом, хто?

Важливо точно знать.

(“Хто разом з Богом?”, Гімни, № 159).

Хоча ті слова співали майже 2000 чоловік, однак мені здавалося, що питання стосується безпосередньо мене, і я хотів підвестися й відповісти: “Я!”

Деякі люди вважають, що активність у Церкві—це найвища мета. Це небезпечна точка зору. Можна бути активним у Церкві й менш активним у євангелії. Дозвольте наголосити: активність у Церкві—це дуже бажана ціль, однак цього недостатньо. Активність у Церкві—це зовнішній вияв наших духовних прагнень. Якщо ми ходимо на збори, маємо покликання в Церкві й виконуємо їх, служимо іншим—це бачать усі.

На противагу, те, що стосується євангелії, як правило, є менш помітним і його складніше виміряти, однак є важливішим з огляду вічності. Наприклад, скільки віри ми насправді маємо? Наскільки щиро ми каємося? Яке значення мають обряди у нашому житті? Скільки уваги ми приділяємо нашим завітам?

Я повторюю: нам потрібна євангелія і Церква. Насправді, мета Церкви—допомагати нам жити за євангелією. Ми часто не можемо зрозуміти: як людина, яка була активною в Церкві в юності, подорослішавши, стала неактивною? Чому раптом доросла людина, яка ходила до церкви регулярно і служила, перестає приходити? Як людина, яку засмутив хтось із провідників чи інших членів Церкви, дозволила собі піти з церковного життя? Можливо, причина полягає в тому, що вони не були достатньо навернені до євангелії—до того, що має вічне значення.

Хочу запропонувати три головні способи того, як зробити євангелію нашою основою:

1. *Поглиблюйте розуміння Божества.* Стійке знання про трьох членів Божества і любов до них є найважливішими. Вдумливо моліться Батькові в ім'я Сина і прагніть скерування Святого Духа. Поєднайте молитву з постійним вивченням і смиреним розмірковуванням, щоб невпинно розбудовувати непохитну віру в Ісуса Христа. “Бо як може людина знати Господаря, якому вона не служила, і хто є незнайомцем для неї, і далеко від думок і намірів її серця” (Мосія 5:13).

2. *Зосереджуйтеся на обрядах і завітах.* Якщо залишилися важливі обряди, які вам ще треба пройти у своєму житті, ретельно готуйтеся до кожного з них. Потім необхідно організуватися й з вірою жити відповідно до укладених завітів, кожного тижня повною мірою використовуючи дар причастя. Через те, що багато з нас недостатньо благоговійно ставляться до цього святого обряду, ми не зазнаємо постійної зміни його очищаючої сили.
3. *Об'єднайте євангелію з Церквою.* Якщо ми зосередимося на євангелії, то Церква стане більшою, а не меншою мірою, благословенням у нашому житті. Якщо ми приходимо на кожні збори підготовленими, щоб “прагн[ути] знання, саме через навчання і також через віру” (УЗ 88:118), Святий Дух буде нашим учителем. Якщо ми приходимо, щоб нас розважали, то, найвірогідніше, будемо розчаровані. Президента Спенсера В. Кімбола якось запитали: “Що ви робите, якщо збори виявилися нудними?” Він відповів: “Я не знаю. Я ніколи на таких не був” (цитовано Gene R. Cook, in Gerry Avant, “Learning Gospel Is Lifetime Pursuit,” *Church News*, Mar. 24, 1990, 10).

У своєму житті ми повинні бажати, аби сталося те ж саме, коли Господь прийшов до людей у Новому світі й заснував Свою Церкву. В Писаннях сказано: “І сталося, що таким чином вони [мається на увазі Його учні] ходили серед усього народу Нефія і проповідували євангелію Христа всім людям на лиці землі; і їх було навернено до Господа і приєднано до церкви Христа, і у такий спосіб людей того покоління було благословлено згідно з словом Ісуса” (3 Нефій 28:23).

Господь хоче, щоб члени Його Церкви були повністю наверненими до Його євангелії. Це єдиний певний шлях, що веде нас сьогодні до духовної безпеки і приведе до вічного щастя. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

Він дійсно любить нас

Старійшина Пол Е. Коллікер

Сімдесятник

Завдяки призначеному небесами зразку сім'ї, ми глибше розуміємо, як наш Небесний Батько дійсно любить кожного з нас рівною і повною мірою.

Мені подобається бути з місіонерами повного дня. Вони сповнені віри, надії та справжнього милосердя. Їхнє служіння на місії можна уподібнити міні-життю, що триває протягом 18–24 місяців. Вони приїждять на місію як духовні немовлята, з серйозним прагненням навчатися, і залишають її досвідченими дорослими, здається, готовими подолати будь-які виклики, що постають перед ними. Я також люблю відданих літніх місіонерів, сповнених терпіння, мудрості та спокійної впевненості. Вони привносять у світ молододі енергії, що оточує їх, дар стабільності та любові. Разом юні місіонери і літні подружні пари є могутньою, непохитною силою, яка чинить добро. Це глибоко впливає на їхнє життя та життя тих, кого торкнулося їхнє служіння.

Нещодавно я слухав розповідь двох з цих чудових молодих місіонерів, коли вони аналізували свій досвід та зусилля. У цей момент роздумів, вони говорили про людей, з якими спілкувалися того дня, дехто з яких був більш сприйнятливим за інших. Розглядаючи ці обставини, вони спитали: “Як ми можемо допомогти кожній людині розвинути прагнення дізнаватися більше про Небесного Батька? Як ми можемо допомогти їм відчутти Його Дух? Як ми можемо допомогти їм відчутти, що ми їх любимо?”

Подумки я уявив собі цих двох молодих чоловіків через три або чотири роки після завершення їхнього служіння на місії. Я бачив, як вони знайшли своїх вічних напарниць і

служать у кворумі старійшин або навчають групу молодих чоловіків. І нині, вони вже переймаються не зацікавленими Церквою, а ставлять такі ж самі питання щодо членів свого кворуму або молодих чоловіків, яких їм доручили опікувати. Я бачив, як вони протягом всього життя можуть спиратися на свій місіонерський досвід, як зразок, для зміцнення інших. Повернувшись зі своїх місій до багатьох країн світу, ця армія праведних учнів робить визначний внесок у роботу з розбудови Церкви.

Пророк з Книги Мормона на ім'я Легій можливо обмірковував ті ж самі питання, як ці місіонери, коли слухав, що кажуть його сини у відповідь на його настанови і бачення ситуації: "І таким чином, Ламан і Лемуїл, найстарші, ремствували на свого батька. А ремствували вони тому, що не розуміли діянь Того Бога, Який створив їх" (1 Нефій 2:12).

Можливо кожному з нас доводилося відчувати розчарування подібно до того, як відчував Легій щодо двох своїх старших синів. Коли перед нами дитина, що відхиляється від істини, зацікавлений Церквою, який не хоче давати зобов'язання, або несприйнятливий потенційний старійшина, наші серця охоплює смуток, як це було з Легієм, і ми запитуємо: "Як я можу допомогти їм відчувати Дух і прислухатися до нього, щоб світ їх не відволікав?" Мені на думку спадають два уривки з Писань, які можуть допомогти нам не зважати на ці відволікання і відчувати силу Божої любові.

Нефій дає ключ від дверей пізнання, описуючи власний досвід: "Я, Нефій, ... ма[в] велике бажання пізнати таємниці Бога, отже я волав до Господа; і ось Він вплинув на мене, і пом'якшив моє серце, так що я повірив усім словам, сказаним моїм батьком; тому я не чинив йому опір, подібно до моїх братів" (1 Нефій 2:16).

Пробудження бажання пізнавати дає нам духовну спроможність чути голос небес. Завдання і обов'язок кожного з нас—місіонерів, батьків, вчителів, провідників і членів Церкви полягає в тому, щоб знайти спосіб пробудити і підсилити це бажання. Відчуваючи, як воно зростає у наших серцях, ми

стаємо готовими навчатися з другого уривка з Писань, про який я хотів би згадати.

У червні 1831 року, коли Джозеф Сміт давав покликання першим провідникам Церкви, йому було сказано, що “Сатана повсюди на цій землі, і він іде, обманюючи народи”. Щоб боротися з цим відволікаючим впливом, Господь сказав, що Він дасть нам “зразок в усьому, щоб [нас] не можна було обманути” (УЗ 52:14).

Зразки—це еталони, керівні принципи, процедури або способи, дотримуючись яких людина залишається в гармонії з Божою метою. Якщо ми будемо їх дотримуватися, вони допоможуть нам залишатися покірними, сприйнятливими і спроможними відрізнити голос Святого Духа від тих голосів, що відволікають нас і зводять на манівці. Далі Господь навчає нас: “Того, хто тремтить під Моєю силою, буде зроблено сильним, і той принесе плоди хвали і мудрості, згідно з одкровеннями та істинами, які Я дав вам” (УЗ 52:17).

Благословення смиренної молитви, піднесеної зі справжнім наміром, дозволяє Святому Духу торкнутися наших сердець і допомагає нам пригадати те, що ми знали до того, як прийти у це земне життя. Ясніше розуміючи план нашого Небесного Батька для нас, ми починаємо визнавати нашу відповідальність за те, щоб допомогти іншим пізнати і зрозуміти Його план. Допомагаючи іншим пригадати, ми особисто живемо за євангелією і застосовуємо її у нашому житті. Коли ми дійсно живемо за євангелією за зразком, наданим Господом Ісусом Христом, наша здатність допомагати іншим зростає. Наступна історія є прикладом того, як може працювати цей принцип.

Два молоді місіонери постукали у двері, сподіваючись знайти людину, яка згодиться послухати їхнє послання. Двері відкрилися і доволі кремезний чоловік привітав їх не дуже дружлюбним голосом: “Здається я вже казав вам більше не стукати у мої двері. Я попереджав вас раніше, що якщо ви колись повернетесь, на вас чекатимуть неприємності. А зараз забирайтеся геть”. Він швидко зачинив двері.

Коли старійшини йшли звідти, старший, більш досвідчений місіонер поклав руку на плече свого юного напарника, щоб втішити і підбадьорити його. Вони не знали,

що той чоловік спостерігав за ними у вікно, щоб пересвідчитися, що вони зрозуміли сказане ним. Він безперечно очікував побачити, як вони сміються і глузують з його суворої відповіді на їхню спробу його відвідати. Однак, коли він побачив, як ці двоє місіонерів з добротою ставляться одне до одного, його серце миттєво відтануло. Він знов відкрив двері і попросив місіонерів повернутися і поділитися з ним своїм посланням.

Коли ми підкоряємося волі Бога та живемо за Його зразком, ми відчуваємо Його Дух. Спаситель навчав: “По тому пізнають усі, що ви учні Мої, як будете мати любов між собою” (Іван 13:35). Цей принцип—виявляти любов одне до одного і розвивати нашу спроможність бути зосередженими на Христі у наших думках, словах та діях—є основоположним для того, щоб стати учнями Христа і вчителями Його євангелії.

Пробуджуючи це бажання, ми готуємося шукати обіцяні зразки. Пошук зразків веде нас до вчення Христа, викладеного Спасителем і Його провідниками-пророками. Один зі зразків у цьому вченні—це витерпіти до кінця: “І благословенні ті, хто намагатиметься того дня повернути Мій Сіон, бо вони матимуть дар і силу Святого Духа; і якщо вони витерплять до кінця, вони будуть піднесені в останній день, і будуть спасенні у вічному царстві Агнця” (1 Нефій 13:37).

Завдяки чому ми можемо гарантовано насолоджуватися даром і силою Святого Духа? Це сила, яка приходить до тих, хто є відданими учнями Христа. Це наша *любов* до Нього і наших ближніх. Сам Спаситель дав нам зразок любові, навчаючи нас: “Нову заповідь Я вам даю: Любіть один одного! Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви!” (Іван 13:34).

Президент Гордон Б. Хінклі підтвердив цей принцип, сказавши: “Любити Господа—це не лише порада, не просто побажання. Це заповідь. ... Любов до Бога є основою всіх чеснот, доброти, сили характеру, відданості у вчиненні правди” (“Words of the Living Prophet,” *Liahona*, Dec. 1996, 8).

За планом Батька було передбачено зразок того, якою має бути сім'я, щоб допомогти нам пізнавати, застосовувати і розуміти силу любові. Одного дня була створена моя власна сім'я і ми з моєю любовою Енн пішли до храму і уклали

шлюбний завіт. Як сильно я кохав її того дня, але тоді я бачив лише перші промені любові. Коли народжувалися наші діти та внуки, коло нашої любові розширювалося, щоб рівною і повною мірою любити кожного з них. Здається немає кінця спроможності все більше і більше любити.

Відчуття любові, що лине від нашого Небесного Батька, подібне до гравітаційного тяжіння небес. Коли ми усуваємо те, що тягне нас до світу, і застосовуємо нашу свободу вибору, щоб шукати Його, ми відкриваємо наші серця цілестіальній силі тяжіння, яка наближає нас до Нього. Нефій, говорячи про її вплив, сказав, що вона діяла “аж поглинаючи плоть мою” (2 Нефій 4:21). Ця сама сила любові сповнила серце Алми бажанням співати “пісню викупительної любові” (Алма 5:26; див. також вірш 9). Вона настільки зворушила Мормона, що він радив нам “молитися ... з усією енергією нашого серця”, щоб ми могли бути сповнені Його любов'ю (див. Мороній 7:48).

Сучасні і давні Писання містять безліч нагадувань про вічну любов Небесного Батька до Його дітей. Я переконаний, що руки нашого Небесного Батька завжди простягнуті, щоб в будь-яку мить обійняти кожного з нас; і Він скаже кожному спокійним, проникливим голосом: “Я люблю тебе”.

Завдяки призначеному небесами зразку сім'ї, ми глибше розуміємо, як наш Небесний Батько дійсно любить кожного з нас рівною і повною мірою. Я свідчу, що це так. Бог знає і любить нас. Він дав нам видіння Свого святого місця і покликав пророків та апостолів навчати принципам і зразкам, за допомогою яких ми зможемо повернутися до Нього. Коли ми прагнемо пробудити в собі та інших бажання пізнавати і живемо за знайденими нами зразками, нас буде наближено до Нього. Я свідчу, що Ісус дійсно є Сином Бога, нашим Взірцем, нашим улюбленим Викупителем, і кажу це в ім'я Ісуса Христа, амінь.

Жертва

Старійшина Даллін Х. Оукс

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Наше життя, сповнене служіння й жертви, є найбільш прийнятним виявом нашого зобов'язання служити Господарю і нашим ближнім.

Спокутна жертва Ісуса Христа була названа “найбільш визначною з усіх подій від світанку сотворіння до нескінченних епох вічності”¹. Ця жертва є основним посланням усіх пророків. Її прообразом були жертви тварин, встановлені законом Мойсея. Пророк проголосив, що їх повне значення в тому, щоб “вказувати на ту велику й останню жертву ... Сина Божого, так, нескінченного і вічного” (див. Алма 34:14). Ісус Христос витерпів неосяжне страждання, аби зробити Себе жертвою за гріхи всіх людей. Цією жертвою було принесення найвищої цінності—безвадного Ягня—за найвище мірило зла—гріхи цілого світу. Такими є незабутні слова Елайзи Р. Сноу:

*“Свою безцінну кров пролив,
життя віддав за нас.
Людські гріхи Він окупив
і всіх смиренних спас”².*

Ця жертва—Спокута Ісуса Христа—стоїть у центрі плану спасіння.

Неосяжне страждання Ісуса Христа завершило жертвоприношення через пролиття крові, але важливість жертвування в євангельському плані не стала меншою. Наш Спаситель просить нас продовжувати приносити жертви, але зараз Він заповідає нам “принос[ити] в жертву [Йому]

скрушене серце і упокорений дух” (3 Нефій 9:20). Він також заповідає кожному з нас любити одне одного і служити одне одному—фактично, приносити невеличку подобу власне Його жертви, жертвуючи нашим часом та егоїстичними пріоритетами. У надихаючому гімні ми співаємо: “[Жертва благословення небес прикликає]”³.

Я буду говорити про ці земні жертви, які наш Спаситель просить нас робити. Сюди не входять жертви, які ми змушені робити, або дії, вмотивовані особистою користю, а не служінням або жертвуванням (див. 2 Нефій 26:29).

I.

Християнська віра має цілу історію жертвування, включаючи крайню жертву. На початку християнської ери Рим знищив тисячі людей за їхню віру в Ісуса Христа. Через століття, коли християн розділили доктринальні розбіжності, деякі групи переслідували і навіть вбивали членів інших груп. Убивство одних християн іншими є найтрагічнішими смертями в християнській вірі.

Керуючись вірою в Христа і бажанням служити Йому, багато християн добровільно приносили жертви. Деякі обрали присвятити все своє доросле життя служінню Господарю. До цієї благородної групи людей належать члени релігійних орденів католицької церкви, а також ті, хто віддали себе на довічне служіння як християнські місіонери в різних протестантських релігіях. Їхні приклади—величні і надихаючі, але від більшості віруючих у Христа не очікується, вони також і не в змозі, присвячувати все своє життя релігійному служінню.

II.

Для більшості послідовників Христа наші жертви полягають в тому, що ми можемо з дня у день робити у нашому особистому повсякденному житті. З досвіду я не знаю жодної іншої групи, члени якої здійснюють більше жертв, ніж святі останніх днів. Їхні жертви—ваші жертви, мої брати і сестри—стоять у протилежність звичним мирським пошукам самореалізації.

Моїм першим прикладом є наші мормонські піонери. Їхні грандіозні жертви життям, родинними стосунками, домівками та зручностями лежать в основі відновленої євангелії. Сара Річ говорила про те, що спонукало цих піонерів, описавши, як її чоловіка Чарльза було покликано їхати на місію: “Це справді було часом випробування як для мене, так і для мого чоловіка; та обов’язок кличе нас до тимчасової розлуки, і, знаючи, що ми виявляємо послух Господній волі, ми відчули необхідність пожертвувати власними почуттями заради сприяння у встановленні роботи, ... яка допоможе розбудувати царство Боже на землі”⁴.

Сьогодні найбільш явною силою Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів є безкорисливе служіння й жертва її членів. Перед переосвяченням одного з наших храмів християнський священник запитав Президента Гордона Б. Хінклі, чому на храмі немає жодного образу хреста, найпоширенішого символу християнської віри. Президент Хінклі відповів, що символами *нашої* християнської віри є “життя наших людей”⁵. Дійсно, наше життя, сповнене служіння й жертви, є найбільш прийнятним виявом нашого зобов’язання служити Господарю і нашим ближнім.

III.

У нас в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів немає ніякого професійно навченого та оплачуваного духовенства. В результаті прості члени Церкви, які покликаються до провідництва і служіння в наших підрозділах, повинні нести весь тягар наших численних церковних зборів, програм і заходів. Вони здійснюють це у більш ніж 14 000 підрозділів тільки в Сполучених Штатах і Канаді. Звичайно, ми не єдині, чії прості члени підрозділів служать учителями і безоплатними провідниками. Але обсяг часу, який наші члени Церкви віддають для навчання і служіння одне одному, є унікально великим. Прикладом цього є наші зусилля, спрямовані на те, аби щомісяця кожную сім’ю в наших підрозділах відвідали домашні вчителі, а кожную дорослу жінку—візитні вчителі Товариства допомоги. Нам не відомо жодного іншого, подібного до цього, служіння в будь-якій організації у світі.

Найвідомішим прикладом унікального служіння святих останніх днів є робота наших місіонерів. На сьогодні їхня кількість сягає понад 50 000 молодих чоловіків і жінок та більш ніж 5 000 дорослих чоловіків і жінок. Вони присвячують від шести місяців до двох років свого життя навчанню євангелії Ісуса Христа та служінню в гуманітарній сфері у більш ніж 160 країнах світу. Їхня робота завжди пов'язана із жертвуванням: вони віддають свій час роботі Господа, а також вносять кошти для власного утримання.

Ті, хто залишаються вдома—батьки та інші члени сім'ї—також жертвують, відмовляючись від підтримки та допомоги своїх місіонерів, яких вони відправляють на служіння. Наприклад, один юнак з Бразилії отримав місіонерське покликання в той час, як після смерті свого батька і матері працював для утримання своїх братів і сестер. Один з генеральних авторитетів розповів, як ці діти зібралися на нараду і згадала, як їхні покійні батьки навчали їх, що вони повинні завжди бути готовими служити Господу. Той юнак прийняв своє місіонерське покликання, а його 16-річний брат узяв на себе відповідальність за забезпечення сім'ї⁶. Більшість із нас знає багато інших прикладів жертвування, аби служити на місії чи фінансово підтримувати місіонера. Нам не відомо про якесь схоже добровільне служіння і жертвування серед усіх інших організацій світу.

Нас часто запитують: “Як ви переконуєте своїх молодих людей та літніх членів Церкви залишити навчання або пенсійний відпочинок і принести таку жертву?” Я чув, що багато хто давав таке пояснення: “Знаючи, що мій Спаситель зробив для мене—через Свою милість постраждав за мої гріхи і подолав смерть, аби я міг жити знову—вважаю, це мій привілей принести невеличку жертву, про яку мене просять, для служіння Йому. Я хочу ділитися тим розумінням, яке Він дав мені”. Як ми переконуємо таких послідовників Христа служити? Як пояснив пророк: “Ми [лише] просимо їх”⁷.

Інші жертви, які є результатом місіонерського служіння, це жертви тих, хто відгукнулися на вчення місіонерів і стали членами Церкви. Для багатьох навернених ці жертви є дуже серйозними, серед яких втрата друзів і родинних зв'язків.

Багато років тому на одній з конференцій розповідалося про молодого чоловіка, який знайшов відновлену євангелію під час свого навчання у Сполучених Штатах. Коли цей чоловік збирався повернутися на свою батьківщину, Президент Гордон Б. Хінклі запитав його, що з ним станеться, коли він повернеться додому християнином. “Сім’я буде розчарованою в мені,—відповів молодий чоловік.—Вони можуть мене вигнати і вважати померлим. Щодо мого майбутнього і кар’єри: всі двері можуть для мене зачинитися”.

“Чи готові ви сплатити таку високу ціну за євангелію?”—запитав Президент Хінклі.

Зі сльозами на очах цей чоловік відповів: “Це істина, чи не так?” Отримавши підтвердження, він продовжив: “Тоді що ще має значення?”⁸ Таким є дух жертвування багатьох наших нових членів Церкви.

Інші приклади служіння і жертви виявляються у житті вірних членів Церкви, які служать у наших храмах. Для святих останніх днів храмове служіння є неповторним, але важливість такої жертви має бути зрозумілою для всіх християн. У святих останніх днів немає традиції служіння в монастирях, але ми все одно можемо розуміти і вшановувати жертву тих, чия християнська віра спонукає їх присвячувати своє життя такому поклонінню.

Рік тому на цій конференції Президент Томас С. Монсон розповів про приклад жертви, пов’язаної з храмовим служінням. Протягом шести років вірний батько-святий останніх днів з віддаленого острова в Тихому океані тяжко працював фізично у далекому місці, аби заробити гроші для того, щоб привезти до Новозеландського храму свою дружину і 10 дітей для обряду шлюбу і запечатування на вічність. Президент Монсон сказав: “Ті, хто розуміє вічні благословення, які приносить храм, знають, що немає надто великої жертви, надто великої ціни, надто важкої боротьби заради отримання тих благословень”⁹.

Я вдячний за дивовижні приклади християнської любові, служіння й жертви, які я бачив серед святих останніх днів. Я бачу, як ви виконуєте свої церковні покликання, часто приносячи в жертву багато часу і коштів. Я бачу, як ви

служите на місії за власний кошт. Я бачу, з якою радістю ви використовуєте свої професійні навички для служіння ближнім. Я бачу, як ви піклуєтеся про бідних особистими зусиллями, а також вносячи пожертвування до Церковної програми благополуччя та програми гуманітарної допомоги¹⁰. Усе це підтверджено загальнонаціональними дослідженнями, які прийшли до висновку, що активні члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів “пропонують і жертвують значно більше за середнього американця і навіть більш щедро віддають свій час і кошти, ніж 20 % найбільш віруючих людей в Америці”¹¹.

Такі приклади щедрості зміцнюють усіх нас. Вони нагадують нам про вчення Спасителя:

“Коли хоче хто йти вслід за Мною,—хай зречеться самого себе ...

Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її” (Матвій 16:24–25).

IV.

Можливо, найбільш звичні й найбільш важливі приклади безкорисливого служіння і жертвування виявляються в наших сім'ях. Матері присвячують себе народженню і вихованню своїх дітей. Чоловіки віддаються роботі, аби забезпечувати своїх дружин і дітей. Жертви, які ми приносимо в наших сім'ях для служіння, яке має вічну цінність, є настільки численними, що їх неможливо назвати, і настільки знайомими, що не потребують згадування.

Я також бачу, як безкорисливі святі останніх днів всиновлюють дітей, серед яких є діти з особливими потребами, і прагнуть надати прийомним дітям надію і можливість, яких вони були позбавлені через попередні обставини. Я бачу, як ви піклуєтеся про членів сім'ї і сусідів, які страждають від вроджених вад, розумових і фізичних хвороб та наслідків літнього віку. Господь також бачить вас, і Він спонукав Своїх пророків проголосити, що “Господь благословить вас, коли ви жертвуєте одне для одного і своїх дітей”¹².

Я вірю, що святі останніх днів, які у своєму поклонінні безкорисливо служать і жертвують за подобою Спасителя, дотримуються вічних цінностей краще, ніж будь-яка інша

група людей. Святі останніх днів сприймають свої жертви часу і коштів як складову їхнього вдосконалення і підготовки до вічності. Це істина, відкрита в *Lectures on Faith [Лекції про віру]*, де говориться, що “релігія, яка не вимагає жертви в усьому, ніколи не матиме сили, достатньої, щоб виховати віру, необхідну, аби привести до життя і спасіння. ... Саме завдяки такій жертві, і лише такій, Бог постановив, що людина зможе мати вічне життя”¹³.

Оскільки спокутна жертва Ісуса Христа стоїть у центрі плану спасіння, то й ми, як послідовники Христа, повинні принести власні жертви, аби підготуватися до призначення, яке пропонує для нас цей план.

Я знаю, що Ісус Христос є Єдинонародженим Сином Бога, Вічного Батька. Я знаю, що завдяки Його спокутній жертві ми маємо запевнення у безсмерті і можливість здобути вічне життя. Він є нашим Господом, нашим Спасителем і нашим Викупителем, і я свідчу про Нього в ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ* (1981), 218.
2. “Безмежна мудрість і любов”, *Гімни*, с. 106.
3. “Слава людині, що чула Єгови!” *Гімни*, с. 15.
4. Sarah Rich, in Guinevere Thomas Woolstenhulme, “I Have Seen Many Miracles,” in Richard E. Turley Jr. and Brittany A. Chapman, eds., *Women of Faith in the Latter Days: Volume 1, 1775–1820* (2011), 283.
5. Гордон Б. Хінклі, “Символ нашої віри”, *Ліягона*, квіт. 2005, с.3.
6. Див. Harold G. Hillam, “Sacrifice in the Service,” *Ensign*, Nov. 1995, 42.
7. Гордон Б. Хінклі, “Диво віри”, *Ліягона*, лип. 2001, с. 82.
8. Gordon B. Hinckley, “It’s True, Isn’t It?” *Tambuli*, жовт. 1993, сс. 3–4; див. також Ніл Л. Андерсен, “Це істина, чи не так?” *Ліягона*, трав. 2007, с. 74.
9. Томас С. Монсон, “Святий храм—маяк світові”, *Ліягона*, трав. 2011, с. 92.
10. Див., наприклад, Naomi Schaefer Riley, “What the Mormons Know about Welfare,” *Wall Street Journal*, Feb. 18, 2012, A11.
11. Ram Snaan and others, “Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints” (draft), 16.
12. Ezra Taft Benson, “To the Single Adult Brethren of the Church,” *Ensign*, May 1988, 53.
13. *Lectures on Faith* (1985), 69.

Гори, щоб на них піднятися

Президент Генрі Б. Айрінг

Перший радник у Першому Президентстві

Якщо у нас є віра в Ісуса Христа, то найважчі і найлегші часи в житті можуть стати благословенням.

Я чув, як Президент Спенсер В. Кімбол на сесії однієї з конференцій просив Бога, щоб Він дав йому гори, щоб на них піднятися. Він сказав: “У нас попереду великі випробування і потрібні величезні сили, щоб їх витримати. Я радію цій захоплюючій перспективі й відчуваю, що смиренно хочу сказати Господу: “Дай мені цю гору”, дай мені ці випробування”¹.

Моє серце було зворушене, бо я знав про деякі з випробувань й нещасть, які вже його спіткали. Я відчув, що хочу бути більше схожим на нього, доблесного Божого слугу. Тож одного вечора я молився про випробування, щоб мені перевірити свою сміливість. Я пам’ятаю це дуже чітко. Увечері у своїй спальні я став на коліна з такою вірою в серці, що воно, здавалося, ось-ось мало розірватися.

Через день чи два на мою молитву прийшла відповідь. Найважче випробування мого молодого життя було несподіваним для мене і упокорило мене. Воно дало мені подвійний урок. По-перше, мені було переконливо доведено, що Бог почув мою молитву віри і відповів на неї. А по-друге, для мене розпочався період навчання, який триває й досі, мета якого—дізнатися, чому того вечора я з такою впевненістю відчув велике благословення, яке могло прийти від труднощів, що були варті будь-якої ціни.

Труднощі, які звалилися на мене у ті далекі дні, тепер здаються нічим у порівнянні з тим, що приходило з того часу до мене і дорогих мені людей. Багато хто з вас зараз проходить через труднощі, пов'язані з фізичним, розумовим чи емоційним станом, які змушують вас вигукнути, як це зробив один великий і вірний слуга Бога, якого я добре знав. Його медсестра чула, як він, страждаючи від болю на своєму ліжку, вигукнув: “Якщо я усе своє життя старався бути хорошою людиною, чому ж це сталося зі мною?”

Ви знаєте, як Господь відповів на це запитання пророку Джозефу Сміту в його тюремній камері:

“І якщо тебе буде кинуто в яму чи в руки вбивць, і вирок смерті буде винесено тобі; якщо тебе буде скинуто в глибину; і якщо великі хвилі, що здіймаються, вчинятимуть змову проти тебе; якщо шалені вітри стануть твоїми ворогами; якщо небеса збиратимуть чорноту, і всі елементи з'єднаються, аби заступити шлях; і над усе, якщо самі щелепи пекла широко розкриють свою пащу на тебе, знай, сину Мій, що все це додасть тобі досвіду і буде тобі на благо.

Син Людини спустився нижче всього цього. Хіба ти вищий за Нього?

Отже, тримайся свого шляху, і священство залишиться з тобою, бо межі їм установлено, вони перетнути не можуть. Твої дні відомі, і твої літа не буде скорочено; отже, не бійся того, що може зробити людина, бо Бог буде з тобою на віки вічні”².

Як на мене, немає кращої відповіді на запитання, чому випробування приходять і що нам слід робити, ніж слова Самого Господа, Який пройшов заради нас через страждання жакливіші, ніж ми їх можемо собі уявити.

Ви пам'ятаєте Його слова, коли Він радив, що ми повинні, маючи віру в Нього, покаятися:

“Отже, Я наказую тобі покаятися—покайся, щоб Я не покарав тебе жезлом Моїх уст, і Моїм гнівом, і Моею люттю, і щоб не були твої страждання тяжкими—наскільки тяжкими, ти й не знаєш, наскільки винятковими, ти й не знаєш, так, як важко їх зносити, ти й не знаєш.

Бо знай, Я, Бог, вистраждав це за всіх, щоб їм не страждати, якщо покаються;

Але якщо вони не покаються, вони повинні страждати саме так, як Я;

Таким стражданням, яке примусило Мене, Самого Бога, найвеличнішого з усіх, тремтіти від болю і кровоточити кожною порою, та страждати і тілом, і духом—і Я хотів, щоб Я міг не пити з цієї гіркої чаші і відсахнутися—

Проте, слава нехай буде Батькові, і Я скуштував і закінчив Свої приготування для дітей людських”³.

Ми з вами віримо: для того, щоб пройти через випробування і піднятися над ними, треба повірити, що є “бальзам в Гілеаді”⁴ і що Господь пообіцяв: “Я ... не залишу тебе й не покину тебе”⁵. Саме про це навчав Президент Томас С. Монсон, щоб допомогти нам і тим, кому ми служимо, коли може здаватися, що ми залишені на самоті і придушені випробуваннями⁶.

Але Президент Монсон також мудро навчав: щоб закласти фундамент віри в реальність цих обіцянь, потрібен час. Можливо, ви, як і я, бачили потребу в такій основі біля ліжка людини, яка вже готова опустити руки і не боротися, щоб витримати до кінця. Якщо фундамент віри не закладений в нашому серці, сила витерпіти до кінця зникне.

Моя мета сьогодні—описати, що я знаю про те, як нам закласти цей непохитний фундамент. І я роблю це з великим смиренням з двох причин. По-перше, те, що я кажу, може позбавити мужності декого з тих, хто переживає великі труднощі й відчуває, що фундамент їхньої віри розсипається. А по-друге, я знаю, що найважчі з усіх випробувань мого життя ще чекають на мене попереду. Отже, рекомендація стосовно терпіння до кінця, яку я пропоную вам, у моєму власному житті ще не перевірена.

Юнаком я працював з підрядником, який ставив опори і закладав фундамент для нових будинків. У літню спеку було важко працювати, готуючи на ділянці опалубку, в яку ми заливали цементний розчин для опор. Не було ніяких механізмів. Користувалися ми киркою й лопатою. У ті дні

будівництво міцного фундаменту для будинків було важкою роботою.

Воно також вимагало й терпіння. Після того, як ми виливали цементний розчин в опалубку, доводилося чекати, поки він застигне. І як би нам не хотілося далі продовжувати роботу, ми, заливши фундамент, усе ж чекали певний час, і тільки потім опалубку знімали.

А ще більше вражало новачка-будівельника те, що здавалося нудною справою, яка тільки забирала час,—дбайливе закладання металевих прутів в середину опалубки для остаточного зміцнення фундаменту, що будувався.

Так само дбайливо повинен бути підготовлений і ґрунт для нашого фундаменту віри, щоб вистояти у бурях, що прийдуть у життя кожного. Тією міцною основою для фундаменту віри є особиста цілісність.

Наш послідовний вибір істини, коли б його нам не доводилося робити, створює надійний ґрунт для нашої віри. Такий вибір ми можемо починати робити з дитинства, оскільки кожна душа народжується з вільно даним даром Духа Христа. З Цим Духом ми можемо знати, коли зроблене нами є правильним перед Богом, а коли зроблене нами є в Його очах хибним.

Той вибір, який ми в більшості наших днів робимо сотні разів, готує надійний ґрунт, на якому будується споруда нашої віри. Металевий каркас, який заливається “речовиною” нашої віри,—це євангелія Ісуса Христа, з усіма її завітами, обрядами і принципами.

Один з ключів до стійкої віри—правильно визначити час для її затвердіння. Ось чому я вчинив не мудро, молячись так рано у своєму житті про вищі гори, щоб на них піднятися, і про важчі випробування.

Це затвердіння не відбувається автоматично з плином часу, воно дійсно вимагає часу. Тільки тим, що ми стаємо старшими, його не досягнеш. Наполегливе служіння Богу та іншим людям всім серцем і всією душею перетворює свідчення про істину в незламну духовну силу.

Тож я хочу підбадьорити тих, хто саме зараз проходить тяжкі випробування, хто відчуває, що їхня віра може ослабнути через шалену атаку проблем. Уже саме подолання проблем може стати вашим шляхом для зміцнення і, зрештою, для набуття непохитної віри. Мороній, син Мормона в Книзі Мормона, розказав нам, як може прийти це благословення. Він навчає простій і чудовій істині: навіть крихта віри, яка в нас, дозволяє Богу допомогти їй зростати:

“І ось я, Мороній, хотів би сказати дещо про це; я хотів би показати світові, що віра є сподіване, але не бачене; ось чому не сперечайтесь через те, що не бачите, бо ви не матимете доказів перед тим, як буде випробувано вашу віру.

Бо саме через віру Христос показав Себе нашим батькам після того, як Він встав з мертвих; і Він показав їм Себе тільки після того, як вони мали віру в Нього; ось чому має бути необхідність в тому, щоб хтось мав віру в Нього, бо Він не показав Себе світові.

Але завдяки вірі людей Він показав Себе світові, і уславив ім'я Батька, і підготував шлях, щоб ним інші могли бути причасниками небесного дару, щоб вони могли надіятися на те, чого вони не бачили.

Ось чому ви також можете мати надію і бути причасниками цього дару, якщо тільки матимете віру”⁷.

Ця крихта віри, яка є найціннішою і яку ви повинні захищати та виявляти у всьому, де тільки можете,—це віра в Господа Ісуса Христа. Мороній навчав про силу такої віри: “І також ніхто ніколи не творив чудес, як тільки внаслідок своєї віри; ось чому спочатку вони повірили в Сина Бога”⁸.

Я розмовляв з жінкою, до якої прийшло чудо достатнього зміцнення, щоб вона могла витерпіти до кінця неймовірні втрати, лише завдяки тому, що вона просто без кінця повторювала слова: “Я знаю, що мій Викупитель живий”⁹. Та віра і ті слова свідчення все ще були з нею в тій імлі переживань, яка хоч і затьмарювала, та все ж не стерла того, що вона пам'ятала з дитинства.

Я був вражений, дізнавшись, що інша жінка простила людину, від якої вона потерпала довгі роки. Це здивувало

мене, і я спитав її, чому вона вибрала простити й забути роки злобного й жорстокого поводження з нею.

Вона тихо відповіла: “Зробити це для мене було найважче, але я просто знала, що повинна так зробити. Ось я й зробила”. Її віра в те, що Спаситель простить, якщо вона простила іншим, підготувала її, щоб вона відчувала мир і надію, коли зустріла смерть усього лише через кілька місяців після того, як простила своєму ворогові, який так і не розкався.

Вона запитала мене: “Коли я піду на небеса, то як там усе буде?”

І я сказав: “Я знаю, для вас це буде чудовим поверненням додому, бо я побачив, якою великою є ваша віра і як багато ви можете прощати”.

У мене є ще одне підбадьорення для тих, хто тепер роздумує, чи буде в них достатньо віри в Ісуса Христа, щоб належним чином витерпіти до кінця. Я мав благословення знати декого з вас, які присутні тут і слухають мої слова, коли ви були молодшими, енергійними, набагато більше обдарованими, ніж оточуючі вас люди, та все ж ви вибрали робити те, що робив би Спаситель. Ви використовували свої статки, щоб знаходити шляхи потурбуватися і допомогти тим, кого ви могли б і проігнорувати або на кого ви б могли зверхньо дивитися з висот свого життя.

Коли прийдуть важкі випробування, у вас буде віра, щоб належним чином витерпіти їх, і тепер ця віра може бути помітною, хоч ви її, можливо, й не помічали, коли виявляли чисту Христову любов, служили і прощали іншим, як це робив би Спаситель. Ви будували фундамент віри, коли любили так, як любив Спаситель, і служили Йому. Ваша віра в Нього вела до милосердних вчинків, які даватимуть вам надію.

Ніколи не пізно зміцнювати фундамент віри. Це завжди своєчасно. З вірою у Спасителя ви можете покаятися і благодіяти прощення. Є хтось, кого ви можете простити. Є хтось, кому ви можете подякувати. Є хтось, кому ви можете служити й допомагати. Ви можете робити це, де б ви не були і якими б самотніми й покинутими себе не відчували.

Я не можу обіцяти, що ваші нещастя в цьому житті закінчатся. Я не можу запевнити, що ваші випробування

будуть здаватися вам лише короткочасними. Однією з особливостей життєвих випробувань є те, що вони, як здається, уповільнюють хід годинника, а потім майже, здається, зупиняють його.

Для цього є підстави. Знання цих підстав, можливо, багато спокою і не дає, але воно може дати вам терпіння. Усі ті підстави обумовлені одним таким фактом: у Своїй досконалій любові до вас Небесний Батько і Спаситель хочуть підготувати вас, щоб ви були з Ними, аби жити в сім'ях вічно. Лише ті, хто цілковито омиті і є чистими завдяки Спокуті Ісуса Христа, можуть там бути.

Моя мати боролася з раком майже 10 років. Лікування й операції і зрештою прикутість до ліжка були деякими з її випробувань.

Пам'ятаю, як мій батько, побачивши, що вона зробила останній подих, сказав: "Дівчатко пішло додому відпочивати".

Одним з промовців на її похороні був Президент Спенсер В. Кімбол. Віддаючи їй належне, він, як я пам'ятаю, сказав приблизно так: "Дехто з вас, можливо, подумав, що Мілдред так довго і так багато страждала, бо мала пройти такі випробування за якісь свої неправильні вчинки". А потім він сказав: "Ні, Бог просто хотів, щоб вона була ще трішечки більше відполірована". Пам'ятаю, я в ту мить подумав: "Якщо така хороша жінка потребувала такого великого полірування, то що ж чекає на мене?"

Якщо у нас є віра в Ісуса Христа, то найважчі і найлегші часи в житті можуть стати благословенням. За будь-яких умов ми можемо вибирати істину під проводом Духа. У нас є євангелія Ісуса Христа, щоб формувати і направляти своє життя, якщо ми це вибираємо. І завдяки пророкам, які відкривають нам наше місце у плані спасіння, ми можемо жити з повною надією і почуттям миру. Нам ніколи не потрібно відчувати, що в Господньому служінні ми самотні або нас не люблять, бо так ніколи не буває. Ми можемо відчувати любов Бога. Спаситель пообіцяв, що ангели будуть по праву й по ліву руку від нас, щоб нас підтримувати¹⁰. А Своє слово Він тримає завжди.

Я свідчу, що Бог Батько живий і що Його Улюблений Син є нашим Спасителем. Святий Дух підтвердив істину, що звучала на цій конференції, і буде знову її підтверджувати, якщо ми прагнемо пізнати її, слухаючи послання від уповноважених Господніх слуг, які є тут, і коли пізніше будемо їх вивчати. Президент Томас С. Монсон—Господній пророк для всього світу. Господь наглядає за вами. Бог Батько живий. Його Улюблений Син, Ісус Христос,—наш Спаситель. Його любов незмінна. Я свідчу про це в ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Spencer W. Kimball, "Give Me This Mountain," *Ensign*, Nov. 1979, 79.
2. Учення і Завіти 122:7–9.
3. Учення і Завіти 19:15–19.
4. Єремія 8:22.
5. Ісус Навин 1:5.
6. Див. Thomas S. Monson, "Look to God and Live," *Ensign*, May 1998, 52–54.
7. Етер 12:6–9.
8. Етер 12:18.
9. "Живе, живе Спокутар мій!", *Гімни*, № 69.
10. Див. Учення і Завіти 84:88.

Підтримка церковних чинів

Представлено президентом Дітером Ф. Ухтдорфом
Другим радником в Першому Президентстві

Запропоновано, щоб ми підтримали Томаса Спенсера Монсона як пророка, провидця і одкровителя і Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів; Генрі Бенніона Айрінга як першого радника в Першому Президентстві і Дітера Фрідріха Ухтдорфа як другого радника в Першому Президентстві.

Хто підтримує, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є, можуть виявити це.

Запропоновано, щоб ми підтримали Бойда Кеннета Пекера як президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів і членів цього кворуму: Бойда К. Пекера, Л. Тома Перрі, Рассела М. Нельсона, Далліна Х. Оукса, М. Рассела Балларда, Річарда Г. Скотта, Роберта Д. Хейлза, Джеффри Р. Холланда, Девіда А. Беднара, Квентіна Л. Кука, Д. Тодда Крістофферсона і Ніла Л. Андерсена.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть також вказати.

Запропоновано, щоб ми підтримали радників в Першому Президентстві і Дванадцятьох апостолів як пророків, провидців і одкровителів.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо є, виявіть таким же чином.

Старійшину Стівена Е. Сноу було звільнено як члена президентства кворумів сімдесятників.

Ті, хто бажають приєднатися до нас у вияві вдячності, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми підтримали старійшину Річарда Дж. Мейнза як члена президентства сімдесятників.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, якщо такі є.

Пропонується звільнити від покликання членів Першого кворуму сімдесятників старійшин Джеральда Жана Коссе та Гарі Е. Стівенсона і висловити їм подяку.

Всі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Після багатьох років відданого і ефективного служіння пропонується звільнити від покликання єпископів Х. Девіда Бертона, Річарда С. Еджлі та Кіта Мак-Мулліна, як Верховний єпископат, та призначити їх почесними генеральними авторитетами.

Ті, хто можуть приєднатися до нас у висловленні подяки, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано, щоб ми звільнили наступних територіальних сімдесятників с 1 травня 2012 року:

Річарда К. Ахаджи, Клімата С. А. Альмейда, Фернандо Дж. Д. Араухо, Марвіна Т. Брінкерхофа, Маріо Л. Карлоса, Рафаеля Е. Кастро, Девіда Л. Кука, Сезара А. Давіла, Мосію С. Делгадо, Луїса Г. Дуарте, Хуана А. Ечегарая, Стівена Л. Флукігера, Дж. Роджера Флахмана, Роберта С. Гея, Магуеля Ідальго, Гаріта С. Хілла, Девіда Дж. Оаре, Девіда Х. Інгрема, Тецуджи Ішії, Капумба Т. Кола, Глендона Лайонса, Р. Брюса Меррела, Енріке Дж. Монтоя, Деніеля А. Морено, Адесіна Дж. Олукані, Гамалієля Осорно, Патріка Х. Прайса, Маркоса А. Прієто, Паола Р. Пуерта, Карлоса Ф. Ріваса, А. Рікардо Сантана, Фабіана Л. Сінамбана, Ната С. Тобіаса, Стенлі Вана, Перрі М. Уебба, Річарда В. Уіллера та Скотта Д. Уайтінга.

Ті, хто бажають приєднатися до нас у вияві вдячності за їхнє чудове служіння, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано звільнити сестер Джулі Б. Бек, Сільвію Х. Олред та Барбару Томпсон, як генеральне президентство Товариства допомоги, і висловити їм щирі вдячність підняттям рук.

Подібним чином ми звільняємо членів генерального правління Товариства допомоги.

Усі, хто бажають приєднатися до нас у висловленні подяки цим сестрам за їхнє прекрасне служіння і відданість, будь ласка, виявіть це.

Запропоновано підтримати, як нових членів Першого кворуму сімдесятників Крейга А. Кардона, Стенлі Дж. Елліса, Леррі Еко Хака, Роберта С. Гея та Скотта Д. Уайтінга.

Усі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, виявіть це таким самим чином.

Запропоновано підтримати Гарі Е. Стівенсона, як Верховного єпископа Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, та Джеральда Жана Коссе, як першого радника, та Діна Майрона Девіса, як другого радника.

Усі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти?

Запропоновано підтримати наступних територіальних сімдесятників:

Педро У. Аддуру, Детлефа Х. Адлера, Енжела Х. Аларкона, Улея К. Ауна мол., В. Марка Бассета, Роберта М. Колла, Ернандо Камарго, Джина Р. Чидестера, Хоакіна Е. Коста, Ральфа Л. Дьюснапа, Енжела А. Дуарте, Едварда Дьюбе, Морронія Гаона, Тейлора Г. Годоя, Франсиско Д. Н. Гранья, Юрія А. Гущина, Річарда К. Хенсена, Тодда Б. Хенсена, Кліффорда Т. Хербертсона, Анефіока Удо Іньйона, Луїса М. Лела, Алехандро Лопеса, Л. Жана Клода Мабая, Алвіна Ф. Мередіта третього, Адоная С. Обандо, Джереда Р. Окампо, Адеїнка А. Охерірана, Ендрю М. О'Ріордано, Хесуса А. Ортіса, Фреда А. Паркера, Сью Гонг Пона, Ебрахама Е. Куеро, Роберта Клера Ріена, Хорхе Луїса Ромо, Хорхе Сальдівара, Гордона Х. Сміта, Аліна Спанауса, Моронія Б. Торгана, Стівена Л. Торонто та Денієля Іреня-Тавія.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти.

Запропоновано підтримати Лінду К'яр Бертон, як генерального президента Товариства допомоги, та Керол Мензел Стівенс, як першого радника, та Лінду Шеффілд Рівз, як другого радника.

Усі, хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, виявіть це таким самим чином.

Запропоновано, щоб ми підтримали інших генеральних авторитетів, територіальних сімдесятників і генеральні президентства допоміжних організацій, які зараз служать.

Хто підтримує, будь ласка, виявіть це.

Хто проти, можуть виявити це.

Президенте Монсон, наскільки я міг спостерігати, голосування в Конференц-центрі було одностайним.

Дякую вам, брати і сестри, за вашу підтримку голосуванням і вашу віру, відданість і молитви.

Ми запрошуємо новопокликаних генеральних авторитетів та генеральне президентство Товариства допомоги вийти і зайняти свої місця на подіумі.

Звіт ревізійного відділу Церкви за 2011 рік

Представлено Робертом В. Кантуеллом

Головним директором Ревізійного відділу Церкви

---

*Першому Президентству Церкви Ісуса Христа
Святих Останніх Днів*

Дорогі брати! Як встановлено одкровенням у 120 розділі Учення і Завітів Рада з розподілення десятини схвалює витрати церковних коштів. Ця рада складається з Першого Президентства, Кворуму Дванадцятьох Апостолів та Верховного єпископату.

Ця рада затверджує бюджети для церковних відділів, управління і церковних підрозділів. Після отримання схвалення ради Церковні відділи витрачали кошти згідно з затвердженими бюджетами і у відповідності з політикою і правилами, які є в Церкві.

Ревізійний відділ Церкви має доступ до всіх записів і систем необхідний, щоб оцінювати адекватність контролю надходжень і витрат коштів, а також контроль захисту церковних фондів. Ревізійний відділ Церкви функціонує незалежно від усіх інших відділів і служб Церкви, його штат складається з дипломованих ревізорів, дипломованих внутрішніх бухгалтерів-ревізорів, дипломованих ревізорів інформаційних систем та інших підготовлених професіоналів.

Базуючись на виконаних перевірках, ревізійний відділ Церкви вважає, що всі фінансові операції, одержання надходжень, витрати коштів і церковних фондів у 2011 році записувалися і здійснювалися відповідно до затверджених бюджетів і церковної політики і правил.

Надано з повагою,
Ревізійний відділ Церкви
Роберт В. Кантуелл
Головний директор

Статистичний звіт за 2011 рік

Представлено Бруком П. Хейлзом
Секретарем Першого Президентства

Для повідомлення членів Церкви Перше Президентство подає цей статистичний звіт стосовно зростання і статусу Церкви станом на 31 грудня 2011 року.

Церковні підрозділи

Коли	2 946
Місії	340
Округи	608
Приходи і філії	28 784

Членство в Церкві

Загальна кількість членів Церкви	14 441 346
Приріст дітей, на яких заведено запис у 2011 році	119 917
Навернених, яких було охрищено у 2011 році	281 312

Місіонери

Кількість місіонерів повного дня	55 410
Кількість місіонерів церковного служіння	22 299

Храми

Храми, освячені протягом 2011 року (Сан-Сальвадорський у Сальвадорі та Квезальтенанго у Гватемалі)	2
Храми, переосвячені протягом 2011 року (Атланта, Джорджия)	1
Загальна кількість діючих храмів	136

Колишні генеральні чини Церкви та інші, хто помер після минулої квітневої генеральної конференції

Старійшини Маріон Д. Хенкс, Джек Х. Гоаслінд мол., Монте Дж. Бро, Рогнальд Е. Поелман, Кіт В. Уілкокс і Гарольд Г. Гіллам—усі колишні члени кворумів сімдесятників; *сестри Джой Ф. Еванс і Чієко Н. Окасакі*, колишні радники в генеральному президентстві Товариства допомоги; *сестра Норма Волой Сонтаг*, дружина старійшини Філіпа Т. Сонтага, колишнього сімдесятника; *сестра Леола Джордж*, вдова старійшини Ллойда П. Джорджа, колишнього сімдесятника; *сестра Анжелія Вільянуева де Альварес*, дружина старійшини Ліно Альвареса, також колишнього сімдесятника; і *брат Уенделл М. Смут мол.*, колишній президент Хору скинії.

Робітники у винограднику

Старійшина Джеффі Р. Холланд
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Будь ласка, дослухайтеся до спонукань Святого Духа, Який каже вам прямо зараз, у цей момент, що ви маєте прийняти спокутний дар Господа Ісуса Христа.

Зважаючи на покликання і звільнення від покликань, про які щойно оголосило Перше Президентство, дозвольте мені звернутися до кожного з нас і запевнити, що ми завжди пам'ятатимемо тих, хто так віддано служив з нами, і любитимемо їх саме так, як ми одразу ж огортаємо любов'ю і вітаємо тих, хто зараз заступає на служіння. Ми щиро дякуємо кожному з вас.

Я хотів би поговорити про притчу Спасителя, в якій господар “вдосвіта вийшов згодити робітників у свій виноградник”. Найнявши першу групу о 6 годині ранку, він повертався о 9 годині ранку, опівдні та о 15 годині, щоб найняти більше робітників, коли збір врожаю потрібно було прискорити. У Писаннях говориться, що востаннє він повернувся “коло години одинадцятої” (приблизно о 17 годині) і найняв останню групу. І вже за годину всі робітники зібралися, щоб отримати свою платню за день. На диво, всі отримали *однакову* плату, незважаючи на те, що працювали різну кількість годин. Ті, кого найняли першими, відразу ж обурилися, кажучи: “Ці останні годину одну працювали, а ти прирівняв їх до нас, що витерпіли тягар дня та спекуту”¹. Читаючи цю притчу, можливо, ви, як і ті робітники, відчули,

що то було несправедливо. Дозвольте мені коротко роз'яснити це.

По-перше, важливо відмітити, що до *жодного* тут не поставилися несправедливо. Перші робітники погодилися з повною сумою оплати за день і отримали її. До того ж, я лише можу уявити собі, як вдячні вони були отримати роботу. За часів смертного життя Спасителя, звичайна людина та її сім'я не могли заробити за день більше, ніж на те, щоб прожити той день. Якщо ви не працювали, не займалися фермерством або не продавали, ймовірно, що ви і не харчувалися б. Оскільки робітників було більше, ніж роботи, цим першим вибраним чоловікам пощастило найбільше з усіх робітників, що готові були стати до роботи того ранку.

Насправді, якщо і треба комусь співчувати, то принаймні спочатку чоловікам, яких *не* взяли на роботу і які також мали годувати і вдягати когось. Здається, що декому ніколи не щастило. З кожним приходом господаря протягом дня, вони завжди бачили, як вибирають когось іншого.

Але майже наприкінці дня господар несподівано повертається вп'яте з чудовою пропозицією одинадцятої години! Ці останні й найбільш занепалі духом робітники, почувши лише те, що їм заплатять чесно, беруться за роботу, навіть не знаючи, якою буде плата за неї, розуміючи, що *хоча б щось* буде краще, ніж нічого, що завжди випадало на їхню долю. Тоді, зібравшись, щоб отримати плату, вони з подивом дізнаються, що отримали всі однаково! Як же це вразило їх і як же вдячні вони були! Безсумнівно, вони ніколи не бачили такого співчуття з тих пір, як почали працювати.

Я вважаю, саме з цієї точки зору на цю історію потрібно розглядати нарікання перших робітників. Коли господар з притчі говорить їм (і я лише трохи перефразую його слова): “Друзі мої, я не був несправедливим з вами. Ви погодилися на денну платню, хорошу платню. Ви були щасливі, що отримали роботу, і мені сподобалося, як ви служили. Я все заплатив вам. Беріть платню і радійте благословенню. Щодо інших, я *безперечно вільний робити зі своїми грошима те, що захочу*”. Тоді він ставить проникливе запитання кожному, кому треба

почути його тоді і зараз: “Чому ти заздриш через те, що я добрий?”

Брати і сестри, в нашому житті будуть часи, коли хтось неочікувано отримає благословення або здобуде особливе визнання. Чи можу я вас просити: нехай це не зачепить нас—і, звичайно ж, не викличе почуття заздрості,—коли хтось отримає благословення? Від нас не убуде, якщо комусь додасться. Ми не змагаємось одне з одним, щоб побачити, хто з нас найзаможніший, найобдарованіший, найкрасивіший або навіть найблагословенніший. *Насправді* ми змагаємось з гріхом і, безперечно, заздрість є одним з найпоширеніших з них.

Крім того, заздрість—це недолік, який проявляється просто таки постійно. Вочевидь ми страждаємо певною мірою, коли нас спіткає якийсь *нещастя*, однак заздрість змушує нас страждати через *благословення*, які отримують *інші* знайомі нам люди! Яка чудова перспектива—сповнюватися гіркотою щоразу, коли хтось поруч із вами щасливий! А в кінці відчути ще більше збентеження, дізнавшись, що Бог дійсно справедливий і милосердний, і, як сказано в Писаннях, дасть усім, хто дотримується Його заповідей все, що Він має². Отже, перший урок з Господнього виноградника: жадібність, показні образи або бажання засмутити інших *не* поліпшують *вашого* становища, а приниження іншої людини не впливає позитивно на вашу самооцінку. Тож, будьте добрими і будьте вдячними за те, що Бог добрий. І ви будете щасливі у житті.

Другий момент з цієї притчі, про який я хотів би поговорити, це прикра помилка, якої дехто може припуститися, якщо відмовиться брати свою платню в *кінці* дня, через те, що переймався надуманими проблемами, які виникли *раніше* того дня. Тут не сказано, що хтось шпурнув свою монету в обличчя господаря і з гнівом пішов без копійчини, але я припускаю, що хтось міг це зробити.

Мої улюблені брати та сестри, події, які відбувалися в цій історії о 9 годині, опівдні або о 15 годині, меркнуть порівняно з величиною неймовірно щедрої плати в кінці дня. Формула віри—триматися, працювати, довести роботу до кінця і не перейматися бідами минулого—реальними чи уявними,—пам'ятаючи про велич кінцевої винагороди. Не

живіть старими проблемами або образами— ні тими, що стосуються вас самих, ні тими, що стосуються ваших ближніх, і навіть ні тими, я міг би додати, що стосуються цієї істинної і живої Церкви. Велич вашого життя, життя ваших ближніх і євангелії Ісуса Христа стане очевидно в останній день, навіть якщо цю велич раніше не завжди визнавали всі. Тож, якими б не були ваші трудові домовленості на день, не переживайте про те, що сталося о 9 годині ранку, в той час, як за милістю Бога вас намагаються винагородити о 18 годині.

Ми витрачаємо так багато дорогоцінних емоцій і духовних сил, уперто вчепившись за спогади про те, що у дитинстві ми зіграли не ту ноту на фортепіано під час концерту, або про щось сказане чи зроблене подружжям 20 років тому, про що ми готові нагадувати йому чи їй ще 20 років, або про інцидент в історії Церкви, який довів не більше, не менше, ніж те, що смертним завжди буде не легко задовольняти вимоги безсмертного життя. Навіть якщо одна з тих образ виникла не через вас, покінчити з нею можете ви. Та якою ж буде винагорода за цей вчинок, коли в кінці наших земних днів, Господь виноградника подивиться вам в очі і побачить, що всі проблеми були владнані.

І це підводить мене до мого третього і останнього питання. Ця притча—як і всі притчі—насправді стосується робітників або заробітної платні не більше, ніж інші притчі стосуються овець і кіз. Це розповідь про доброту Бога, Його терпіння і прощення, та про Спокуту Господа Ісуса Христа. Це розповідь про великодушність і співчуття. Це розповідь про милість. Головною думкою в ній—яку я почув багато років тому—є те, що Бог, безперечно, має найбільше задоволення у тому, щоб бути Богом, завдяки радості, яка приходить від виявлення Ним милосердя, особливо до тих, хто не очікує на нього і часто відчуває, що не заслуговує цього.

Я не знаю, кому в цій численній аудиторії сьогодні може бути потрібним послання про прощення, яке є невід'ємною частиною цієї притчі, але наскільки б ви, на вашу думку, не запізнилися, скільки б, як ви думаєте, нагод не втратили, скількох би помилок, як ви відчуваєте, не припустилися, або скількох талантів, ви думаєте, що не маєте, чи як далеко від

дому, від сім'ї та від Бога ви не віддалилися б, я свідчу, що ви *не* зайшли далі тієї відстані, куди сягає божественна любов. Ви не можете зійти нижче тієї глибини, до якої сяє нескінченне світло Спокути Христа.

Якщо ви ще не сповідуєте нашу релігію або колись були з нами, а зараз ні, не існує нічого такого в обох випадках, що б ви зробили і цього не можна було б виправити. Не існує проблеми, яку ви не зможете подолати. Не існує мрії, яку б не можна було здійснити з плином часу та вічності. Навіть якщо вам здається, що ви загублений і останній робітник одинадцятої години, Господь виноградника все ще стоїть і запрошує вас. “Приступаймо з відвагою до престолу благодаті”³ і впадимо до ніг Святого Ізраїля. Прийдімо й бенкетуймо “без срібла ... і без платні”⁴ за столом Господа.

Особливо я закликаю словами Легія чоловіків і батьків, носіїв священства або майбутніх носіїв священства: “Прокиньтесь! І встаньте з праху ... [і] будьте мужами”⁵. Не завжди, але часто, саме чоловіки вирішують не відкликатися на заклик: “З нами іди!”⁶ Здається, що жінки й діти часто з більшим бажанням роблять це. Брати, виходьте вперед. Робіть це заради самих себе. Робіть це заради тих, хто любить вас і молиться, щоб ви відгукнулися. Робіть це заради Господа Ісуса Христа, Який сплатив невимірну ціну за майбутнє, якого Він прагне для вас.

Мої улюблені брати та сестри, тим з вас, кого було благословенно євангелією вже багато років, бо вам пощастило знайти її раніше, тим з вас, хто отримував євангелію пізніше в різні періоди й етапи, і тим з вас—членам і ще не членам Церкви,—які можливо все ще вагаються, кожному з вас, окремо і всім разом, я свідчу про відновлювальну силу Божої любові і чудо Його милості. *Він турбується про те, щоб у вас була віра, коли ви зрештою повернетесь, а не про те, о котрій годині дня ви туди потрапите.*

Тож якщо ви уклали завіти, дотримуйтеся їх. Якщо ви ще не уклали їх—укладіть. Якщо ви уклали їх і порушили, покайтеся і поновіть їх. *Ніколи* не запізно зробити це, поки Хазяїн виноградника каже, що час є. Будь ласка, дослухайтесь до спонукань Святого Духа, Який каже вам прямо зараз, у цей

момент, що ви маєте прийняти спокутний дар Господа Ісуса Христа і здобути радість у виконанні Його роботи. Не зволікайте. Час спливає. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Див. Матвій 20:1–15.
2. Див. Лука 12:44.
3. Євреям 4:16.
4. Ісая 55:1.
5. 2 Нефій 1:14, 21.
6. "Ми усі на службі, Гімни, № 150.

Спам'ятатися: причастя, храм і жертва заради служіння

Старійшина Роберт Д. Хейлз

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

---

*Ми стаємо наверненими і духовно самостійними,
коли з молитвою дотримуємося наших завітів*

Спаситель розповів Своїм учням про сина, який полишив свого заможного батька, подався в далекі краї і змарнував власний спадок. Коли почався голод, юнак взявся виконувати смиренну роботу свинопаса. Він був таким голодним, що ладен був їсти стручки, якими годували тварин.

Коли він знаходився вдалині від домівки, від місця, де він прагнув бути, і в такому нужденному стані, в житті цього молодого чоловіка трапилося те, що мало вічну цінність. За словами Спасителя, "він спам'ятався"¹. Він згадав, хто він, усвідомив, чого йому не вистачало, і почав бажати благословень, які були вільно доступними у домівці його батька.

Протягом нашого життя, в часи темряви, випробувань, горя чи гріха, ми можемо відчувати нагадування Святого Духа, що ми дійсно сини і дочки дбайливого Небесного Батька, Який любить нас, і можемо жадати священних благословень, які може надати лише Він. У ці часи ми маємо прагнути *спам'ятатися* і повернутися до світла любові нашого Спасителя.

Ці благословення по праву належать усім дітям Небесного Батька. Бажання отримати ці благословення, які включають радісне і щасливе життя, є невід'ємною частиною плану

Небесного Батька для кожного з нас. Пророк Алма навчав: “якщо ви не можете нічого, окрім того, щоб мати бажання повірити, нехай це бажання працює в вас”².

По мірі зростання наших духовних бажань, ми стаємо духовно самостійними. Як ми тоді допомагаємо іншим, собі та членам наших сімей посилити своє бажання йти за Спасителем і жити за Його євангелією? Як ми зміцнюємо наше бажання покаятися, стати гідними і витерпіти до кінця? Як ми допомагаємо нашій молоді і дорослій молоді дозволити цим бажанням працювати в них, доки вони не стануть наверненими і не стануть справжніми “свят[ими] через спокуту Христа”³?

Ми стаємо наверненими і духовно самостійними, коли з молитвою дотримуємося наших завітів—достойно приймаючи причастя, маючи гідність для отримання храмової рекомендації і жертвуючи заради служіння іншим.

Щоб достойно прийняти причастя, ми пам’ятаємо, що ми поновлюємо завіт, який уклали під час хрищення. Для того, щоб причастя духовно очищувало нас щотижня, нам слід почати готуватися до того, як ми прийдемо на причасні збори. Ми робимо це, коли свідомо відкладаємо наші щоденні справи та розваги і полишаємо мирські думки і турботи. Коли ми це робимо, у нашому розумі і нашому серці з’являється місце для Святого Духа.

Потім ми готові роздумувати про Спокуту. Це не лише думки про факти страждання і смерті Спасителя, наші роздуми допомагають нам усвідомити, що завдяки жертві Спасителя, ми маємо надію, можливість і силу для здійснення реальних, щиросердих змін у нашому житті.

Співаючи причасний гімн, беручи участь у причасних молитвах і приймаючи символи Його плоті і крові, ми з молитвою прагнемо прощення за наші гріхи і недоліки. Ми думаємо про обіцяння, які ми зробили і виконували протягом минулого тижня, і беремо конкретні особисті зобов’язання йти за Спасителем протягом наступного тижня.

Батьки і провідники, ви можете допомогти молоді відчути незрівнянні благословення причастя, надавши їм особливі можливості вивчати Спокуту, обговорювати її та відкривати її

дієвість в їхньому житті. Нехай вони досліджують Писання самостійно і навчають одне одного з власного досвіду.

Батьки, провідники священства і президентства кворумів мають особливу відповідальність допомагати носіям Ааронового священства старанно підготуватися до виконання їх священних обов'язків щодо прислуговування причастя. Ця підготовка триває увесь тиждень, коли вони живуть за євангельськими нормами. Коли юнаки готують, благословляють і розносять причастя з гідністю і благоговінням, вони буквально наслідують приклад Спасителя, який Він показав під час Останньої вечері⁴, і стають схожими на Нього.

Я свідчу, що причастя дає нам можливість *спам'ятатися* і відчути “могутню зміну” серця⁵, аби згадати, хто ми, і чого бажаємо найбільше. Коли ми поновлюємо завіт дотримуватися заповідей, ми отримуємо супровід Святого Духа, який веде нас назад, до присутності нашого Небесного Батька. Не дивно, що нам заповідано “збира[тися] часто, щоб причащатися хлібом і [водою]”⁶ і приймати причастя для наших душ⁷.

Наше бажання повернутися до Небесного Батька зростає, коли ми, крім прийняття причастя, стаємо гідними отримати храмову рекомендацію. Ми стаємо гідними, коли неухильно і стійко виконуємо заповіді. Ця слухняність починається з дитинства і посилюється завдяки досвіду, отриманому в Аароновому священстві і в Товаристві молодих жінок у роки підготовки. Тоді, як ми сподіваємося, священники та учениці класу Лавр поставлять цілі і цілеспрямовано підготуються отримати ендаумент і бути запечатаними в храмі.

Якими є норми для носіїв храмових рекомендацій? Автор псалмів нагадує нам:

“Хто зійде на гору Господню, і хто буде стояти на місці святому Його?—

У кого чисті руки та ширее серце”⁸.

Гідність мати храмову рекомендацію дає нам силу дотримуватися наших храмових завітів. Як ми особисто знаходимо цю силу? Ми прагнемо отримати свідчення про Небесного Батька, Ісуса Христа і Святого Духа, про реальність Спокути, правдивість Пророка Джозефа Сміта й істинність

Відновлення. Ми підтримуємо наших провідників, ставимося до членів наших сімей з добротою, стоїмо як свідки істинної Церкви Господа, відвідуємо наші Церковні збори, шануємо наші завіти, виконуємо батьківські обов'язки і живемо добродесним життям. Ви, можливо, скажете, що це все необхідно, щоб просто бути вірним Святим Останніх Днів! І ви будете праві. Норми для отримання храмової рекомендації не є занадто недосяжними для нас. Для цього варто лише вірно жити за євангелією і слідувати за пророками.

Потім як носії храмових рекомендацій, які отримали ендаумент, ми налагоджуємо своє життя на зразок Христового. Для цього від нас вимагається: слухняність, жертвування заради дотримання заповідей, любов одне до одного, цнотливість в думках і в діях і присвячення себе побудові царства Божого. Через Спокуту Спасителя і виконання цих основних зразків вірності, ми отримуємо “влад[у] згори”⁹, яка допоможе нам зустрічати виклики життя. Нам потрібна ця божественна сила сьогодні більше, ніж будь-коли. Це сила, яку ми отримуємо лише завдяки храмовим обрядам. Я свідчу, що жертви, які ми робимо заради отримання храмових обрядів, варті будь-яких зусиль, яких ми можемо докласти.

По мірі того, як наші бажання пізнавати євангелію і жити за нею зростають, ми природно прагнемо служити один одному. Спаситель сказав Петру: “Ти ж колись, як навернешся, зміцни браттю свою!”¹⁰ Мене вражає те, що сьогоднішня молодь має глибоке бажання служити іншим і благословляти їх—принести зміни в цей світ. Вони також жадають радості, яку приносить їхнє служіння.

Однак молоді важко зрозуміти, як теперішні дії підготують їх або заважатимуть їм використовувати майбутні можливості для служіння. У всіх нас є “настійни[й] обов'яз[ок]”¹¹ допомагати нашій молоді підготуватися до життя, сповненого служіння, допомагаючи їм ставати самозабезпеченими. Крім духовної самостійності, яку ми обговорювали, є мирська самозабезпеченість, яка означає отримати вищу або професійну освіту, навчитися працювати і жити в межах своїх доходів. Уникаючи боргів і заощаджуючи зараз, ми готуємося

до можливості служити для Церкви увесь час, яка виникне у подальші роки. Мета мирської і духовної самозабезпеченості—це поставити себе на вищу основу, щоб ми могли піднімати нужденних.

Незалежно від нашого віку, те, що ми робимо сьогодні, визначає служіння, яке ми зможемо надати, і яким ми зможемо насолоджуватися завтра. Як нам нагадує поет: “З усіх сумних слів, сказаних чи записаних, найсумнішими є слова: “А я ж міг би”¹². Давайте жити так, щоб не жалкувати про те, що ми зробили або чого не зробили!

Улюблені брати і сестри, юнак, про якого говорив Спаситель, той, про кого ми згадуємо як про блудного сина, *повернувся додому*. Його батько не забув його; його батько чекав на нього. І “коли [син] далеко ще був, його батько вгледів його,—і переповнився жалем: і побіг він, і ... зачав цілувати його”¹³. На честь повернення свого сина, він наказав, щоб принесли одягу і персня і почали святкувати, заколовши відгодоване теля¹⁴—нагадуючи нам, що жодне благословення не буде утримано від нас, якщо ми з вірою перетерпимо, не сходячи зі шляху, який веде назад до нашого Небесного Батька.

З Його любов'ю і любов'ю Його Сина в моєму серці, я запрошую кожного з нас підкоритися нашим духовним бажанням і *спам'ятатися*. Поговоріть з собою перед дзеркалом і запитайте: “Як я дотримуюся своїх завітів?” Ми на правильному шляху, якщо зможемо відповісти: “Я гідно щотижня приймаю причастя, я гідний мати храмову рекомендацію, я відвідую храм і я жертвую заради того, щоб служити іншим і благословляти їх”.

Я приношу своє особливе свідчення, що Бог настільки сильно любить кожного з нас, “що дав Сина Свого Однородженого”¹⁵, щоб викупити наші гріхи. Він знає нас і чекає на нас, навіть якщо ми дуже далеко відійшли. Якщо ми будемо діяти на основі наших бажань і спам'ятаємося, нас буде “оточен[о] навіки руками Його любові”¹⁶ і запрошено додому. Я свідчу про це у святе ім'я нашого Спасителя, Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Лука 15:17.
2. Алма 32:27.
3. Мосія 3:19.
4. Див. Матвій 26:17–18; Лука 22:1–20.
5. Алма 5:12; див. також Мосія 5:2; Алма 5:13–14.
6. Мороній 6:6.
7. Див. Мороній 4:3; Учення і Завіти 20:77.
8. Псалми 23:3–4.
9. Учення і Завіти 95:8.
10. Лука 22:32.
11. Учення і Завіти 123:11.
12. Джон Грінліф Уітгьєр, “Maud Muller”, *The Complete Poetical Works of Whittier* (1894), с. 48.
13. Лука 15:20.
14. Див. Лука 15:22–24.
15. Іван 3:16.
16. 2 Нефій 1:15.

Віра, мужність, повноцінне життя: послання до батьків- одинаків

Старійшина Девід С. Бакстер
Сімдесятник

Ви прагнете виховувати своїх дітей у праведності та істині, знаючи, що хоча ви не в змозі змінити минуле, ви можете вибрати своє майбутнє.

Моє послання звернене до батьків-одинаків у Церкві, більшість з яких є матерями-одиначками—до вас, доблесні жінки, хто через різноманітні обставини життя змушені самостійно виховувати дітей і вести домашнє господарство. Можливо ви овдовіли чи розлучилися. Можливо ви долаєте виклики самотнього батьківства через хибне рішення мати статеві стосунки поза шлюбом, але зараз живете за нормами євангелії, повністю змінивши своє життя. Благословенні ви за те, що уникаєте цього виду стосунків, які ведуть до втрати цнотливості та учнівства. Така ціна є надто високою.

Іноді ви, можливо, запитували: “Чому я?”, але саме завдяки труднощам життя ми зростаємо, набуваючи божественності, у міру того, як наш характер формується у горнилі страждань, у міру того, як у житті відбуваються певні події, адже Бог поважає свободу вибору людини. Як сказав старійшина Ніл А. Максвелл, ми не можемо зробити всі підрахунки чи вирахувати всі суми, бо “не маємо всіх чисел”¹.

Якими б не були ваші обставини чи причини, що призвели до них, ви є дуже чудовими. День за днем ви стикаєтеся з

викликами життя, виконуючи роботу, яка завжди була призначена для двох, але ви виконуєте її здебільшого самотужки. Вам доводиться бути батьком, а також матір'ю. Ви ведете господарство, піклуєтеся про сім'ю, іноді ледь зводите кінці з кінцями і якимось дивовижним чином навіть знаходите можливості, щоб виконувати важливе служіння в Церкві. Ви виховуєте своїх дітей. Ви плачете і молитесь з ними і за них. Ви прагнете для них всього найкращого, але щовечора вам здається, що всіх докладених вами зусиль завжди буде недостатньо.

Мені не дуже хочеться говорити про особисте, але я виріс саме у такому домі. Протягом більшої частини мого дитинства і підліткових років моя мати виховувала нас самотужки за несприятливих обставин. Гроші ретельно економилися. Вона боролася із внутрішньою порожнечою, іноді відчайдушно потребуючи підтримки й напарництва. І все ж, незважаючи на все це, моя мати мала почуття власної гідності, виявляла надзвичайну рішучість і твердий шотландський характер.

На щастя, подальші роки її життя були благословеннішими за попередні. Вона вийшла заміж за новонаверненого, вдівця; вони запечаталися у Лондонському Англійському храмі, а потім деякий час служили там обрядовими працівниками. Вони прожили разом майже чверть століття—щасливі, задоволені та сповнені радості—аж доки не завершився їхній земний шлях.

У Церкві по всьому світу є багато вас, чудових жінок, які стикаються з подібними обставинами і виявляють таку саму стійкість рік за роком.

Це не зовсім те, на що ви сподівалися чи планували і про що молилися чи очікували, коли починали свій шлях роки тому. На вашому життєвому шляху були аварії, об'їзди, віражі та повороти, переважно через те, що ми живемо у занепадому світі, призначеному бути місцем випробувань і перевірки.

Водночас ви прагнете виховувати своїх дітей у праведності та істині, знаючи, що хоча ви не в змозі змінити минуле, ви можете вибрати своє майбутнє. Просуваючись шляхом, ви будете отримувати компенсаторні благословення, навіть якщо їх не завжди можна відразу побачити.

З Божою допомогою вам не слід боятися майбутнього. Ваші діти виростуть і назвуть вас благословенними, і кожне з їхніх численних досягнень буде даниною вдячності вам.

Будь ласка, ніколи не відчувайте себе дещо другорядними, якоюсь окремою верствою серед членів Церкви, що якимось чином менш заслуговує на Господні благословення, ніж інші. У Божому царстві немає громадян “другого класу”.

Ми сподіваємося, що, відвідуючи збори і дивлячись на, здавалось би, повні та щасливі сім'ї або чуючи, як хтось говорить про сімейні ідеали, ви відчуватимете радість, оскільки належите до Церкви, яка зосереджує увагу на сім'ях і навчає, що їм відведено центральну роль в плані Небесного Батька для щастя Його дітей; що у світі, сповненому неспокою, де відбувається моральний розпад, ми маємо вчення, повноваження, обряди і завіти, які несуть найкращу надію для світу, зокрема на майбутнє щастя ваших дітей і сімей, які вони створять.

На генеральних зборах Товариства допомоги у вересні 2006 року Президент Гордон Б. Хінклі розповів історію однієї розлученої матері-одиначки, у якої було семеро дітей віком від 7 до 16 років. Яюсь вона пішла до сусідів, що мешкали на іншому боці вулиці, щоб щось їм принести. Ось її слова:

“Коли я обернулася, щоби йти додому, я могла бачити свій дім, в якому горіло світло. Я могла чути відлуння голосів своїх дітей, що звучали кілька хвилин тому, коли я виходила з дому. Вони казали: “Мамо, що в нас на вечерю?” “Ти зможеш відвезти мене до бібліотеки?” “Мені треба трохи офсетного паперу сьогодні”. Втоплена і змучена, я дивилася на той дім і бачила світло в усіх вікнах. Я подумала про всіх тих дітей, які були вдома і чекали, що я прийду і дам раду їхнім потребам. Мені здалося, що мої тягарі важчі, ніж я зможу знести.

Я пам'ятаю, що подивилася крізь сльози на небо і сказала: “Дорогий Батьку, я просто не можу все це зробити цього вечора. Я надто стомлена. Я не можу з цим впоратися. Я не можу прийти додому і самотужки подбати про всіх цих дітей. Чи можна мені просто прийти до Тебе і залишитися з Тобою лише на одну ніч?”...

Я не чула слова відповіді в буквальному розумінні, але я почула їх у серці. Ось якою була відповідь: “Ні, маленька, ти не можеш прийти до Мене зараз. ... Але Я можу прийти до тебе”².

Дякую вам, сестри, за все, що ви робите, виховуючи своїх дітей і створюючи домівку, сповнену любов’ю, добротою, миром і нагодами.

Хоча ви часто почуваєтеся самотніми, насправді ви ніколи не буваєте *абсолютно* залишеними на самоті. Коли ви просуваєтеся вперед з терпінням і вірою, Провидіння буде з вами; небеса нададуть вам необхідні благословення.

Ваша перспектива і бачення життя тоді зміняться, і замість того, щоб почуватися приниженими, ви будете дивитися вгору.

Багато з вас вже відкрили для себе велику істину, яка змінює світогляд. Вона полягає в тому, що коли ви живете, щоб полегшувати тягарі інших, ваші власні тягарі стають легшими. І хоча обставини можуть не змінитися, змінюється ваше ставлення. Ви спроможні сприймати свої випробування з яснішим розумінням, більш відкритим серцем, глибшою вдячністю за те, що маєте, замість того, щоб тужити за тим, чого вам не вистачає.

Ви відкрили для себе, що коли ми надаємо кредит надії тим людям, чий життєві рахунки здаються спорожнілими, наші власні дзбанки, в яких зберігається наша втіха, наповнюються аж до повної міри; наша чаша дійсно наповнюється “надмір” (Псалми 22:5).

Завдяки праведному життю, ви і ваші діти можете одного дня отримати благословення стати членами повної, вічної сім’ї.

Члени Церкви і провідники, чи є що-небудь ще, що ви можете робити для підтримки сімей батьків-одинаків, не висловлюючи засуджень чи слів ганьби? Чи спроможні ви стати наставниками для молоді у цих сім’ях, зокрема надаючи молодим чоловікам приклад того, якими є гарні чоловіки і як вони поведуться? За відсутності батьків, чи є ваш приклад взірцевим і гідним наслідування?

Звичайно, є сім'ї, де єдиним з батьків є батько-одинак. Брати, ми також молимося за вас і висловлюємо вам свою вдячність. Це послання також і для вас.

Батьки-одинаки, я свідчу, що коли ви докладаєте найкращих зусиль за найскладніших людських обставин, небеса усміхатимуться вам. Ви дійсно не самотні. Хай спокутна, сповнена любові сила Ісуса Христа осяває зараз ваше життя і сповнить ваше серце надією на вічну обітницю. Будьте мужніми. Майте віру й надію. Сприймайте теперішнє зі стійкістю і вдивляйтеся у майбутнє з впевненістю. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Neal A. Maxwell, *Notwithstanding My Weakness* (1981), 68.
2. У Гордон Б. Хінклі, "Оточені руками Його любові", *Ліягона*, лист. 2006, с. 117.

Залишайтеся на території Господа!

Старійшина Уліссес Соарес

Сімдесятник

Ми щодня маємо запитувати себе: “Мої вчинки ставлять мене на територію Господа, чи на територію ворога?”

Президент Томас С. Монсон якось сказав: “Дозвольте мені дати просту формулу, завдяки якій ви можете оцінювати рішення, що постають перед вами. Її легко запам’ятати: “Ви не можете бути праві, чинячи неправильно, і ви не можете бути неправі, чинячи правильно” (Ліягона, квіт. 2004, Д2). Формула Президента Монсона є простою й прямою. Вона діє подібно до Ліягони, яку отримав Легій. Якщо ми виявляємо віру і старанно виконуємо заповіді Господа, то легко знайдемо вірний напрямок руху, особливо, коли нам доведеться приймати повсякденні рішення.

Апостол Павло напучує нас про важливість сіяти у Дусі й остерігатися того, щоб не сіяти у плоті. Він сказав:

“Не обманюйтеся,—Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!

Бо хто сіє для власного тіла свого, той від тіла тління пожне. А хто сіє для духа, той від духа пожне життя вічне.

А роблячи добре, не знуджуймося, бо часу свого пожнемо, коли не ослабнемо” (Галатам 6:7–9).

Сіяти у Дусі означає те, що всі наші думки, слова і вчинки мають підносити нас до рівня божественності наших Небесних Батьків. Однак в Писаннях говориться, що тіло або плоть принадує до фізичної або плотської поведінки тілесної людини, через яку люди можуть підпадати під вплив

пристрасті, бажань, апетитів та спонукань плоті, замість того, щоб прагнути натхнення від Святого Духа. Якщо ми не будемо обережними, цей вплив, разом із натиском зла у світі, можуть нав'язати нам вульгарну й нерозсудливу поведінку, яка може стати частиною нашого характеру. Щоб уникати цього поганого впливу, ми повинні виконувати те, про що Господь наставляв пророка Джозефа Сміта, а саме, завжди сіяти у Дусі: “Отже, не втомлюйтесь у добродійності, бо ви закладаєте основи великої роботи. І з малого виходить те, що є великим” (УЗ 64:33).

Щоб укріпити свій дух, від нас вимагається, щоб “усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка ... бул[и] взят[і] від [н]ас разом із усякою злобою” (Ефесянам 4:31) і, щоб ми “бу[ли] мудрими в дні свого випробування; [і] скину[ли] з себе всю нечистоту” (Мормон 9:28).

Вивчаючи Писання, ми дізнаємося, що здійснення даних нам Господом обіцянь залежить від нашої слухняності, і вони заохочують нас до праведного життя. Ці обіцяння мають жити нашу душу, сповнюючи нас надією завдяки спонуканням не здаватися навіть перед лицем наших повсякденних викликів, живучи у світі, етичні й моральні цінності якого, поступово зникають, тим самим змушуючи людей сіяти у плоті ще більше. Але, як нам бути певними, що наші рішення допомагають нам сіяти у Дусі, а не в плоті?

Президент Джордж Альберт Сміт, повторивши пораду свого діда, одного разу сказав: “Існує чітко позначена демаркаційна лінія між територією Господа і територією диявола. Якщо ви будете стояти на стороні Господа від тієї лінії, ви будете знаходитися під Його впливом і у вас не виникне бажання чинити неправильно; але якщо ви переступите ту лінію і хоч на трішечки перейдете на сторону диявола, то опинитеся у владі спокусника, і якщо він візьме над вами гору, то ви не зможете належним чином ні думати, ні навіть робити висновки, бо ви не матимете Духа Господнього” (*Учення Президентів Церкви: Джордж Альберт Сміт* [2011], с. 191).

Тому ми щодня маємо запитувати себе: “Мої вчинки ставлять мене на територію Господа, чи на територію ворога?”

Пророк Мормон застерігав свій народ, як важливо вміти відрізняти добро від зла:

“Ось чому все, що є добрим, походить від Бога; а те, що зле, походить від диявола; бо диявол є ворогом Богові, і бореться проти Нього постійно, і запрошує, і принаджує грішити і чинити те, що є зло, постійно.

“Але знайте, те, що від Бога, запрошує і принаджує творити добро постійно” (Мороній 7:12–13).

Світло Христа у напарництві зі Святим Духом мають допомагати нам визначати, чи веде нас на територію Господа наш спосіб життя, чи ні. Якщо наша поведінка є доброю, її натхненно Богом, бо все, що є добрим, походить від Бога. Втім, якщо наша поведінка є поганою, на нас впливає ворог, оскільки він переконує людей чинити те, що є зло.

Народ Африки справив великий вплив на мене своєю рішучістю і бажанням залишатися на території Господа. Навіть у несприятливих обставинах життя люди, які приймають запрошення прийти до Христа, стають світлом для світу. Кілька тижнів тому, під час мого візиту до одного з приходів Південної Африки, я мав привілей супроводжувати двох молодих священиків, їхнього єпископа та президента колу у відвідинах малоактивних молодих чоловіків з кворуму священиків. Мене глибоко вразили мужність і смирення, виявлені тими двома священиками, коли вони запрошували малоактивних молодих чоловіків повернутися до Церкви. Коли вони розмовляли з ними, я помітив, що їхні обличчя випромінювали світло Спасителя, яке в той же час освітлювало і всіх навколо. Вони виконували свій обов'язок допомагати слабким, піднімати руки, що опустилися, і зміцнювати ослаблі коліна (див. УЗ 81:5). Завдяки своєму ставленню ті два священика були на території Господа, і служили знаряддям в Його руках, запрошуючи інших чинити так само.

В Ученні і Завітах 20:37 Господь навчає нас про те, що означає сіяти в Дусі і що насправді допомагає нам бути на території Господа, а саме наступне: упокоритися перед Богом,

прийти зі скрушеним серцем і впокореним духом, свідчити перед Церквою, що ми істинно покаялися в усіх своїх гріхах, взяти на себе ім'я Ісуса Христа, мати рішучість служити Йому до кінця, показати своїми діяннями, що ми отримали Дух Христа і нас було прийнято хрищенням у Його Церкву. Завдяки нашому бажанню виконувати ці завіти, ми готуємося жити в присутності Бога, як піднесені істоти. Думка про ці завіти має скеровувати нашу поведінку щодо нашої сім'ї, нашої взаємодії з іншими людьми у суспільстві і особливо в наших стосунках зі Спасителем.

Ісус Христос встановив взірець досконалої поведінки, дивлячись на який ми можемо вдосконалювати свій характер, щоб мати змогу виконати ці священні завіти. Спаситель позбавлявся будь-якого впливу у Своему житті, який міг відвести Його від Своєї божественної місії, особливо, коли Його було спокушено ворогом або Його послідовниками під час служіння тут, на землі. Хоча Він ніколи і не грішив, Він мав скрушене серце і впокорений дух, сповнені любов'ю до нашого Небесного Батька і всіх людей. Він упокорив Себе перед нашим Небесним Батьком, попри Свої бажання, щоб виконувати те, про що просив Його Батько, в усьому до кінця. Навіть переживаючи той момент надзвичайної фізичної й духовної болі, несучи тягар гріхів усього людства на Своїх плечах, коли з Його пор точилася кров, Він сказав Батькові: "А проте,—не чого хочу Я, але чого Ти" (Марк 14:36).

Я молюся, брати і сестри, щоб, обмірковуючи наші завіти, ми могли твердо протистояти "вогненн[им] стріл[ам] супротивника" (1 Нефій 15:24), наслідуючи приклад Спасителя, аби мати можливість сіяти у Дусі і залишатися на території Господа. Давайте пам'ятати формулу Президента Монсона: "Ви не можете бути праві, чинячи неправильно, і ви не можете бути неправі, чинячи правильно". Я кажу це в ім'я Ісуса Христа, амінь.

Налаштовані на музику віри

Старійшина Квентін Л. Кук

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Бог любить всіх Своїх дітей. Він хоче, щоб усі вони повернулися до Нього. Він бажає, щоб кожен був налаштований на священну музику віри.

Ми, генеральні авторитети, зустрічаємося з членами Церкви по всьому світу і на власні очі бачимо, якою великою позитивною силою є святі останніх днів. Ми хвалимо вас за все, що ви робите, аби благословляти життя всіх людей.

Ті з нас, хто має покликання у сфері зв'язків з громадськістю, спостерігають, як багато впливових людей і журналістів у США та по всьому світу все частіше згадують у своїх обговореннях Церкву та її членів. Завдяки унікальному збігу обставин зацікавленість Церквою зростає значною мірою¹.

Багато з тих, хто пише про Церкву, щиро бажають зрозуміти наших людей і наше вчення. Вони виявляли повагу і намагалися бути об'єктивними, за що ми їм дуже вдячні.

Ми також усвідомлюємо, що багато людей не сприймають священні речі. Головний рабин лорд Сакс з Англії, звертаючись до провідників римської католицької церкви у грудні минулого року в Папському Грегоріанському університеті зазначав, що світ значною мірою секуляризується. Він сказав, що однією з причини цього є "агресивний науковий атеїзм, глухий до музики віри"².

Величне видіння, про яке ми дізнаємося на початку Книги Мормона—це пророчий сон Легія про дерево життя³. У цьому видінні ясно описані випробування віри, які існують у наші дні, а також великий поділ на тих, хто любить Бога,

поклоняється Йому й відчуває свою відповідальність перед Ним, і тих, хто цього не робить. Легій описує, що саме руйнує віру. Це гординя, суетність і глупота. Люди, яким притаманні ці риси, прагнуть лише, так званої, мудрості світу⁴. Дехто з них трохи цікавиться Богом і Його словом, але губиться в мирській імлі темряви й гріха⁵. Хтось скуштував любові Божої та Його слова, однак соромиться глузів і сходить на “заборонені дороги”⁶.

І зрештою, є ті, які налаштовані на музику віри. Ви знаєте, ким ви є. Ви любите Господа і Його євангелію та постійно прагнете жити відповідно до Його послання й ділитися ним, у першу чергу, з вашими сім'ями⁷. Ви налаштовані на отримання спонукань Духа, усвідомлюєте силу Божого слова, дотримуетесь релігійних принципів у вашому домі і у своєму житті старанно намагаєтеся наслідувати Христа, будучи Його учнями.

Ми розуміємо, яким напруженим є ваше життя. Оскільки у нас немає оплачуваного духовенства, відповідальність за служіння у Церкві лягає на вас, віддані члени Церкви. Ми знаємо, що зазвичай члени єпископатів і президентств колів та багато інших присвячують чимало годин відданому служінню. Президентства допоміжних організацій та кворумів є взірцем безкорисливого служіння. Таке служіння і жертва притаманні всім членам Церкви—тим, хто веде літопис священних подій, вірним домашнім та візитним учителям і тим, хто проводить уроки в класах. Ми також вдячні тим, хто відважно служить провідниками скаутської програми чи в ясельній групі. Ми всіх вас любимо і вдячні за те, якими ви є, і за вашу роботу!

Ми розуміємо, що є члени Церкви, які не так зацікавлені й не такі вірні у виконанні певних Спасителевих учень. Ми б дуже хотіли, щоб ці члени Церкви повністю пробудилися до музику віри, стали більш активними і відповідальними. Бог любить всіх Своїх дітей. Він хоче, щоб усі вони повернулися до Нього. Він бажає, щоб кожен був налаштований на священну музику віри. Спасителева Спокута—це дар для кожного.

Необхідно навчати й розуміти, що ми любимо й поважаємо всіх людей, описаних Легієм⁸. Пам'ятайте—ми не є суддями. Суд належить Господу⁹. Президент Томас С. Монсон

звернувся до нас з особливим проханням—мати “сміливість, щоб утримуватися від засудження інших”¹⁰. Він також просив кожного вірного члена Церкви *рятувати* тих, які скуштували від євангельського плоду, а потім відпали, так само, як і тих, хто ще не знайшов прямої та вузької путі. Ми молимося, щоб вони ухопилися за жезл і скуштували Божої любові, яка сповнить їхні душі “надзвичайно великою радістю”¹¹.

Хоча сон Легія описує всіх людей, найголовніше доктринальне вчення у ньому стосується важливості сім’ї. “Сім’ю встановлено Богом. Вона є найважливішою організаційною одиницею в часі та вічності”¹². Коли Легій скуштував плід дерева життя (любові Божої), він мав бажання, щоб і його “сім’я теж скуштувала його”¹³.

Ми дуже хочемо виховати своїх дітей у істині та праведності. Один принцип, який нам допоможе досягнути цього—уникати надмірного засудження поведінки, яка не є розумною або мудрою, однак вона не є грішною. Багато років тому, коли наші діти ще жили з нами, старійшина Даллін Х. Оукс навчав, що важливо відрізнити помилки молодого віку, які слід виправляти, від гріхів, що вимагають покарання і покаяння¹⁴. Там, де дітям не вистачає мудрості, їх треба навчати. Там, де є гріх, не обійтися без покаяння¹⁵. Нам це дуже допомагало в нашій сім’ї.

Дотримання релігійних принципів у домі благословляє наші сім’ї. Приклад має надзвичайне значення. Те, якими ми є, промовляє так гучно, що наші діти можуть не почути наших слів. Коли мені було років 5, у самому кінці Другої світової війни моя мама отримала повідомлення, що її молодший брат загинув під час берегового бомбардування японськими військами корабля, на якому він служив¹⁶. Ця новина приголомшила її. Мама дуже розхвилювалася і пішла до спальні. Через якийсь час я обережно зазирнув у її кімнату, щоб побачити, чи все з нею гаразд. Вона стояла на колінах біля ліжка і молилася. Мене охопив спокій, бо вона навчала мене молитися і любити Спасителя. Вона показувала мені багато подібних прикладів. Молитва матері й батька з дітьми може мати більше значення, ніж будь-який інший приклад.

Послання, служіння та Спокута Ісуса Христа, нашого Спасителя, є основою нашої домашньої навчальної програми. Жоден уривок з Писань не описує нашу віру краще, ніж 2 Нефій 25:26: “І ми говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа, ми пророкуємо про Христа, і ми записуємо наші пророцтва, щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів”.

Один з основних принципів видіння Легія полягає в тому, що вірні члени Церкви повинні міцно триматися за жезл із заліза, аби залишатися на вузькій і прямій путі, що веде до дерева життя. Важливо, щоб члени Церкви читали, роздумували над Писаннями і вивчали їх¹⁷.

Книга Мормона має надзвичайно важливе значення¹⁸. Звичайно ж, завжди будуть люди, які недооцінюють важливість або навіть зневажливо висловлюються про цю священну книгу. Дехто з гумором ставиться до неї. До мого служіння на місії один з викладачів університету процитував висловлювання Марка Твена, що якщо видалити з Книги Мормона всі фрази “І сталося”, то вона “стане простим памфлетом”¹⁹.

Через кілька місяців, під час мого служіння на місії в Лондоні, Англія, видатний викладач, який отримав освіту в Оксфорді і викладав у Лондонському університеті, єгипетолог, знавець семітських мов, прочитав Книгу Мормона, написав листа Президенту Девіду О. Мак-Кею і зустрівся з місіонерами. Він висловив переконаність у тому, що Книга Мормона дійсно була перекладом знань юдеїв і мови єгиптян у період, описаний у Книзі Мормона²⁰. Одним з прикладів цього, серед багатьох інших, він навів сполучну фразу “І сталося”, яка, на його думку, співпадає з тим, як він би перекладав стиль мови, якою написані літописи семітів²¹. Професору сказали, що хоча йому допоміг підхід, оснований на професійних знаннях, однак усе ще було необхідно отримати духовне підтвердження. Через вивчення і молитву він здобув духовне свідчення і був охрищений. Тож у тому, що один видатний гуморист зробив предметом висміювань, вчений побачив важливий доказ істинності Книги Мормона. І він отримав підтвердження цього через Духа.

Важливе учення про свободу волі вимагає, щоб свідчення про відновлену євангелію ґрунтувалося на вірі, а не просто на зовнішніх чи наукових доказах. Надмірна увага до фактів, які остаточно ще не пояснені одкровенням, наприклад, як діва могла народити, або як могло відбутися Воскресіння Спасителя, або як саме Джозеф Сміт переклав наші Писання, не будуть ефективними і не сприятимуть духовному розвитку. Вони є питаннями віри. Зрештою, порада Моронія читати і розмірковувати, а потім просити Бога зі щирим серцем і справжнім наміром підтвердити духовні істини свідченням Духа і є відповіддю²². Крім того, коли ми втілюємо в нашому житті імперативи з Писань і живемо за євангелією, нас благословляє Дух, і ми відчуваємо смак Його доброти та почуття радості, щастя, а особливо—спокою²³.

Зрозуміло, що межею, яка розділяє тих, хто чує музику віри, і тих, хто не має такого музичного слуху чи не в тональності, є вивчення Писань. Багато років тому я був глибоко зворушений тим, що улюблений пророк Спенсер В. Кімбол наголосив на необхідності постійного читання й вивчення Писань. Він казав: "Я відчуваю, що коли стаю недбалим у своїх стосунках з Божеством і коли здається, що божественне вухо не чує і божественний голос не промовляє, я далеко, дуже далеко. Якщо ж я заглиблююсь у Писання, відстань зменшується і духовність повертається"²⁴.

Я сподіваюся, що ми регулярно читаємо з дітьми Книгу Мормона. Я говорив про це зі своїми дітьми. Вони поділилися зі мною двома спостереженнями. Перше, секрет полягає в тому, щоб постійно читати Писання всією сім'єю кожного дня. Моя дочка з гумором описувала, як рано-вранці вона піднімає для читання Писань дітей, які наближаються до підліткового віку. Вона з чоловіком будить їх вранці й сонних підводить до залізних поручнів на сходах, що ведуть у кімнату, в якій сім'я збирається читати слово Бога. Наполегливість є відповіддю, а почуття гумору дуже допомагає. Від кожного в сім'ї вимагається багато зусиль кожного дня, але їх варто докладати. Тимчасові невдачі відступлять, якщо виявляти наполегливість.

Друге, це те, як наш наймолодший син і його дружина читають Писання у своїй молодій сім'ї. Двоє з чотирьох їхніх дітей ще малі й не вмюють читати. Для п'ятирічного сина вони розробили сигнальну систему з використанням пальців, і він має застосовувати її, щоб повноцінно брати участь у сімейному вивченні Писань. Сигнал для пальця номер 1 означає, що він має повторювати: "І сталося" кожного разу, коли цей вислів зустрічається в Книзі Мормона. Маю зізнатися, що мені дуже приємно, що ця фраза так часто зустрічається. Якщо раптом молодим сім'ям буде цікаво, то сигнал для пальця номер 2 такий: "І так ми бачимо", сигнали для пальців номер 3, 4 і 5 вибираються батьками на основі слів, що зустрічаються в розділі, який вони читають.

Ми знаємо, що сімейне вивчення Писань і домашній сімейний вечір не завжди проходять досконало. Якими б не були труднощі, з якими ви стикаєтеся, не занепадайте духом.

Будь ласка, зрозумійте, що віра в Господа Ісуса Христа і дотримання Його заповідей є і завжди буде перевірочним тестом у земному житті. А понад усе, кожен з нас має усвідомити, що коли людина не розвинула слух до музики віри, то вона не налаштована почути голос Духа. Як навчав пророк Нефій: "Ви чули Його голос; ... і Він розмовляв з вами тихим, лагідним голосом, але ви були поза почуттям, так що не сприймали Його слова"²⁵.

Наше вчення ясне. Ми повинні бути доброзичливими і в доброму гуморі. Ми робимо акцент на нашій вірі, а не на наших страхах. Нам приносить радість запевнення Господа, що Він стоятиме поруч з нами і забезпечить нам провід та напрямок²⁶. Святий Дух свідчить у наших серцях, що ми маємо люблячого Небесного Батька, і кожен аспект Його милостивого плану для нашого викуплення буде здійснено завдяки викупительній жертві Ісуса Христа.

Як написала Наомі В. Рендел, автор пісні "Я Божеє дитя": "Коли у серці віра є, зникає страх, і Дух веде"²⁷.

Тож, де б ми не знаходилися на шляху учнівства у видінні Легія, давайте приймемо рішення пробудити в собі і наших сім'ях більше бажання отримати право на незбагненний Спасителевий дар вічного життя. Я молюся, щоб ми

залишалися налаштовані на музику віри. Я свідчу про божественність Ісуса Христа і реальність Його Спокути, в ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Див. Учення і Завіти 1:30.
2. Jonathan Sacks, "Has Europe Lost Its Soul?" (address delivered on Dec. 12, 2011, at the Pontifical Gregorian University), chiefrabbi.org/ReadArtical.aspx?id=1843.
3. Див. 1 Нефій 8.
4. Див. 1 Нефій 8:27; 11:35.
5. Див. 1 Нефій 8:23; 12:17.
6. 1 Нефій 8:28.
7. Див. 1 Нефій 8:12.
8. Настанова Спасителя полягала в тому, щоб шукати заблукалу вівцю; див. Матвій 18:12–14.
9. Див. Іван 5:22; див. також Матвій 7:1–2.
10. Томас С. Монсон, "Нехай у вас буде сміливість," *Ліягона*, трав 2009, с. 124.
11. 1 Нефій 8:12.
12. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 1.1.1.
13. 1 Нефій 8:12.
14. Див. Даллін Х. Оукс, "Sins and Mistakes," *Ensign*, Oct. 1996, 62. Старійшина Оукс навчав цьому приблизно в 1980 р., коли був президентом Університету Бригама Янга приблизно в 1980 р.
15. Див. Учення і Завіти 1:25–27.
16. Див. Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995). Воан грав у футбол за Університет Бригама Янга у якості квортербека у 1941 р. Наступного дня після бомбардування Перл-Харбор, 8 грудня 1941 року, він пішов на службу до ВМС США. Він загинув 11 травня 1945 року внаслідок обстрілу супротивником судна *Bunker Hill* і був похований у морі.
17. Див. Іван 5:39.
18. Див. Езра Тефт Бенсон, "The Book of Mormon—Keystone of Our Religion," *Ensign*, Nov. 1986, 4; або *Ліягона*, жовт. 2011, с. 52.
19. Марк Твен, *Roughing It* (1891), 127–128. Кожному поколінню представляють коментарі Марка Твена, ніби вони є якимось важливим новим відкриттям. Як правило, дуже мало згадують про те, що він так само зневажав християнство і взагалі будь-яку релігію.
20. Див. 1 Нефій 1:2.
21. Я познайомився з доктором Ебейдом Сарофімом у Лондоні, коли його навчали місіонери. Див. також N. Eldon Tanner, у Conference Report, Apr. 1962, 53. Багато вчених, які досліджували стародавні семітські/египетські писання звертали увагу на багаторазове використання сполучної фрази "І сталося" на початку речень; див. Hugh Nibley, *Since Cumorah*, 2nd ed. (1988), 150.
22. Див. Мороній 10:3–4; дуже небагато критиків щиро вдавалися до цього зі справжнім наміром.
23. Див. Учення і Завіти 59:23.
24. *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 72.
25. 1 Нефій 17:45; див. також Ezra Taft Benson, "Seek the Spirit of the Lord," *Tambuli*, Sept. 1988, 5: "Найчастіше ми чуємо слова відчуттями. Якщо ми смиренні й чутливі, Господь буде говорити з нами через відчуття".
26. Див. Учення і Завіти 68:6.
27. "Коли у серці віра є", *Гімни*, № 63.

Як отримувати одкровення і натхнення для вашого особистого ЖИТТЯ

Старійшина Річард Г. Скотт
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Чому Господь хоче, аби ми молилися Йому й запитували? Тому що саме в такий спосіб отримують одкровення.

Кожен, хто стоїть за цією кафедрою, щоб донести своє послання, відчуває силу і підтримку членів Церкви з усього світу. Я вдячний, що таку саму допомогу можна отримувати від коханої супутниці, яка вже пішла за завісу. Дякую, Джанін.

Святий Дух повідомляє важливу інформацію, необхідну для нашого спрямування в земній подорожі. Коли інформація чітка, ясна і важлива, її можна назвати одкровенням. Якщо це ряд спонукань, які ми часто отримуємо і які спрямовують нас крок за кроком до гідної мети, то у цьому своєму виступі я буду називати їх натхненням.

Прикладом одкровення можна назвати настанову, отриману Президентом Спенсером В. Кімболом після довгих і тривалих молитов до Господа стосовно надання священства всім гідним чоловікам у Церкві, бо в той час воно було доступне лише частині з них.

Ще одним прикладом одкровення є така настанова Президенту Джозефу Ф. Сміту: “Я вірю, що ми живемо і перебуваємо в присутності небесних посланців і небесних істот. Ми не розлучилися з ними. ... Ми тісно пов’язані з

нашими родичами, з нашими предками, ... які пішли раніше за нас у духовний світ. Ми не можемо їх забути; ми не перестаємо їх любити; ми завжди зберігаємо пам'ять про них у наших серцях і думках, і таким чином ми пов'язані й поєднані з ними узами, які ми не в змозі розірвати. ... Якщо це відбувається з нами у нашому смертному стані, коли ми маємо так багато земних слабкостей, ... з наскільки більшою імовірністю ... можна вірити, що ті, хто був вірним, хто вже пішов з життя, ... може бачити нас краще, ніж ми можемо бачити їх; що вони знають нас краще, ніж ми знаємо їх. ... Ми живемо в їхній присутності, і вони бачать нас, вони піклуються про наше благополуччя, вони люблять нас зараз більше, ніж колись. Тепер вони бачать небезпеки, які загрожують нам; ... їхня любов до нас та їхнє бажання нашого благополуччя мають бути більшими за наші власні"¹.

Ми можемо зміцнювати стосунки з людьми, яких ми знаємо і любимо, і які вже пішли за завісу. Це відбувається тоді, коли ми приймаємо рішення постійно робити те, що правильно. Ми можемо зміцнювати свої стосунки з близькою померлою людиною, розуміючи, що це лише тимчасова розлука і що укладені у храмі завіти є вічними. Коли ми незмінно їх дотримуємося, вони гарантують здійснення вічних обіцянь, пов'язаних із завітами.

Один дуже яскравий приклад одкровення у моєму житті стався тоді, коли я відчув сильне спонукання від Духа попросити одну прекрасну юну леді на ім'я Джанін Уоткінс запечататися зі мною у храмі.

Один з важливих уроків, які кожен з нас має засвоїти—це питати. Чому Господь хоче, аби ми молилися Йому й запитували? Тому що саме в такий спосіб отримують одкровення.

Коли мені треба вирішити складне питання, саме так я намагаюся зрозуміти, що ж робити. Я пошуся. Я молюся, щоб знайти і зрозуміти уривки з Писань, які допоможуть. Цей процес постійно повторюється. Я починаю читати уривок з Писань, я розмірковую, що цей вірш означає, і молюся, щоб отримати натхнення. Потім я думаю і молюся, щоб знати, чи я зрозумів те, що маю зробити за волею Господа. Часто стається

так, що чим краще ми розуміємо вчення, тим більше вражень отримуємо. Я зрозумів, що цей вірєць є хорошим способом навчатися з Писань.

Є певні практичні принципи, які сприяють отриманню одкровення. Перше—піддаючись почуттям, що викликають гнів, завдають болю чи змушують людину виправдовуватися, ми віддаляємося від Святого Духа. Слід позбутися цих емоцій, інакше шанс отримати одкровення буде дуже малим.

Ще один принцип—будьте обережні з жартами. Гучний недоречний сміх ображає Духа. Хороше почуття гумору сприяє отриманню одкровення, а гучний сміх—ні. Почуття гумору—це запасний вентиль, який допомагає позбутися негативних емоцій.

Ще один ворог одкровення—це надмірна емоційність або гучний голос. Спокійний врівноважений тон сприятиме отриманню одкровення.

З іншого боку, здоровий спосіб життя позитивно впливає на якість духовного спілкування. Фізичні вправи, достатній сон і правильне харчування посилюють здатність отримувати і розуміти одкровення. Ми проживемо відведений нам час на землі, однак ми можемо покращити не лише якість нашого служіння, але і наше благополуччя, якщо будемо приймати правильні, зважені рішення.

Важливо, щоб повсякденні справи не заважали нам почути Духа.

Одкровення може також приходити уві сні, коли відбувається майже непомітний перехід від сну до пробудження. Якщо ви хочете відразу запам'ятати одкровення, ви можете записати важливі подробиці, інакше вони швидко забудуться. Натхненне спілкування вночі, як правило, супроводжується священним почуттям до того, що відбувається. Господь використовує тих людей, яких ми поважаємо, щоб навчати нас істинам уві сні, бо ми їм довіряємо і будемо дослухатися до їхньої поради. Сам Господь навчає через Святого Духа. Однак уві сні Він може зробити так, щоб ми отримали настанову від людини, яку любимо і поважаємо, аби повчання було більш зрозумілим і з більшою вірогідністю торкнулося наших сердець.

Якщо це відповідає Господнім цілям, Він може відновити в нашій пам'яті все, що колись з нами відбувалося. Це не повинно ослаблювати нашої рішучості записувати прояви Духа. Процес згадування, який відбувається через натхнення, посилюється акуратним веденням наших записів. Таке акуратне ведення записів отриманих натхнень показує Богу, що спілкування з Ним є для нас священним. Такі записування спрямувань Духа потрібно ретельно зберігати, щоб вони не загубилися чи не потрапили на очі іншим людям.

Писання красномовно підтверджують, що коли людина постійно у своєму житті тримається істини, двері натхнення відкриваються, показуючи, що і коли необхідно робити, і посилюючи, в разі необхідності, природні здібності людини божественною силою. У Писаннях змальовано, як Господь у відповідний момент збільшував здатність людей справлятися з труднощами, сумнівами і, на перший погляд, нездоланими перепонами. Розмірковуючи над тими прикладами, ви можете отримати тихе підтвердження через Святого Духа, що так воно і було. Ви дізнаєтеся, що подібна допомога доступна і вам.

Я бачив людей, які, постаючи перед труднощами, знали, що треба робити, коли потрапляли в ситуацію, в якій ніколи раніше не були, оскільки довірялися Господу і знали, що Він скерує їх до рішення, якого вони так невідкладно потребували.

Господь проголосив: "І вас буде навчено з висоти. Освятіть себе, і вас буде обдаровано силою, щоб ви могли давати саме так, як Я сказав"². Слова *освятіть себе* можуть здаватися незрозумілими. Президент Гарольд Б. Лі якось пояснив: "Ви можете замінити ці слова фразою: "Дотримуйтеся Моїх заповідей". Якщо ми прочитаємо цю пораду таким чином, вона стане зрозумілішою³.

Людина має бути духовно і фізично чистою, аби Господь міг надихати її. Це означає чистоту намірів. Людині, послушній Його заповідям, Господь довіряє. Така особа отримує від Господа натхнення, щоб знати, що робити і, якщо буде потрібно, божественну силу або здатність зробити це.

Щоб духовність зміцнювалася і при необхідності була досяжною, вона має розвиватися у праведному середовищі.

Пихатість, гордовитість і чванство подібні до кам'янистого ґрунту, на якому ніколи не виросте духовний плід.

Смирення—це родючий ґрунт, на якому духовність приносить плід натхнення, завдяки якому ми знаємо, що робити. Смирення відкриває доступ божественній силі для виконання того, що має бути зроблено. Людина, яка керується жагою слави чи визнання, не достойна того, щоб її начав Дух. Пихата людина або така, яка керується в прийнятті рішень своїми емоціями, не відчує сильного впливу Духа.

Нам легше отримати натхнення, коли ми є знаряддям надання допомоги іншим людям, ніж коли ми зосереджені лише на собі. Допмагаючи іншим, ми можемо отримати додаткове спрямування від Господа і для себе.

Наш Небесний Батько не послав нас на землю, щоб ми зазнали невдачі, але щоб досягли славетного успіху. Може здаватися парадоксальним, але саме з цієї причини зрозуміти відповіді на молитви іноді дуже важко. Деякі йдуть життям, покладаючись на власний досвід і здібності. Інші є мудрішими; вони через молитву прагнуть отримати божественне натхнення, аби знати, що робити. Їхній послух є запевненням, що при необхідності вони можуть удостоїтися божественної сили для досягнення натхненної цілі.

Як і багато з нас, Олівер Каудері не розпізнавав наявність відповідей на молитви, які вже були дані Господом. Щоб відкрити його і наші очі, таке одкровення було дано через Джозефа Сміта:

“Благословенний ти за те, що зробив; бо ти питав Мене, і ось, скільки разів ти питав, стільки ж разів ти отримував настанови Мого Духа. Якби це не було так, ти б не був на тому місці, на якому ти є тепер.

Ось, ти знаєш, що питав Мене, і Я просвітив твій розум; а тепер Я кажу це тобі, щоб ти міг знати, що тебе було просвітлено Духом істини”⁴.

Якщо вам здається, що Бог не відповів на ваші молитви, поміркуйте над цим уривком з Писань, а потім ретельно шукайте у своєму житті ознак того, що Він уже відповів вам.

Є дві ознаки того, що почуття або спонукання прийшли від Бога—спокій у серці й тихі теплі почуття. Якщо ви будете

дотримуватися принципів, про які я говорив, то будете готові розпізнати одкровення у критичні моменти свого життя.

Чим точніше ви виконаєте божественні спрямування, тим більшою буде ваша радість тут і у вічності, і, крім того, ви сягнете ще більшого розвитку і здатності служити. Я не до кінця розумію, як це відбувається, але те спрямування у вашому житті не позбавляє вас свободи волі. Ви можете приймати рішення, які вам заманеться. Однак пам'ятайте, бажання чинити правильно принесе мир у розум і в серце.

Якщо раптом зроблений вибір буде неправильним, завдяки покаянню існує дорога назад. Коли вимоги покаяння виконано повною мірою, Спокута Ісуса Христа, нашого Спасителя, звільняє від вимог справедливості за допущені помилки. Це неймовірно просто і так незрівнянно прекрасно. Якщо ви продовжуєте праведно жити, то завжди через спонукання знатимете, що робити. Іноді, розуміння того, що ж треба робити, вимагатиме значних зусиль і довіри з вашого боку. Однак ви відчуєте спонукання і знатимете, що ж робити, якщо виконуватимете умови такого божественного прояву у своєму житті, а саме: послух заповідям Господа, віра в Його божественний план щастя і уникнення всього, що суперечить йому.

Спілкування з Небесним Батьком не є буденною справою. Це—священний привілей. Воно ґрунтується на вічних незмінних принципах. Ми отримуємо допомогу від Небесного Батька у відповідь на нашу віру, послух і належне використання свободи волі.

Нехай Господь надихає вас розуміти і використовувати принципи, що ведуть до отримання особистого одкровення і натхнення, в ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Joseph F. Smith, in Conference Report, Apr. 1916, 2–3; див. також *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 430–31.
2. Учення і Завіти 43:16.
3. Див. *Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі* (2000) с. 34.
4. Учення і Завіти 6:14–15.

Сили небес

Старійшина Девід А. Беднар

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Носіям священства, як молодим, так і дорослим, потрібні і влада, і сила—необхідний дозвіл і духовна спроможність представляти Бога в роботі спасіння.

Мої любі брати, я ціную цю можливість поклонятися разом як величезна громада носіїв священства. Я люблю вас і вшановую за вашу гідність і вплив на користь добра по всьому світу.

Я запрошую кожного з вас поміркувати над тим, як би ви відповіли на запитання, поставлене членам Церкви багато років тому Президентом Девідом О. Мак-Кеєм: “Якби зараз кожного з вас попросили визначити одним реченням або фразою найхарактернішу відмінну рису Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, якою б була ваша відповідь?” (“The Mission of the Church and Its Members,” *Improvement Era*, Nov. 1956, 781).

Відповідь, яку Президент Мак-Кей дав на своє власне запитання, була такою: “божественна влада” священства. Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів стоїть осторонь інших церков, які заявляють, що їхня влада передається за історичним правонаступництвом, через Писання або здобуття теологічної освіти. Ми чітко заявляємо, що влада священства була дарована Пророку Джозефу Сміту безпосередньо від небесних посланців через покладання рук.

Моє послання стосується цього божественного священства і сил небес. Я щиро молюся, аби Дух Господа допомагав нам разом дізнаватися про ці важливі істини.

Влада і сила священства

Священство—це влада, передана від Бога чоловікам на землі, щоб діяти в усьому для спасіння людства (див. Spencer W. Kimball, “The Example of Abraham,” *Ensign*, черв. 1975, 3). Священство є засобом, за допомогою якого Господь діє через чоловіків задля спасіння душ. Однією з відмінних рис Церкви Ісуса Христа, як давньої, так і сьогоднішньої, є саме Його влада. Не може бути ніякої істинної Церкви без божественної влади.

Влада священства дається звичайним чоловікам. Гідність і готовність [служити]—а не досвід, обізнаність або освіта—є вимогами для висвячення у священство.

Взірець для отримання влади священства описаний у п'ятому уложенні віри: “Ми віримо, що чоловік мусить бути покликаний Богом через пророцтво й рукопокладання тих, хто має повноваження, щоб проповідувати євангелію і виконувати її обряди”. Отже, юнак або чоловік отримує владу священства та висвячується у певний чин тим, хто вже має священство й був уповноважений провідником, який має відповідні ключі священства.

Очікується, що носій священства буде використовувати цю священну владу згідно з Божим святим задумом, волею та цілями. Священство немає нічого спільного з корисливістю. Священство завжди використовується для служіння, благословення і зміцнення інших людей.

Вище священство отримується через урочистий завіт, який полягає у зобов'язанні діяти в отриманому повноваженні (див. УЗ 68:8) і чині (див. УЗ 107:99). Як носії святої Божої влади ми можемо діяти самостійно, а не бути під впливом (див. 2 Нефій 2:26). За своєю природою священство є скоріше дієвим, ніж пасивним.

Президент Езра Тефт Бенсон навчав:

“Не достатньо отримати священство, а тоді відкинутися [в кріслі] і пасивно чекати, доки хтось не підштовхне нас до дії. Коли ми отримуємо священство, то беремо зобов'язання активно і цілковито залучатися до просування справи праведності на землі, тому що Господь сказав:

“Той, хто не робить нічого, доки йому не накажуть, і сприймає наказ з непевним серцем, і виконує його ліниво, того проклято” (УЗ 58:29) (*So Shall Ye Reap* [1960], 21).

Президент Спенсер В. Кімбол також ясно наголошував на дієвій природі священства. “Чоловік порушує завіт священства, порушуючи заповіді—а ще—нехтуючи своїми обов’язками. Таким чином, для порушення цього завіту людині потрібно просто нічого не робити” (*The Miracle of Forgiveness* [1969], 96).

Якщо ми робимо все, що в наших силах для виконання своїх обов’язків священства, то можемо отримати благословення сили священства. Сила священства—це Божа влада, яка проявляється через чоловіків і юнаків, таких, як ми, і вимагає особистої праведності, вірності, слухняності та старанності. Юнак або чоловік може отримати владу священства через рукопокладання, але він не матиме сили священства, якщо є неслухняним, негідним або не бажає служити.

“Права священства нерозривно пов’язані з силами небес, і сили небес не можуть контролюватися й управлятися інакше, як тільки за принципами праведності.

Те, що їх може бути даровано нам, це правда; але якщо ми починаємо приховувати свої гріхи, чи потурати своїй гордовитості, своєму суєтному честолюбству, чи контролювати душі дітей людських, чи панувати над ними, чи примушувати їх у будь-якій мірі неправедності, ось, небеса віддаляються; Дух Господа засмучується, а коли Він віддалився,—амінь священству чи повноваженню того чоловіка” (УЗ 121:36–37; курсив додано).

Брати, для Господа є неприйнятним, якщо юнак або чоловік отримує владу священства, але нехтує робити те, що потрібно, аби мати силу священства. Носіям священства, як молодим, так і дорослим, потрібні і влада, і сила—необхідний дозвіл і духовна спроможність представляти Бога в роботі спасіння.

Урок від мого батька

Я виріс у домівці, де була вірна мати і прекрасний батько. Моя мама була нащадком піонерів, які пожертвували всім заради Церкви і царства Бога. Мій тато не був членом нашої

Церкви; в молодості він бажав стати католицьким священиком. Зрештою, він прийняв рішення не йти до духовної семінарії і натомість зробив кар'єру слюсаря-інструментальника.

Більшу частину свого подружнього життя мій батько відвідував збори Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів разом з нашою сім'єю. До речі, багато людей у нашому приході й гадки не мали, що мій тато не був членом Церкви. Він тренував і грав за нашу приходську команду з софтболу, допомагав у проведенні заходів скаутів та підтримував мою маму в її різних покликаннях і завданнях. Я хочу розповісти вам про один з найбільших уроків, який я засвоїв від свого батька стосовно влади і сили священства.

Коли я був хлопчиком, то щотижня часто запитував мого тата, коли він охреститься. Він відповідав з любов'ю, але й з твердістю кожного разу, як я дошкуляв йому: "Девіде, я не збираюся приєднуватися до Церкви заради твоєї мами, тебе чи когось іншого. Я приєднаюся до Церкви, коли знатиму, що це правильно".

Наскільки я пам'ятаю, що коли я тільки увійшов у підлітковий вік, у нас з батьком відбулася така розмова. Ми щойно разом повернулися додому після відвідування недільних зборів, і я запитав мого тата, коли він збирається охреститися. Він посміхнувся і сказав: "Ось ти мене завжди запитуєш про хрещення. Сьогодні я хочу в тебе щось запитати". З радісним хвилюванням я швидко дійшов висновку, що ми вже просуваємося вперед!

Мій тато продовжив: "Девіде, у вашій церкві навчають, що священство було взято з землі в давні часи і було відновлено небесними посланцями пророку Джозефу Сміту, так?" Я відповів, що це правильно. Тоді він сказав: "Ось яке в мене запитання. Кожного тижня на зборах священства я чую, як єпископ та інші провідники священства нагадують, просять і благають чоловіків ходити на домашнє вчителювання й виконувати свої обов'язки священства. Якщо ваша церква дійсно має відновлене священство Бога, чому в ній так багато чоловіків так само нехтують своїми релігійними обов'язками, як і чоловіки в моїй церкві?" Мій юний розум виявився

абсолютно безсилим. Я не міг дати татові ніякої прийнятної відповіді.

Гадаю, мій батько помилявся, судячи про чинність заяви нашої Церкви щодо права на божественну владу, коли спирався на недоліки чоловіків, з якими він спілкувався в нашому приході. Але в його запитанні до мене було вміщено правильне припущення, що чоловіки, які мають святе священство Бога, повинні відрізнятись від інших чоловіків. Чоловіки, які мають священство, за своєю суттю не є кращими за інших чоловіків, але їхні дії мають бути іншими. Чоловіки, які мають священство, повинні не лише отримати владу священства, а й стати гідним і вірним каналом передачі Божої сили. “Будьте чистими, ви, які несете посудини Господа” (УЗ 38:42).

Я ніколи не забував уроків про владу і силу священства, яких я навчився від мого батька. Він був добрим чоловіком не нашої віри, який мав більші очікування від чоловіків, які заявляли, що є носіями Божого священства. Та розмова недільної днини багато років тому з моїм татом викликала в мене бажання бути “гарним хлопцем”. Я не хотів бути поганим прикладом і каменем спотикання для мого батька у його прогресі пізнання відновленої евангелії. Мені просто хотілося бути гарним хлопцем. Господу потрібно, щоб усі ми, як носії Його влади, були відданими, доброчесними і гарними хлопцями в усі часи і в усіх місцях.

Можливо, вам буде цікаво дізнатися, що через багато років по тому мій батько був охрищений. І в належний час у мене була нагода дарувати йому Ааронове і Мелхиседекове священства. Це стало чудовою подією в моєму житті—спостерігати за тим, як мій тато отримав владу і, зрештою, силу священства.

Я поділився з вами цим конкретним уроком, який пізнав від свого батька, аби наголосити на простій істині. Отримання влади священства через покладання рук є важливим початком, але цього не достатньо. Влада передається через висвячення, але для того, щоб діяти з силою у наших спробах підносити душі, навчати і свідчити, благословляти і радити й просувати роботу спасіння, потрібна праведність.

У цей важливий період земної історії ви і я, як носії священства, повинні бути праведними чоловіками і дієвим знаряддям у руках Бога. Нам слід здійснитися, як мужам Божим. Для вас і для мене буде корисно дізнатися і зважити на приклад Нефія, онука Геламана і першого з дванадцяти учнів, покликаних Спасителем на початку Його священнослужіння серед нефійців. “І [Нефій] учив їх багато чому. ... І [він] вчив з силою і з великою владою” (3 Нефій 7:17).

Будь ласка, допоможіть моєму чоловікові зрозуміти

Наприкінці інтерв'ю з приводу одержання храмової рекомендації, які я проводив як єпископ і президент колу, я часто запитував заміжніх сестер, як я можу найкраще служити їм і їхнім сім'ям. Постійність відповідей, які я отримував від тих вірних жінок була як повчальною, так і тривожною. Сестри рідко нарікали або критикували, часто їхня відповідь була такою: “Будь ласка, допоможіть моєму чоловікові зрозуміти свій обов'язок як провідника священства в нашому домі. Я з радістю беру на себе відповідальність за вивчення Писань, сімейну молитву і домашній сімейний вечір, я й далі це робитиму. Але я хочу, щоб мій чоловік був рівноправним партнером і якомога краще здійснював провідництво священства. Будь ласка, допоможіть моєму чоловікові зрозуміти, як стати патріархом і провідником священства в нашій домівці, який би головував і захищав”.

Я часто думаю про щирість тих сестер і їхнє прохання. І сьогодні провідники священства чують про подібні хвилювання. Багато дружин благають, аби чоловіки мали не лише владу священства, а й силу священства. Вони прагнуть бути однаково залучені з вірними чоловіками і напарниками, які мають священство, до роботи зі створення домівки, зосередженої на Христі та євангелії.

Брати, я обіцяю, що якщо ми з вами будемо з молитвою розмірковувати над благаннями цих сестер, Святий Дух допоможе нам побачити себе такими, як ми справді є (див. УЗ 93:24) і допоможе зрозуміти те, що нам слід змінити або покращити. І саме тепер час діяти!

Приклади праведності

Сьогодні я повторюю вчення Президента Томаса С. Монсона, який запросив нас, як носіїв священства, бути “взірцем праведності”. Він постійно нагадує нам, що ми залучені до Господньої роботи і, за умови нашої гідності, заслуговуємо на Його допомогу (див. “Взірець праведності”, *Лягона*, трав. 2008, сс. 65–68). Ви і я маємо владу священства, яку було повернено на землю в цей розподіл небесними посланцями, а саме Іваном Христителем, Петром, Яковом та Іваном. А тому кожен чоловік, який отримує Мелхиседекове священство, може відслідкувати свою власну лінію передачі повноваження прямо до Господа Ісуса Христа. Я сподіваюся, що ми цінуємо це дивовижне благословення. Я молюся, щоб ми були чистими і гідними представляти Господа, діючи згідно з Його священною владою. Нехай кожен із нас буде гідним сили священства.

Я свідчу, що святе священство дійсно було відновлено на землі у ці останні дні, і знаходиться в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я також свідчу, що Президент Томас С. Монсон є верховним первосвященником над первосвященством Церкви (див. УЗ 107:9, 22, 65–66, 91–92) і єдиною людиною на землі, яка тримає і має повноваження використовувати всі ключі священства. Про всі ці істини я урочисто свідчу у святе ім'я Господа Ісуса Христа, амінь.

Порятунок заради справжнього зростання

Єпископ Річард С. Еджлі

Нещодавно звільнений перший радник у Верховному єпископаті

---

*Спаситель покликав усіх нас на цю
роботу—рятувати душі.*

Протягом останніх місяців все більше наголошувалося на активізації “справжнього зростання” в Церкві, яке полягає в тому, щоб допомогти всім бажаючим укласти завіти і дотримуватися їх, отримати спасительні обряди та жити з могутньою зміною у серці, описаною Алмою (див. Алма 5:14). Одним з найефективніших і найважливіших шляхів досягнення справжнього зростання в Церкві є пошук і порятунок тих, кого було хрищено, але хто залишаються малоактивними, без благословень і спасительних обрядів. Яким би не було наше покликання—домашній учитель чи візитна вчителька, вчитель Недільної школи, єпископ, батько, мати чи генеральний авторитет—усі можуть брати активну участь у цих рятувальних зусиллях. Крім того, приводити всіх—членів нашої сім’ї, людей, які не належать до Церкви, малоактивних, грішників—до Христа для отримання спасительних обрядів є нашим спільним божественним покликанням.

Одного недільного ранку близько 30 років тому, коли я служив у президентстві колу, до нас зателефонував один з наших відданих єпископів. Він пояснив, що його приход дуже швидко зріс і в нього не вистачає відповідальних покликань для всіх гідних членів Церкви. Він просив нас розділити приход. Очікуючи на затвердження цього рішення, ми як президентство колу вирішили відвідати цей приход і

покликати всіх цих чудових, гідних братів і сестер місіонерами колу.

Здається третьою особою, яку я відвідав, була юна студентка місцевого університету. Поговоривши кілька хвилин, я запропонував їй прийняти покликання служити місіонеркою. На кілька секунд вона змовкла. А потім сказала: “Президенте, хіба ви не знаєте, що я неактивна в Церкві?”

Помовчавши кілька секунд, я сказав: “Ні, я не знав, що ви неактивна”.

Вона відповіла: “Я неактивна в Церкві вже кілька років”. Тоді вона сказала: “Хіба ви не знаєте, що неактивній людині дуже нелегко повертатися назад?”

Я відповів: “Ні. Богослужіння у вашому приході починається о дев’ятій ранку. Ви заходите в каплицю і ви з нами”.

Вона відповіла: “Ні, не все так легко. Вас непокоїть безліч речей. Вас хвилює, чи привітає хтось вас або чи не будете ви сидіти самотніми і непоміченими під час зборів. І вас непокоїть, чи приймуть вас і хто будуть ваші нові друзі”.

Сльози котилися по її щоках. Вона сказала: “Я знаю, що моя мати і батько молилися за мене роками, щоб повернути мене до Церкви”. Потім, якусь мить помовчавши, вона промовила: “Протягом останніх трьох місяців я молилася, щоб знайти мужність, силу і шлях аби повернутися до активності”. Потім вона спитала: “Президенте, чи вважаєте ви, що це покликання може бути відповіддю на ті молитви?”

Мені на очі навернулися сльози, коли я промовляв до неї: “Я вірю, що Господь відповів на ваші молитви”.

Вона не лише прийняла покликання; вона стала гарною місіонеркою. Я переконаний, що вона сповнила великою радістю не тільки своє серце, але також і серця своїх батьків та, ймовірно, інших членів сім’ї.

Завдяки цій та іншим подібним співбесідам я навчився кількох речей або згадав про них:

- Я дізнався, що родичі багатьох малоактивних членів Церкви щодня навколiшках благають Господа допомогти врятувати їхніх близьких.

- Я дізнався, що малоактивним членам Церкви доволі нелегко і некомфортно просто повернутися до Церкви. Їм потрібна допомога. Їм потрібна підтримка. Їм потрібне товаришування.
- Я усвідомив, що є малоактивні члени Церкви, які прагнуть і намагаються знайти шлях назад до активності.
- Я зрозумів, що багато малоактивних членів Церкви, якщо їх попросити, приймуть покликання.
- Я дізнався, що малоактивні члени Церкви заслуговують на те, щоб до них ставилися як до рівних і сприймали їх як синів або дочок люблячого Бога.

Протягом років я міркував, як би пройшла ця співбесіда, якби я поставився до дівчини як до малоактивного члена Церкви. Залишаю це на ваш розсуд.

Активізація завжди була важливою складовою роботи Господа. Хоча порятунок є відповідальністю кожного члена Церкви, носії Ааронового та Мелхиседекового священства мають обов'язок очолювати цю роботу. Крім того, саме в цьому і полягає служіння священства—допомагати всім людям укласти завіти, що ведуть до піднесення; приносити мир, щастя і самоповагу.

Пригадайте, у Книзі Мормона, коли Алма молодший дізнався, що зорамійці відступили від Церкви, він організував рятувальну команду, щоб спасти цих людей. Перед початком виконання свого доручення, Алма благав Господа такими словами:

“О Господи, даруй нам, щоб ми могли мати успіх у приведенні їх знову до Тебе через Христа.

Дивись, о Господи, їхні душі дорогоцінні, і багато з них є нашими братами; тому дай Ти нам, о Господи, силу і мудрість, щоб ми могли привести цих наших братів знову до Тебе”
(Алма 31:34–35; курсив додано).

Кілька місяців тому після зустрічі з новонаверненими та малоактивними членами Церкви, один чоловік мого віку, що повернувся до активності, підійшов до мене і сказав: “Я був малоактивним більшу частину свого життя. Я відступив від

Церкви у юні роки. Але я повернувся і працюю у храмі разом зі своєю дружиною”.

Щоб дати йому відчуття, що все гаразд, я сказав йому у відповідь щось на кшталт: “Все добре, що добре завершується”.

Він відповів: “Ні, не все добре. Я знов у Церкві, але я втратив усіх своїх дітей і онуків. А зараз я є очевидцем втрати моїх правнуків—всі вони не належать до Церкви. Не все добре”.

У нашій сім’ї є предок, який приєднався до Церкви в Європі у ранні дні становлення Церкви. Один з його синів став неактивним. Ми з сестрою Еджлі спробували відстежити долю неактивних нащадків цього предка.

Нам з дружиною було неважко дістатися висновку, що протягом наступних шести поколінь, навіть за поміркованими припущеннями, втрата могла сягати 3000 родичів. А зараз давайте уявимо собі ще два покоління. Втрата могла б теоретично сягати від 20000 до 30000 дітей нашого Небесного Батька.

Завдання здійснювати порятунок ґрунтується на одній з найфундаментальніших доктрин Церкви.

“Пам’ятайте, що цінність душ є великою в очах Бога;

Бо знайте, Господь, Викупитель ваш, перестраждав смерть у плоті; отже, Він перестраждав біль усіх людей, щоб усі люди могли покаятися й прийти до Нього. ...

І якщо буде так, що вам доведеться трудитися всі ваші дні, сповіщаючи покаєння цьому народові, і ви приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість з нею в царстві Мого Батька!” (УЗ 18:10–11, 15; курсив додано).

За своє життя я мав привілей врятувати кількох малоактивних членів Церкви. Зараз, коли я допомагаю повернути одну людину до активності в Церкві, я уявляю собі не поодинокую душу—я бачу шість, сім чи більше поколінь—тисячі душ. І тоді я думаю про слова з Писань: “[Якщо ви] приведете тільки одну душу до Мене, якою великою буде ваша радість” (УЗ 18:15).

Господь сказав Своїм апостолам: “Жниво справді велике, та робітників мало” (Матвій 9:37). Робітників повинно бути багато. У нас є тисячі здібних, гідних носіїв священства і

мільйони відданих членів Церкви в усіх частинах світу. У нас працюють ради приходів, кворуми священства, Товариство допомоги та інші організації, і всі вони мають завдання рятувати. Спаситель покликав усіх нас на цю роботу—рятувати душі.

Раніше у своєму виступі я згадував про молитву, піднесену Алмою, коли він і його напарники вирушили на порятунок зорамійців. Під час Другої світової війни близько 500 американських солдатів і місцевих мешканців, які надавали їм підтримку, були кинуті до табору військовополонених. Знаючи про їхні страждання і турбуючись про їхню безпеку, командування сформуvalo загін зі 100 американських солдат-добровольців, щоб визволити їх із полону. Коли добровольці зібралися разом, командир дав їм приблизно такий наказ: “Цього вечора, хлопці, зустріньтеся зі своїми релігійними провідниками, станьте навколішки і присягніться Богові, що доки ви дихаєте, ви не дозволите, щоб жоден з цих чоловіків страждав хоч зайву секунду”. (Див. Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II’s Most Dramatic Mission* [2001], 28–29). Ця успішна операція з порятунку принесла спасіння від фізичних і тимчасових страждань. Чи повинні ми бути менш доблесними у наших зусиллях з порятунку тих, хто, можливо, зазнає духовних страждань і страждає від вічних наслідків? Чи повинні ми бути менш відданими Господу?

На завершення скажу, що основою нашої відданості, як членів істинної Церкви Христа, є той факт, що Господь відстраждав за кожного з нас—тих, хто не належить до Церкви, малоактивних членів Церкви, навіть за грішників, і за кожного з членів нашої сім’ї. Я вірю, що ми можемо привести тисячі людей до радості, миру і втіхи, які дає євангелія, і сотні тисяч, навіть мільйони, у їхніх наступних поколіннях. Я вірю, що ми можемо досягти успіху, оскільки це Господня Церква, і завдяки нашому священству та нашому членству, нас покликано його досягти. Про це я свідчу вам, в ім’я Ісуса Христа, амінь.

Ааронове священство: устаньте і застосуйте силу Бога

Адріан Очоа

*Другий радник у генеральному президентстві Товариства
молодих чоловіків*

---

*Священство слід застосовувати для здійснення
добрих справ. Вас покликано “устати і сяяти
повсюди”, а не ховати своє світло у темряві.*

Нещодавно я був у Південно-Африканській Республіці і відвідав одну з сімей разом з Табісо, першим помічником у кворумі священників Кагійського приходу. Табісо і його єпископ, який очолює кворум і тримає ключі від нього, молилися про малоактивних членів кворуму, прагнучи натхнення щодо того, кого слід відвідати і як їм допомогти. Вони відчували спонукання відвідати сім'ю Тебелло і запросили мене піти разом із ними.

Пройшовши повз лютого сторожового пса, ми зайшли до вітальні Тебелло, спокійного молодого чоловіка, який перестав ходити до церкви, оскільки в неділі був зайнятий іншими справами. Він нервував, але був радий, що ми прийшли і навіть запросив своїх рідних бути разом з нами. Єпископ висловив свою любов до цієї родини і прагнення допомогти їм стати вічною сім'єю через запечатування у храмі. Їхні серця були зворушені і всі ми могли відчувати сильну присутність Святого Духа, який скеровував кожне слово і кожну думку.

Але саме слова Табісо зробили цей візит визначним. Мені здавалося, що цей юний священник промовляв мовою ангелів—сповненими любові словами, які всі ми могли повністю розуміти і які особливо зворушили його друга. “Мені

завжди дуже подобалося розмовляти з тобою в церкві,—сказав він. —Ти завжди знаходив добрі слова для мене. І знаєш, зараз наша футбольна команда практично розпалась, бо з нами немає тебе. А ти такий виправний гравець”.

“Пробачте мені,—відповів Тебелло. —Я повернусь до вас, хлопці”.

“Це буде чудово,—сказав Табісо. —А пам’ятаєш, як ми готувалися, щоб служити місіонерами? Займемося цим знов?”

“Так”,—знову сказав Тебелло. —Я хочу повернутися”.

Можливо найбільшою радістю для мене, як радника у генеральному президентстві Товариства молодих чоловіків, було бачити, як носії Ааронового священства по всьому світу застосовують силу Ааронового священства. Але іноді з сумом у серці я також бачив, як багато молодих чоловіків не усвідомлюють, наскільки багато добрих справ вони в змозі зробити за допомогою сили, носіями якої вони є.

Священство—це влада і повноваження від Самого Бога діяти для служіння Його дітям. О, якби кожен молодий чоловік, кожен носій Ааронового священства, міг повною мірою усвідомити, що його священство володіє ключами священнослужіння ангелів. Якби вони могли лише зрозуміти, що мають священний обов’язок допомогти своїм друзям знайти шлях, що веде до Спасителя. Якби вони лише знали, що Небесний Батько дасть їм силу пояснити істини відновленої євангелії з такою ясністю і щирістю, що інші відчують незаперечну істинність слів Христа.

Дорогі молоді чоловіки Церкви, дозвольте мені поставити вам запитання, яке, сподіваюся, ви зберігатимете у серці все своє життя. Якої більшої сили, ніж священство Бога, ви можете набути на землі? Яка сила може хоч якось перевищувати спроможність допомагати нашому Небесному Батькові змінювати життя ваших ближніх, допомагаючи їм очиститися від гріха та провин на шляху до вічного щастя?

Подібно до будь-якої іншої сили, священство слід застосовувати для здійснення добрих справ. Вас покликано “устати і сяяти повсюди” (УЗ 115:5), а не ховати своє світло у темряві. Лише відважні будуть числитися серед обраних. По мірі застосування вами сили вашого святого священства, ваша

мужність і впевненість зростатимуть. Молоді чоловіки, ви знаєте, що ви є найкращими, коли виконуєте служіння Богові. Ви знаєте, що ви є найщасливішими, коли завзято виконуєте добру справу. Звеличуйте силу свого священства особистою чистотою і гідністю.

Я додаю свій голос до заклику старійшини Джеффри Р. Холланда, що пролунав шість місяців тому з цієї кафедри. Він сказав: “Я ... шукаю чоловіків, молодих і літніх, які не байдужі до цієї битви між добром і злом, і ладні записатися до війська й підносити свій голос. Ми—на війні”. Він продовжив: “... Я попрошу сильнішого і більш відданого голосу, голосу не лише проти зла ..., але й голосу за добро, голосу за євангелію, голосу за Бога” (“Ми усі на службі”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 44, 47).

Так, носії Ааронового священства, ми на війні. І на цій війні найкращий спосіб захиститися від зла—це активно сприяти праведності. Ви не можете слухати брудні слова і удавати немов не чуєте. Ви не можете переглядати наодинці або з іншими зображення, знаючи, що вони непристойні, і удавати немов не дивитеся. Ви не можете торкатися чогось нечистого і удавати, що це невинна справа. Ви не можете бути пасивними, коли Сатана прагне знищити все здорове і чисте. Замість цього, мужньо відстоюйте все, що, як ви знаєте, є істинним! Коли ви чуєте або бачите щось, що не відповідає Господнім нормам, пам’ятайте, хто ви є—солдат армії Самого Бога, наділений Його святим священством. Не існує кращої зброї проти ворога, батька брехні, ніж істина, яку промовлятимуть ваші вуста, коли ви застосуєте силу священства. Більшість ваших однолітків поважатимуть вас за сміливість і цілісність характеру. Дехто ні. Але це не має значення. Ви здобудете повагу і довіру Небесного Батька, оскільки ви застосовували Його силу для досягнення Його цілей.

Я закликаю президентство кожного кворуму Ааронового священства знову підняти гасло волі та організувати й очолити свої батальйони. Застосовуйте свою силу священства, запрошуючи людей, що оточують вас, прийти до Христа через покаяння і хрищення. Ви маєте повноваження і владу від Небесного Батька, щоб це робити.

Два роки тому, коли я відвідував Сантьяго, Чилі, мене дуже вразив Деніел Олейт, молодий чоловік, який часто супроводжував місіонерів. Я попросив його написати мені і, з його дозволу, зачитаю вам частину листа, який я нещодавно отримав від нього електронною поштою: “Мені щойно виповнилося 16 років і в неділю мене було висвячено в чин священника. Того самого дня я христив свою подругу. Її звати Кароліна. Я навчав її євангелії і вона регулярно відвідувала церкву, і навіть отримала нагороду “Особистий розвиток”, але її батьки не дозволяли їй хреститися доки не познайомилися зі мною і не стали довіряти мені. Вона хотіла, щоб її христив саме я, тому нам довелося чекати цілий місяць до минулої неділі, коли мені виповнилося 16 років. Мені дуже приємно, що я допоміг такій чудовій людині охреститися, і я щасливий, що саме я її христив”.

Деніел—це лише один з багатьох молодих чоловіків по всьому світу, які живуть гідно довіреної їм сили Бога. Ще один—Луїс Фернандо, з Гондурасу, який, помітивши, що його друг став на небезпечний шлях, поділився з ним своїм свідченням і буквально врятував його життя (див. “A Change of Heart,” [lds.org/youth/video](https://www.lds.org/youth/video)). Ще один приклад—Олаво, з Бразилії. Як справжній постійний священнослужитель у своєму домі (див. УЗ 84:111), Олаво надихнув свою матір повернутися до повної активності в Церкві (див. “Reunited by Faith,” [lds.org/youth/video](https://www.lds.org/youth/video)). Ви можете знайти деякі з цих історій та багато інших, подібних до них, на молодіжному веб-сайті Церкви [youth.lds.org](https://www.youth.lds.org). До речі, Інтернет, соціальні медіа та інші технології є знаряддями, які Господь помістив у ваші руки, щоб допомогти вам виконувати ваші обов’язки священства і поширювати вплив істини і чеснот.

Дорогі молоді чоловіки, застосовуючи Ааронове священство так, як я щойно описав, ви готуетесь до своїх майбутніх обов’язків. Але ви робите набагато більше за це. Подібно до Івана Хрестителя, взірцевого носія Ааронового священства, ви також готуєте дорогу для Господа і рівняєте стежки Йому. Подібно до Івана, сміливо проголошуючи євангелію покаяння і хрещення, ви готуєте людей до пришествия Господа (див. Матвій 3:3; УЗ 65:1–3; 84:26–28). Вам часто

говорять про ваш великий потенціал. Що ж, зараз настав час застосувати цей потенціал, скористатися Богом даними вам здібностями, щоб благословити інших, вивести їх із темряви на світло і підготувати дорогу для Господа.

Церква надала вам посібник “Мій обов’язок перед Богом”. Ці матеріали допоможуть вам вивчати і виконувати свої обов’язки. Вивчайте його часто. Ставайте навколішки, подалі від технологій, і прагніть Господнього скерування. А потім устаньте і застосуйте силу Бога. Я обіцяю, що ви отримаєте відповіді від Небесного Батька щодо того, як будувати своє життя і допомагати іншим.

Я процитую слова Президента Томаса С. Монсона: “Ніколи не недооцінюйте далекосяжний вплив вашого свідчення. ... Вам дано помітити непомітне. Якщо ви вмієте бачити очима, слухати вухами і відчувати серцем, то можете допомагати і рятувати інших” (“Будь взірцем”, *Ліягона*, трав. 2005, с. 115).

Я свідчу вам, що сила священства є реальною. Я здобув своє свідчення через особисте застосування священства. Я бачив безліч чудес, здійснених тими, хто має владу Ааронового священства. Я був свідком явлення сили служіння ангелів, коли віддані носії Ааронового священства промовляли сповнені Духом слова надії, знаходячи шлях до сердець людей, що так потребували світла й любові. В ім’я Ісуса Христа, нашого Господа, Провідника і Спасителя, амінь.

Служіння в священстві—Чому

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Якщо ми зрозуміємо відповіді на чому, стосовно евангелії, і чому, стосовно священства, це допоможе нам бачити божественну мету усього цього.

Я ціную цю чудову можливість зустрітися з братами в священстві, і радію з вами через диво та красу евангелії Ісуса Христа. Я схвалюю вашу віру, ваші добрі справи і вашу незмінну добротність.

Нас поєднує особливий зв'язок, оскільки ми всі отримали висвячення у священство Бога від тих, кому довірено святу владу і силу священства. Це не пересічне благословення. Це священна відповідальність.

Сила запитання Чому

Останнім часом я думав про два важливих покликання, які я отримав як носій священства в Церкві.

Перше з цих покликань прийшло, коли я був дияконом. Ми з моєю сім'єю ходили до філії церкви у Франкфурті, Німеччина. У нашій невеличкій філії ми були благословенні великою кількістю чудових людей. Серед них був президент нашої філії, брат Ландшульц. Я дуже його поважав, хоча він завжди здавався якимось серйозним, дуже офіційним і майже завжди одягненим у темний костюм. Я пам'ятаю, як будучи молодим чоловіком, я жартував з моїми друзями про те, наскільки старомодним виглядав наш президент філії.

Мені смішно думати про це зараз, оскільки сьогоднішня молодь Церкви з великою вірогідністю дивиться на мене так само.

Якось в неділю президент Ландшульц запитав мене, чи можна поговорити зі мною. Моя перша думка була: “Що я зробив не так?” На думку спадало багато з того, що я зробив, і що могло викликати цю розмову президента філії з дияконом.

Президент Ландшульц запросив мене до маленької класної кімнати—у нашому будинку зборів не було кабінету президента філії—і там попросив мене служити президентом кворуму дияконів.

“Це важливе покликання”,—сказав він і потім приділив час, щоб пояснити чому. Він пояснив, чого він та Господь очікували від мене і як я міг отримати допомогу.

Не пам’ятаю багато з того, що він казав, але добре пам’ятаю свої відчуття. Священний, божественний Дух наповнював моє серце у той час, як він говорив. Я міг відчувати, що це Спасителева Церква. І я відчував, що покликання, яке він просив мене прийняти, прийшло через натхнення від Святого Духа. Я пам’ятаю, що коли виходив з тієї крихітної класної кімнати, то почував себе набагато вищим, ніж коли заходив.

З того дня минуло майже 60 років, а я все ще зберігаю як скарб ці відчуття довіри і любові.

Згадуючи той випадок, я намагався пригадати, скільки дияконів було на той час у нашій філії. Наскільки пам’ятаю, їх було двоє. Проте, можливо, це величезне перебільшення.

Але для мене не мало ніякого значення, чи був там один диякон, чи дюжина. Я відчував, що це честь, і бажав служити якнайкраще, щоб не розчарувати ні мого президента філії, ні Господа.

Зараз я бачу, що коли президент філії давав мені це покликання, він міг зробити це лише формально. Він міг просто сказати мені в коридорі чи протягом наших зборів священства, що я мав бути новим президентом кворуму дияконів.

Замість цього, він приділив мені час і допоміг мені зрозуміти не лише *що* вимагалось у моєму покликанні та новій відповідальності, але, що набагато важливіше, *чому*.

Це те, чого я ніколи не забуду.

Мета цієї розповіді не просто описати, як надавати покликання в Церкві (хоча для мене це був чудовий приклад того, як це має відбуватися). Це урок з того, наскільки мотивуючу силу має провідництво у священстві, яка пробуджує дух і надихає діяти.

Ми потребуємо, щоб нам постійно нагадували про вічні причини, які стоять за тим, що нам заповідано робити. Основні принципи євангелії мають бути вплетені в наше життя, навіть якщо це означає, що ми вчимося їм знову і знову. Це не значить, що цей процес має бути механічним чи нудним. Натомість, коли ми навчаємо основним принципам у наших домівках чи в церкві, нехай вогонь ентузіазму до євангелії і полум'я свідчення приносять світло, тепло і радість у серця тих, кого ми навчаємо.

Від щойно висвяченого диякона до найстаршого первосвященика, у кожного з нас є перелік того, *що* ми можемо і маємо робити у наших обов'язках священства. Відповіді на запитання із категорії *що*—є важливими в нашій роботі і нам слід бути до них уважними. Але саме відповідаючи на запитання *чому*, стосовно служіння в священстві, ми відкриваємо вогонь, пристрасть та силу священства.

Що, стосовно служіння в священстві, навчає нас, що нам робити. *Чому*—дає душі натхнення.

Що—інформує, а *чому*—змінює.

Надмірна кількість “Добрих” справ

Ще одне покликання священства, яке мені згадується, прийшло до мене через багато років потому, коли я мав власну сім'ю. Ми знову переїхали до Франкфурту, Німеччина, і я якраз отримав на роботі підвищення, яке потребувало багато мого часу та уваги. У цей перевантажений період мого життя, старійшина Джозеф Б. Віртлін запросив мене служити президентом колу.

Під час нашої з ним співбесіди, у мене роїлося багато думок, і не найменшою з них було тривожне занепокоєння, що я можливо не матиму часу, якого вимагатиме це покликання. Хоча це покликання було для мене великою честю і змусило мене відчутти смирення, я на мить завагався, чи можу я його прийняти. Але ця думка була скороминущою, оскільки я знав, що старійшина Віртлін був покликаний Богом, і що він виконував роботу Господа. Що я міг зробити, окрім як прийняти?

Бувають моменти, коли нам треба зробити крок віри у темряву, з упевненістю, що Бог дасть нам під ноги тверду землю, щойно ми це зробимо. І тому я з радістю прийняв покликання, знаючи, що Бог підготує шлях.

На початку мого виконання цього покликання, у нашого колу був привілей отримати навчання від декого із найчудовіших вчителів та провідників Церкви—таких чоловіків, як старійшина Рассел М. Нельсон та Президент Томас С. Монсон, котрі відвідали нашу територію. Їхнє навчання було як роса з неба і надихнуло нас. Я все ще зберігаю нотатки, зроблені під час тих сесій навчання. Ці Брати дали нам *бачення* того, що означає встановити царство Бога через зміцнення особистих свідчень та зміцнення сімей. Вони допомогли нам побачити, як застосовувати істини та принципи євангелії у наших конкретних обставинах саме в той час. Кажучи іншими словами, натхненні провідники допомогли нам побачити євангельські *чому*, і потім ми мали засукати рукави і почати працювати.

Не пройшло багато часу, коли ми зрозуміли, що існує багато речей, які президентство колу може зробити—насправді так багато, що якщо нам не встановити натхненні пріоритети, ми можемо не встигнути зробити найважливішого. Почали з'являтися конкуруючі пріоритети, відволікаючи наш погляд від бачення, яким поділилися з нами Брати. Було багато “гарних” речей, які можна було зробити, але не всі вони були найважливішими.

Ми засвоїли важливий урок: якщо щось і є хорошим—це не завжди достатньо гарний привід, щоб присвячувати цьому наш час і ресурси. Наші заходи, ініціативи і плани мають

надихатися основними *чому* нашого служіння в священстві і ґрунтуватися на них, а не на якійсь модній тенденції чи швидкоплинному захопленні. Бо тоді вони можуть відволікати наші зусилля, розчиняти нашу енергію і заберуть нас у полон наших власних хобі, духовних чи мирських, які не є суттєвими для учнівства.

Брати, ми всі знаємо, що необхідно бути дисциплінованим, щоб не відволікатися від тих основних речей, які мають найбільшу здатність посилити нашу любов до Бога і ближнього, посилити шлюб, зміцнити сім'ю і будувати царство Бога на землі. Як і плодове дерево, у якого є багато гілок і листя, наше життя вимагає регулярного обрізання, щоб наша енергія та наш час присвячувалися досягненню нашої справжньої мети—приносити “добрі плоди”¹!

Ви не самотні

Тому, як нам знати, що слід обирати? У кожного з нас є відповідальність самим визначити це для себе. Однак нам заповідано старанно вивчати Писання, дослухатися до слів пророків і зробити це предметом сповнених віри, серйозних і відданих молитов.

Браття, Бог вірний. Через Святого Духа Він промовлятиме нашому розуму і нашим серцям стосовно шляху, яким нам слід йти у кожному відрізку нашого життя.

Якщо наші серця чисті—якщо ми не прагнемо власної слави, але слави Всемогутнього Бога, якщо ми прагнемо виконувати Його волю, якщо ми бажаємо благословити життя нашої сім'ї та наших ближніх—ми не будемо залишені на самоті. Як Президент Монсон часто нагадував нам, “коли ми на службі в Господа, то можемо розраховувати на Господню допомогу”².

Ваш Небесний Батько “йтим[е] перед вашим лицем. [Він] буд[е] праворуч і ліворуч від вас, і [Його] Дух буде у ваших серцях, і [Його] ангели—навколо вас, щоб підтримувати вас”³.

Сила дії

Мої дорогі брати, божественні благословення для служіння в священстві приходять завдяки нашим старанним зусиллям, нашій готовності жертвувати і нашому бажанню робити те,

що вірно. Давайте будемо тими, хто діє самостійно, а не знаходиться під впливом. Проповідувати добре, але проповіді, які не приводять до дій, схожі на вогонь без тепла, або воду, яка не втамовує спрагу.

Саме через застосування доктрини очисне полум'я євангелії росте і сила священства запалює наші душі.

Томас Едісон, людина, яка заповонила землю яскравим електричним світлом, сказав: "цінність ідеї криється в її застосуванні"⁴. Так само євангельське вчення стає більш цінним, якщо його застосувати.

Ми не повинні дозволяти вченню священства залишатися бездіяльним у наших серцях і незастосованим у нашому житті. Якщо треба рятувати шлюб або сім'ю, можливо навіть наші власні, давайте не будемо чекати і спостерігати. Замість цього, давайте подякуємо Богу за план щастя, який включає віру, покаяння, прощення і можливість почати знову. Застосування вчення про священство дасть можливість нам, як чоловікам, батькам та синам, які розуміють *чому*, стосовно священства, і його силу, відновити і забезпечити красу та святість вічних сімей.

Генеральна конференція це завжди чудова нагода і для того, щоб чути і щоб діяти. Тому давайте будемо "виконавцями слова, а не слухачами самими"⁵. Браття, я запрошую вас обдумати слова, які промовляють слуги Бога цими вихідними. Потім станьте на коліна. Попросіть Бога, нашого Небесного Батька, просвітити ваш розум і торкнутися вашого серця. Благайте Його про скерування у вашому щоденному житті, у ваших Церковних обов'язках та у вирішенні ваших нинішніх конкретних проблем. Виконуйте підказки Духа, не відкладаючи. Якщо ви все це зробите, я обіцяю, що Господь не залишить вас ходити на самоті.

Продовжуйте в терпінні

Ми знаємо, що попри наші найкращі наміри, не завжди все складається як планувалося. Ми робимо помилки в житті і в нашому служінні в священстві. Іноді ми спотикаємося і не дотягуємо до планки.

Коли Господь радить нам "продовжу[вати] з терпінням, доки [нас] не буде вдосконалено"⁶, Він визнає, що для цього

потрібні час і наполегливість. Якщо ми зрозуміємо відповіді на *чому*, стосовно євангелії, і *чому*, стосовно священства, це допоможе нам бачити божественну мету усього цього. Це дасть нам мотивацію і силу робити те, що правильно, навіть якщо це буде важко. Якщо ми будемо зосередженими на основних принципах життя за євангелією, це благословить нас ясністю, мудрістю і спрямуванням.

“Хіба не підемо ми далі у такій величній справі?”⁷ Так, брати, ми зробимо це!

Маючи скерування від Святого Духа, ми навчимося з наших помилок. Якщо ми спотикнемося, ми піднінемося. Якщо ми в нерішучості, ми підемо далі. Ми ніколи не будемо хитатися; ми ніколи не здамося.

Як потужне братство вічного священства Бога, ми стоятимемо разом, пліч-о-пліч, зосереджені на принципах відновленої євангелії Ісуса Христа і з вдячністю служачи нашому Богу та ближньому із відданістю та любов'ю.

Бог живе!

Мої дорогі брати, я свідчу вам цього дня, що Бог Батько і Його Син, Ісус Христос, живуть. Вони реальні! Вони є!

Ви не самотні. Ваш Небесний Батько піклується про вас і бажає благословити і підтримати вас в праведності.

Будьте впевнені, що Бог говорить до людства в наш час. Він промовлятиме до вас!

Пророк Джозеф Сміт бачив те, що, за його словами, він бачив. Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів відновлено на землі силою і владою Всемогутнього Бога.

Я молюся, щоб ми, як носії Його священства, завжди були налаштовані на *чому*, стосовно служіння в священстві, і використовували принципи відновленої євангелії, щоб змінювати наше життя і життя тих, кому ми служимо.

Якщо ми це робимо, безкінечна сила Спокути очистить, оновить та покращить наше душі і характер, доки ми не станемо такими чоловіками, якими ми маємо бути. Про це я свідчу в священне ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Матвій 7:18.

2. Томас С. Монсон, “Навчатися, діяти, бути”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 62.
3. Учення і Завіти 84:88.
4. Томас Едісон у *Little Journeys to the Homes of Good Men and Great* Елберта Хаббарда, (1910 р.), т. 2, с. 155.
5. Яків 1:22.
6. Учення і Завіти 67:13.
7. Учення і Завіти 128:22.

Сім'ї—під завітом

Президент Генрі Б. Айрінг

Перший радник у Першому Президентстві

Нічого з того, що вже прийшло або ще прийде у вашу сім'ю, по важливості не зрівняється з благословеннями запечатування.

Я вдячний за можливість бути з вами на цих зборах, на які запрошуються всі носії священства Бога на землі. Ми благословенні тим, що над нами головує Президент Томас С. Монсон. Як Президент Церкви, він є єдиною живою людиною, яка відповідає за ключі запечатування сімей і всіх тих обрядів священства, які необхідні для отримання вічного життя—цього найвищого з усіх дарів Бога.

Цього вечора нас слухає один батько, який знову став активним, бо всім своїм серцем хоче мати запевнення від цього дару. Він та його дружина люблять двох своїх маленьких дітей, хлопчика і дівчинку. Як і інші батьки, він може уявити собі небесне щастя, читаючи ось ці слова: "І ті самі суспільні стосунки, які існують серед нас тут, існуватимуть серед нас там, вони тільки будуть поєднані з вічною славою, якої ми тепер не маємо"¹.

Цей батько, який слухає нас цього вечора, знає дорогу до цієї славетної долі. Вона нелегка. Він вже знає це. Вона вимагала віри в Ісуса Христа, глибокого покаяння і зміни його серця, що відбувалася завдяки доброму єпископу, який допоміг йому відчувати прощення люблячого Господа.

Чудові зміни продовжувалися, коли він пішов у святий храм отримати ендаумент, значення якого Господь описав тим, кого Він наділив силою у першому храмі в цьому розподілі. Це було в Кертленді, Огайо. Господь сказав так:

“Отже, для цієї мети Я дав вам заповідь, щоб ви йшли в Огайо; і там Я дам вам Мій закон; і там вас буде обдаровано силою згори;

І... Я маю велику роботу, складену про запас, бо Ізраїль буде спасений, і Я поведу їх, куди тільки Я побажаю, і ніяка сила не стримає Мою руку”².

Для мого друга, який недавно повернувся до активності, і для всього священства ця велика робота, що у вас попереду,—вести у безпеці частину Ізраїля, за яку ви відповідаєте або будете відповідати,—наші сім’ї. Мій друг і його дружина знали, що для цього необхідно бути запечатаними силою Мелхиседекового священства у святому Божому храмі.

Він попросив мене, щоб запечаткування виконав я. Він та його дружина хотіли, щоб це здійснилося якомога швидше. Але наближалася генеральна конференція, часу було обмаль, і я попросив цю пару, щоб вони та їхній єпископ зв’язалися з моїм секретарем, аби знайти найкращий час.

Уявіть моє здивування й задоволення, коли цей батько сказав мені в церкві, що запечаткування призначено на 3 квітня. Саме у цей день у 1836 році пророк Ілля як перетворена особа був посланий у Кертлендський храм, щоб надати силу запечаткування Джозефу Сміту і Оліверу Каудері. Ті ключі знаходяться сьогодні в Церкві і будуть в ній залишатися до кінця часу³.

Це було те саме божественне доручення, яке Господь дав Петру, коли пообіцяв: “І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв’яжеш, те зв’язане буде на небі, а що на землі ти розв’яжеш, те розв’язане буде на небі!”⁴.

Повернення Іллі благословило не лише всіх тих, хто має священство. Старійшина Гарольд Б. Лі ясно висловився з цього приводу, навівши у своїй промові на генеральній конференції слова Президента Джозефа Філдінга Сміта. Послухайте їх уважно: “Я—носій священства; ви, присутні тут брати,—носії священства; ми отримали Мелхиседекове священство, яке було в Іллі та інших пророків, і у Петра, Якова та Івана. Але, хоч ми й маємо повноваження христити, хоч ми й маємо повноваження класти руки на голову для надання дару

Святого Духа та висвячувати інших і робити все це, та все ж ми нічого не можемо зробити без сили запечаткування, бо без неї ніщо з цього не набере чинності”.

І Президент Сміт продовжив:

“Вищі обряди, ці вищі благословення, які є необхідними для піднесення у Божому царстві і які можна отримати лише в певних місцях, жодний чоловік не має права виконувати, якщо він не отримує повноваження робити це від того, хто тримає ключі. ...

... Немає на лиці цієї землі жодного чоловіка, який має право йти і виконувати будь-який з обрядів цієї євангелії, якщо на це не дасть дозвіл Президент Церкви, який тримає ці ключі. Він дав нам повноваження; він довірив нам силу запечаткування в нашому священстві, бо він тримає ті ключі”⁵.

Таке саме запевнення прийшло і від президента Бойда К. Пекера, коли він описував силу запечаткування. Знання про істинність цих слів приносить мені спокій, як принесе його і цій сім’ї, яку я буду запечатувати 3 квітня: “Петро мав тримати ключі. Петро мав тримати владу запечаткування, ... щоб зв’язувати, або запечатувати, на землі, чи розв’язувати на землі, і так воно буде на небесах. Ці ключі належать Президентові Церкви—пророкові, провидцеві й одкровителю. Ця священна влада запечаткування знаходиться зараз у Церкві. Тими, хто знає значення цього повноваження, ніщо не сприймається з більш священним трепетом. Ніщо не зберігається так ретельно. У конкретний час на землі є порівняно небагато чоловіків, які [мають] цю владу запечаткування. У кожному храмі є брати, які отримали владу запечаткування. Її не можна отримати ні від кого, крім пророка, провидця й одкровителя і Президента Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів”⁶.

Коли прийшов Ілля, не тільки було дано силу священству, але також повинні були повернутися серця: “Дух, влада і покликання Іллі є в тому, щоб ви мали владу тримати ключі одкровень, обрядів, пророцтв, сил і дарів повноти Мелхиседекового священства і царства Божого на землі; а також у тому, щоб отримати, здобути і виконувати всі обряди, що належать царству Божому, і саме для того, щоб повернути

серця батьків [до дітей], а серця дітей—[до батьків], саме [тих], хто є на небесах”⁷.

Це почуття, яке повертає серця, вже прийшло до мого друга та його сім’ї. Можливо, на цих зборах воно прийшло й до вас. Можливо, ви вже побачили у своєму розумі, як побачив це я, обличчя вашого батька чи вашої матері. Можливо, обличчя сестри чи брата. Можливо, дочки чи сина.

Можливо, вони вже в духовному світі або дуже далеко від вас. Але радість прийшла від того почуття, що між вами існують міцні зв’язки, бо ви є чи можете бути зв’язаними обрядами священства, які шануватиме Бог.

Носіїв Мелхиседекового священства, які є батьками у запечатаних сім’ях, навчають, що вони повинні робити. Нічого з того, що вже прийшло або ще прийде у вашу сім’ю, по важливості не зрівняється з благословеннями запечаткування. Немає нічого важливішого за шанування шлюбних та сімейних завітів, які ви уклали або укладете у храмах Бога.

Шлях, як робити це, ясний. Святий Дух Обіцяння, завдяки нашій послушності й жертві, повинен запечатати наші храмові завіти, щоб вони зреалізувалися у прийдешньому світі. Президент Гарольд Б. Лі пояснював, що означає бути запечатаними Святим Духом Обіцяння, навівши слова старійшини Мелвіна Дж. Балларда: “Ми можемо обманути людей, але нам не вдасться обманути Святого Духа, і наші благословення не будуть вічними до тих пір, поки вони не будуть запечатані Святим Духом обіцяння. Святий Дух—це Той, Хто читає думки й серця людей і дає Своє схвалення на запечатування проголошених на їхні голови благословень. І тільки тоді це є зв’язуючою, дійсною і повноцінною силою”⁸.

Коли ми з сестрою Айрінг були запечатані в храмі Логан, Юта, я тоді не розумів повного значення того обіцяння. Я й досі намагаюсь зрозуміти повне його значення, але ми з дружиною вирішили ще на початку свого шлюбу, який триває ось вже 50 років, що будемо запрошувати Святого Духа, докладаючи до цього всіх сил, у наше життя і в нашу сім’ю.

Я, тоді молодий батько, який був запечатаний у храмі і мав серце, повернуте до своєї дружини та своєї молоді сім’ї, уперше зустрівся з Президентом Джозефом Філдінгом Смітом.

У нарадчій кімнаті Першого Президентства, куди мене запросили увійти, до мене прийшло абсолютно переконливе свідчення, коли президент Гарольд Б. Лі спитав мене, вказуючи на Президента Сміта, що сидів поряд з ним: “Ти віриш, що цей чоловік може бути пророком Бога?”

Перед цим Президент Сміт тільки-но зайшов у кімнату і ще не сказав ні слова. Я навіки вдячний за те, що був здатний сказати, бо це прийшло мені в серце: “Я знаю, що він пророк”; і так само, як я знав, що сонце сяє, я знав, що він мав силу священства запечатувати все на землі.

Той випадок надав словам Президента Джозефа Філдінга Сміта надзвичайної сили, коли ми з дружиною 6 квітня 1976 року на одній із сесій генеральної конференції почули ось цю його пораду: “Це воля Господа—зміцнювати і зберігати сімейну єдність. Ми благаємо батьків зайняти своє законне місце глави сім’ї. Ми просимо матерів підтримувати своїх чоловіків і допомагати їм та бути світлом для своїх дітей”⁹.

Дозвольте мені дати вам чотири поради стосовно того, що ви як батько-носій священства можете робити, аби надихати й вести свою сім’ю, щоб вам бути знову з Небесним Батьком і Спасителем.

По-перше, набудьте і зберігайте переконливе свідчення про те, що у нас є ключі священства і тримає їх Президент Церкви. Моліться про це свідчення щодня. Відповідь прийде у вигляді більшої рішучості вести вашу сім’ю, сильнішого почуття надії та більшої радості у вашому служінні. Ви ставатимете більш радісними й оптимістичнішими. Ви станете великим благословенням для вашої дружини і сім’ї.

Друга рекомендація—любіть свою дружину. Вимагатиметься віра й смирення, щоб у життєвих труднощах поставити її інтереси вище ваших власних. На вас лежить відповідальність забезпечувати й виховувати разом з нею сім’ю та служити іншим. Це іноді може забирати всю вашу енергію й силу. Можливо, вік і хвороби збільшать потреби вашої дружини. Якщо ви навіть і тоді поставите її щастя вище вашого власного, то я обіцяю вам, що ваша любов до неї буде зростати.

Трете, навчайте всю свою сім'ю любити одне одного. Президент Езра Тефт Бенсон сказав:

“З погляду вічності, спасіння—це сімейна справа. ...

Більш за все дітям потрібно знати і відчувати, що їх люблять, що вони бажані і що їх високо цінують. Їх потрібно часто запевнювати в цьому. Очевидно, що цю роль повинні виконувати батьки, а найчастіше це може найкраще робити мати”¹⁰.

А ще одним неоцінімим джерелом відчуття, що тебе люблять, є любов дітей між собою, що існує в сім'ї. Постійна турбота братів і сестер одне про одного виявлятиметься тільки за умови, що цьому постійно будуть сприяти батьки і допомагатиме Бог. Ви знаєте, що це так з досвіду власних сімей. І це щоразу підтверджується, коли ви читаете про сімейні конфлікти, з якими стикалися праведні Легій та його дружина, Сарія, як про це написано у Книзі Мормона.

Успіхи, яких вони досягли, вказують напрямок і нам. Вони навчали евангелії Ісуса Христа настільки добре і настільки наполегливо, що діти і навіть дехто з їхніх нащадків через багато поколінь мали серця, прихильні до Бога та одне до одного. Ось приклад: Нефій та інші писали й линули серцем до членів сім'ї, які стали їхніми ворогами. Часом Дух пом'якшував серця тисяч і замінював ненависть любов'ю.

Для вас один із способів досягти успіху Батька Нефія—молитися сім'єю та проводити час разом, наприклад, мати домашні сімейні вечори. Давайте дітям нагоду помолитись, коли вони можуть молитися в колі одне про одного, про того, кому потрібні благословення. Швидко визначайте моменти, коли тільки-но намітились перші ознаки незгоди, а також хваліть за безкорисливі вчинки служіння, особливо виявлені ними одне до одного. Коли вони моляться одне про одного і служать одне одному, їхні серця будуть пом'якшуватися і повертатися одне до одного і до їхніх батьків.

Четверта можливість вести вашу сім'ю Господнім шляхом приходить, коли потрібно дисциплінувати. Ми можемо виконувати своє зобов'язання виправляти у Господній спосіб і тоді вести наших дітей до вічного життя.

Ви будете пам'ятати слова, але, можливо, ви ще не бачили, як вони діють на носія Мелхиседекового священства у його підготовці своєї сім'ї, щоб жити у тій же товариськості, яка в них буде в цілестіальному царстві. Ви пам'ятаєте ці слова. Вони такі знайомі:

“Жодна влада чи жодний вплив не можуть і не повинні підтримуватися через священство інакше, як тільки через переконання, довготерпіння, м'якість, і лагідність, і любов нелицемірно;

Добротою і чистим знанням, що вельми звеличує душу без лицемірства і без підступності—

Докоряючи вимогливо в належний час, коли спонукає Святий Дух; а потім виявляючи більше любові до того, кому ти докоряв, щоб він не ставився до тебе як до свого ворога;

Щоб він міг знати, що твоя вірність сильніша за узи смерті”¹¹.

А потім до нас, батьків у Сіоні, приходять дуже цінне обіцяння: “Святий Дух буде твоїм постійним супутником, а твій скіпетр—незмінним скіпетром праведності й істини; і твоє владарювання буде вічним владарюванням, і само по собі проливатиметься на тебе віковично”¹².

Це для нас—висока норма, але якщо ми з вірою контролюємо свій темперамент і скоряємо свою гордість, Святий Дух даватиме нам Своє схвалення, і священні обіцяння та завіти ставатимуть певними.

Ви доб'єтесь успіху завдяки своїй вірі в те, що Господь повернув ключі священства, які й тепер є у нас,—а вони супроводжуються надійними узами любові до вашої дружини і Господньою допомогою у поверненні сердець ваших дітей одне до одного і їхніх батьків. А ще вони супроводжуються любов'ю, якою ви будете керуватися, коли будете виправляти й напучувати так, як підказує Дух.

Я знаю, що Ісус є Христос і Він є нашим Спасителем. Я свідчу, що Президент Томас С. Монсон тримає і використовує сьогодні всі ключі священства на землі. Я люблю і підтримую його. Я люблю вас і молюся за вас. У священне ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Учення і Завіти 130:2.
2. Учення і Завіти 38:32–33.
3. Див. Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), speeches.byu.edu.
4. Матвій 16:19.
5. Джозеф Філдінг Сміт, процитовано Гарольдом Б. Лі в Conference Report, Oct. 1944, 75.
6. Бойд К. Пекер, “Святий храм”, *Ліягона*, жовт. 2010, с. 34.
7. Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), с. 313.
8. Melvin J. Ballard, процитовано Harold B. Lee, в Conference Report, Oct. 1970, 111.
9. Joseph Fielding Smith, “Counsel to the Saints and to the World,” *Ensign*, July 1972, 27.
10. Ezra Taft Benson, “Salvation—a Family Affair,” *Tambuli*, Nov. 1992, 3, 4.
11. Учення і Завіти 121:41–44.
12. Учення і Завіти 121:46.

Готові й гідні служити

Президент Томас С. Монсон

Чудеса можна знайти повсюдно, коли священство розуміють, його силу шанують і правильно нею користуються, та коли виявляють віру.

Мої улюблені брати, як чудово зустрітися з вами знову. Коли б я не відвідував генеральні збори священства, я розмірковую про вчення деяких найблагородніших Божих провідників, які виступали на генеральних зборах священства Церкви. Багато з них вже пішли за своєю вічною винагородою, але від світла свого розуму, від глибини своєї душі та від тепла свого серця вони залишили нам натхненні вказівки. Сьогодні ввечері я поділюся з вами деякими їхніми вченнями стосовно священства.

Пророк Джозеф Сміт учив: “Священство є безкінечним принципом, й існувало з Богом від вічності, й існуватиме до вічності без початку днів або кінця років”¹.

Зі слів Президента Уїлфорда Вудраффа ми дізнаємося: “Святе священство є тим каналом, через який Бог спілкується і має справи з людиною на землі; і небесні посланці, які відвідують землю, щоб спілкуватися з людиною, є тими людьми, які мали священство і шанували його за свого життя у плоті; і все, що Бог спричинив для спасіння людини від прищестя людини на землю і до викуплення світу, виконується і буде виконуватися силою вічного священства”².

Президент Джозеф Ф. Сміт далі пояснював: “Священство є ... силою Бога, яку надано чоловікові й за допомогою якої чоловік може діяти на землі заради спасіння людської сім’ї, в ім’я Батька, і Сина, і Святого Духа, і діяти законно; це не

вигадане повноваження, не запозичене від поколінь, що померли й пішли, а повноваження, яке було надане у день, в який ми живемо, ангелами служителами та духами згори, *безпосередньо з присутності Всемогутнього Бога*³.

І зрештою слова Президента Джона Тейлора: “Що таке священство? ... Це уряд Божий—на землі, чи на небесах, і саме тією силою, свободою чи принципом скеровано все на землі і на небесах, і саме тією силою все утримується і підтримується. Вона керує всім—вона направляє все—вона підтримує все—вона має відношення до всього того, що є Бог та істина”⁴.

Яке це благословення бути тут в ці останні дні, коли священство Бога є на землі! Який це привілей бути носіями цього священства! Священство є не стільки даром, скільки дорученням служити, привілеєм піднімати і можливістю благословляти життя інших.

Разом з цими можливостями приходять обов’язки і відповідальність. Я люблю й плекаю благородне слово *обов’язок* і все, що воно означає.

Маючи різні посади, в різних місцях я відвідував збори священства протягом останніх 72 років—з тих пір, як мене було висвячено в диякони у 12 років. Час дійсно плине. Обов’язки рушають у ногу з часом. Обов’язки не тьмяніють і не стають менш важливими. Збройні конфлікти починаються і закінчуються, але війна, що ведеться за душі людей, ніколи не стихає. Звуком труби линуть слова Господа до вас, до мене і до носіїв священства повсюди: “Отже, нехай кожна людина вивчить свій *обов’язок*, і діє у чині, на який її призначено, з усією старанністю”⁵.

Заклик виконувати обов’язок почули Адам, Ной, Авраам, Мойсей, Самуїл, Давид. Його почув Пророк Джозеф Сміт і кожен з його наступників. Заклик виконувати обов’язок почув юнак Нефій, коли Господь наказав йому, через його батька Легія, повернутися в Єрусалим з його братами, щоб узяти у Лавана пластини з латуні. Брати Нефія ремствували, кажучи, що їм було важко виконати те, про що він просив їх. Що ж відповів Нефій? Він сказав: “Я піду і зроблю те, що Господь наказав, бо я знаю, що Господь не дає заповідей дітям

людським без того, щоб не приготувати шлях для них, аби вони могли виконати те, що Він наказав їм"⁶.

Коли цей самий заклик почуємо ми з вами, як ми відреагуємо на нього? Будемо ремствувати, як Ламан і Лемуїл, і скажемо: "Важке вимагається від нас"?⁷ Чи, разом із Нефієм, кожен особисто, проголосимо: "Я піду. Я зроблю"? Чи будемо ми готові служити й слухатися?

Іноді мудрість Бога здаватиметься безглуздою або просто важкою, але одним з найвеличніших і найцінніших уроків, який ми можемо засвоїти у смертному житті, є той, що, коли Бог промовляє, а людина слухається, та людина завжди буде правою.

Коли я думаю про слово *обов'язок* і яким чином виконання нашого обов'язку може збагатити наше життя та життя інших, я згадую слова, написані відомим поетом і письменником:

*Я уві сні побачив,
Що життя—це радість.
Прокинувся і зрозумів,
Що все життя обов'язки одні.
Я взявся до роботи і побачив—
Обов'язки—це радість для душі⁸.*

Роберт Луїс Стівенсон висловив цю саму думку так: "Я знаю, що таке задоволення, бо добре я попрацював"⁹.

Виконуючи наші обов'язки і застосовуючи своє священство, ми знайдемо справжню радість. Ми відчуємо задоволення від виконання своїх завдань.

Нас навчали конкретним обов'язкам священства, в яке нас висвячено, Ааронового або Мелхиседекового. Я закликаю вас обдумувати ці обов'язки, а потім робити все, що у ваших силах, щоб виконати їх. Щоб зробити це, людина повинна бути гідною. Давайте мати руки напоготові, руки чисті, руки, що бажають працювати, щоб ми могли брати участь у забезпеченні того, що наш Небесний Батько хотів би, аби інші люди отримали від Нього. Якщо ми не є гідними, то можемо втратити силу священства, а якщо ми втратимо її, то втратимо й саму суть піднесення. Давайте будемо гідними служити.

Президент Гарольд Б. Лі, один з великих вчителів у Церкві, сказав: “Коли хтось стає носієм священства, він стає посередником Господа. Він повинен ставитися до свого покликання так, ніби він виконує доручення Господа”¹⁰.

Під час Другої світової війни, на початку 1944 року, коли солдати морської піхоти Сполучених Штатів Америки захоплювали атол Кваджелейн, частину Маршаллових островів, і розташувалися в Тихому океані десь на півшляху між Австралією та Гавайями, сталася подія, пов’язана зі священством. Ця подія була описана кореспондентом—не членом Церкви,—який працював на гавайську газету. У газетній статті за 1944 рік він писав після тієї події, пояснюючи, що він та інші кореспонденти були у другій хвилі за морськими піхотинцями на атолі Кваджелейн. Просуваючись вперед, вони помітили молодого солдата морської піхоти, який лежав у воді долілиць, без сумніву серйозно поранений. Мілководдя навколо нього було червоним від його крові. І тоді вони помітили іншого морського піхотинця, який просувався до свого пораненого товариша. Того солдата також було поранено, і його ліва рука безпорадно висіла біля боку. Він підняв голову товариша з води, щоб не дати йому захлинутися. З панікою в голосі він покликав на допомогу. Кореспонденти знову подивилися на хлопця, якого він підтримував і крикнули у відповідь: “Синку, ми вже нічим не зможемо допомогти цьому хлопцю”.

“Тоді,—пише кореспондент,—я побачив таке, чого ніколи раніше не бачив. Цей хлопець, сам важко поранений, почав продиратися на узбережжя, тримаючи мертве на вигляд тіло свого бойового товариша. Він поклав його голову собі на коліно. Що за картина то була—ці два смертельно поранені хлопці—обидва ... чисті, гарні молоді чоловіки, навіть у цій лихій ситуації. Тоді той хлопець схилив свою голову над головою товариша і промовив: “Я наказую тобі, в ім’я Ісуса Христа і силою священства, залишатися живим, доки я не знайду медиків”. Кореспондент завершив свою статтю такими словами: “Ми, втрюх, [двоє морських піхотинців і я] знаходимося тут, у госпіталі. Лікарі не розуміють ... [як їм вдалося вижити], однак я знаю”¹¹.

Чудеса можна знайти повсюдно, коли священство розуміють, його силу шанують і правильно нею користуються, та коли виявляють віру. Коли віра витісняє сумніви, коли самовіддане служіння знищує егоїстичні бажання, силою Бога здійснюються Його задуми.

Коли ми, хто має священство, виконуємо отримані нами доручення, заклик виконувати обов'язок може надходити тихо. Президент Джордж Альберт Сміт, той скромний, але ефективний провідник, проголосив: “Вашим першочерговим обов'язком є дізнатися волю Господа, а тоді владою й силою Його святого священства так звеличувати своє покликання у присутності ваших товаришів, щоб люди з радістю наслідували вас”¹².

Такий заклик виконати обов'язок—набагато менш драматичний заклик, але, незважаючи на це, той, що допоміг врятувати душу—дійшов до мене у 1950 році, коли мене щойно покликали єпископом. Як у єпископа, у мене було багато різних обов'язків, і я намагався якнайкраще виконувати все, що вимагалось від мене. В той час Сполучені Штати Америки вступили в іншу війну. Оскільки багато наших членів Церкви служили у Збройних силах, для всіх єпископів з Головного управління Церкви надійшло завдання організувати підписку на видання *Church News* та церковний журнал того часу—*Improvement Era*. Крім того, кожного єпископа попросили особисто щомісячно писати листа кожному військовослужбовцю з його приходу. В нашому приході військову форму носили 23 чоловіки. Кворуми священства, піднапружившись, знайшли кошти для підписки на видання. А я зобов'язався виконувати завдання, навіть обов'язок, особисто писати 23 листи кожного місяця. Минуло стільки років, а в мене й досі зберігаються копії багатьох моїх листів і отриманих на них відповідей. Сльози набігають на очі, коли перечитуєш ці листи. Як приємно знову побачити обіцяння солдата жити за євангелією, рішення моряка зберігати віру разом зі своєю сім'єю.

Одного вечора я вручив сестрі з нашого приходу пачку з 23 листів за поточний місяць. Їй було доручено відправляти листи і оновлювати список адрес, які постійно змінювалися.

Вона подивилася на один конверт і з усмішкою спитала: “Єпископе, хіба ви ще не втомилися? Це ще один лист брату Брайсону. Вже 17-й надісланий йому лист, на який ви не отримали відповіді”.

Я відповів: “Ну, можливо, в цьому місяці я отримаю”. Сталося так, що саме *того* місяця я і отримав відповідь. Він вперше відповів на мій лист. Його відповідь стала дарунком, скарбом. Він служив дуже далеко, на віддаленому узбережжі, перебуваючи в ізоляції, нудьгуючи за домівкою і на самоті. Він написав: “Дорогий єпископе, я не дуже добре вмію писати листи”. (Можливо, я написав йому про *це* за кілька місяців до того). Він продовжував: “Дякую за газету *Church News* і за журнали, але найбільше дякую вам за особисті листи. Я перегорнув нового листа у своєму житті. Мене висвятили у священники в Аароновому священстві. Моє серце переповнюється. Я щаслива людина”.

Але брат Брайсон був не щасливіший за свого єпископа. Я пізнав на практиці значення приказки: “Якнайкраще обов’язок [ти] свій виконуй, решту ж Господу Богу залиш”¹³.

Кілька років потому, відвідуючи Солт-Лейкський кіл Коттонвуд, президентом якого служив Джеймс Е. Фауст, я розповів цю історію, щоб привернути увагу до наших військовослужбовців. Після зборів до мене підійшов статний молодий чоловік. Він взяв мою руку у свою і спитав: “Єпископе Монсоне, ви пам’ятаєте мене?”

Раптом я збагнув, ким він був. “Брате Брайсон!”,— вигукнув я. “Як ви? Чим ви займаєтеся в Церкві?”

З теплотою й неприхованою гордістю він відповів: “У мене все гаразд. Я служу в президентстві мого кворуму старійшин. Ще раз дякую вам за турботу про мене і надіслані вами особисті листи, які я зберігаю, як скарб”.

Брати, світ потребує нашої допомоги. Чи робимо ми все, що маємо робити? Чи пам’ятаємо ми слова Президента Джона Тейлора: “Якщо ви не звеличуєте своє покликання, Бог спитає з вас за тих, хто міг би спастися, якби ви виконували свій обов’язок”¹⁴. Є ноги, які треба зміцнити, руки, які треба потиснути, розум, який треба підбадьорити, серця, які треба надихнути, і душі, які треба спасти. На вас чекають

благословення вічності. У вас є привілей бути не глядачами, а учасниками на сцені служіння священства. Давайте вслухаємось у хвилююче нагадування, що міститься в посланні Якова: “Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами самими, що себе самих обманюють”¹⁵.

Давайте дізнаємося про свій обов’язок і обдумаємо його. Давайте будемо готовими й гідними служити. Виконуючи наш обов’язок, давайте йти слідами Господаря. Коли ми з вами йтимемо шляхом Ісуса, то пізнаємо, що Він уособлює більше, ніж дитя у Віфлеємі, більше, ніж сина тесляра, більше, ніж найвеличнішого вчителя, які будь-коли жили. Ми пізнаємо Його, як Сина Бога, нашого Спасителя і нашого Викупителя. Почувши заклик виконувати обов’язок, Він відповів “Батьку, хай буде Твоя воля, і слава Твоя навіки”¹⁶. Про те, щоб кожен з нас чинив так само, я молюся в Його святе ім’я, в ім’я Ісуса Христа, Господа, амінь.

Посилання

1. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 106.
2. *Учення Президентів Церкви: Уілфорд Вудрафф* (2005), 38.
3. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 139–40; курсив додано.
4. *Учення Президентів Церкви: Джон Тейлор* (2002), с. 119.
5. *Учення і Завіти 107:99*; курсив додано.
6. 1 Nephi 3:7; див. також вірші 1–5.
7. Див. 1 Нефій 3:5.
8. Rabindranath Tagore, in William Jay Jacobs, *Mother Teresa: Helping the Poor* (1991), 42.
9. Роберт Луїс Стівенсон, in Elbert Hubbard II, comp., *The Note Book of Elbert Hubbard: Mottoes, Epigrams, Short Essays, Passages, Orphic Sayings and Preachments* (1927), 55.
10. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1976), 255.
11. In Ernest Eberhard Jr., “Giving Our Young Men the Proper Priesthood Perspective,” typescript, July 19, 1971, 4–5, Church History Library.
12. George Albert Smith, in Conference Report, Apr. 1942, 14.
13. Henry Wadsworth Longfellow, “The Legend Beautiful,” in *The Complete Poetical Works of Longfellow* (1893), 258.
14. *Учення Президентів Церкви: Джон Тейлор* (2002), с. 164.
15. Яків 1:22.
16. Мойсей 4:2.

Милостиві отримають МИЛІСТЬ

Президент Дітер Ф. Ухтдорф

Другий радник в Першому Президентстві

Коли наші серця сповнені любов'ю Бога, ми стаємо “добримися один до одного, чуйними, великодушними”.

Мої дорогі брати і сестри, недавно я отримав листа від занепокоїної матері, котра благала про виступ на генеральній конференції на тему, яка б конкретно допомогла двом її дітям. Між ними виник розкол і вони припинили спілкуватися одне з одним. Мати була невтішною. У листі вона запевняла мене, що послання генеральної конференції на цю тему примирило б її дітей і все було б гаразд.

Щире і сердечне прохання цієї сестри було лише одним із кількох спонукань, які я отримав протягом цих останніх місяців, що я маю сказати сьогодні кілька слів на цю тему, яка викликає зростаюче занепокоєння—не лише у схвильованій матері, але і у багатьох в Церкві і навіть у світі.

Мене вразила віра цієї люблячої матері, що виступ на генеральній конференції може допомогти зцілити стосунки між її дітьми. Я впевнений, що її віра була не стільки в здібності промовця, скільки в “силу слова Бога”, яка має “сильніший вплив на свідомість людей, ніж ... щось інше”¹. Дорога сестро, я молюся, щоб Дух торкнувся сердець ваших дітей.

Коли стосунки зіпсовано

Напружені і зруйновані стосунки настільки ж давня річ, як і саме людство. Каїн у давнину був першим, хто дозволив раковій пухлині гіркоти і злоби роз'їсти його серце. Він засіяв ґрунт своєї душі заздрощами та ненавистю і дозволив цим почуттям дозріти, доки не вчинив щось неймовірне—вбив власного брата і став у цьому процесі батьком брехні Сатани².

З тих перших днів дух заздрощів та ненависті призводив до деяких із найтрагічніших випадків в історії. Він повернув Саула проти Давида, синів Якова проти їхнього брата Йосипа, Ламана і Лемуїла проти Нефія, і Амалікію проти Моронія.

Я вважаю, що кожную людину на цій землі якось зачепив руйнівний дух суперечок, образи та помсти. Мабуть навіть були часи, коли ми впізнавали цей дух в собі. Коли ми відчуваємо образу, гнів або заздрість, стає легко судити інших, часто приписуючи їхнім діям злі наміри для того, щоб виправдати власні почуття образи.

Вчення

Звичайно ж, ми знаємо, що це неправильно. Учення є чітким. Ми всі залежимо від Спасителя; жоден з нас не зможе врятуватися без Нього. Спокута Христа є безкінечною і вічною. Прощення *наших* гріхів приходить за певних умов. Нам слід каятися і бути готовими простити інших. Ісус навчав: “Ви повинні прощати один одного; бо той, хто не прощає ... стоїть засуджений перед Господом; бо на ньому залишається більший гріх”³ і “Блаженні милостиві, бо помилювані вони будуть”⁴.

Звичайно ж ці слова здаються дуже справедливими—коли стосуються когось іншого. Ми можемо так ясно і чітко бачити погані наслідки, коли судить і не прощає хтось *інший*. І нам зовсім не подобається, коли хтось судить нас.

Але коли це стосується наших власних упереджень і нарікань, ми занадто часто виправдуємо наш гнів як праведний і наше судження як вірне і єдине доречне. Хоча ми не можемо зазирнути в серце іншої людини, ми вважаємо, що знаємо погані наміри або навіть знаємо, хто є поганою людиною, коли бачимо її. Ми робимо винятки, коли це

стосується нашої власної озлобленості, оскільки нам здається, що саме в нашому випадку ми володіємо повною інформацією, щоб мати право зневажати когось.

У своєму листі до Римлян апостол Павло сказав, що ті, хто осуджують інших є “без виправдання”. У ту мить, коли ми когось судимо, пояснив він, ми засуджуємо себе, бо жоден не без гріха⁵. Відмовитися простити—це тяжкий гріх, проти якого застерігав Спаситель. Учні самого Ісуса “шукали приводу бути один проти одного і не прощали один одного у своїх серцях; і за це зло вони бідували і суворо каралися”⁶.

Наш Спаситель так чітко висловився на цю тему, що не залишив місця для особистого трактування. “Я, Господь, прощатиму того, кого прощатиму”, але потім, сказав Він, “... від вас *вимагається* прощати *всіх* людей”⁷.

Можна я додам тут пояснення? Коли Господь вимагає, щоб ми простили всіх, це включає прощення самих себе. Іноді з усіх людей на світі той, кого пробачити найважче—і, мабуть, той, хто найбільше потребує нашого прощення—це людина, яка дивиться на нас із дзеркала.

Просте рішення

Тему засудження інших можна в дійсності розкрити у виступі з двох слів. Коли справа дійде до ненависті, пліток, ігнорування, висміювання, затаювання образ чи бажання нашкочити, будь-ласка, застосуйте наступне:

Припиніть це!

Це настільки просто. Нам просто слід припинити судити інших і зробити так, щоб замість думок і почуттів засудження, наше серце було сповнене любов'ю до Бога і Його дітей. Бог—наш Батько. Ми—Його діти. Ми всі брати і сестри. Я не знаю, як саме передати цю думку про *незасудження інших* з достатньою красномовністю, пристрасністю і переконливістю, щоб вона подіяла. Я можу цитувати Писання, можу намагатися роз'яснювати вчення, і навіть процитую наклейку на бампері, яку я недавно побачив. Вона була приклеєна ззаду машини, водій якої ззовні виглядав трохи грубуватим, але слова наклейки доносили мудрий урок. Там було сказано: “Не засуджуйте мене за те, що я грішу не так, як ви”.

Ми маємо визнати, що ми всі недосконалі—що ми жебраки перед Богом. Чи не всі ми у той чи інший час смиренно підходили до трону милосердя і благали про милість? Чи не бажали ми всіма силами наших душ милості—щоб бути прощеними за вчинені помилки і за скоєні гріхи?

Оскільки ми всі залежимо від милості Бога, як ми можемо відмовити іншим в якійсь мірі милості, яку ми так сильно жадаємо отримати самі? Мої улюблені брати і сестри, чи не повинні ми пробачати так, як бажаємо, щоб пробачили нас?

Любов Бога

Чи це важко зробити?

Звичайно ж, так.

Пробачати себе та інших нелегко. Насправді, для більшості з нас це вимагає великої зміни ставлення і способу мислення—навіть переміни серця. Але є гарна новина. Ця “могутня зміна”⁸ серця є саме тим результатом, до якого має приводити євангелія Ісуса Христа у нашому житті.

Як це досягається? Через любов Бога.

Коли наші серця сповнені любов’ю Бога, з нами трапляється щось хороше і чисте. Ми “додержу[ємо] Його заповіді, Його ж заповіді не тяжкі. Бо кожен, хто родився від Бога, перемагає світ”⁹.

Чим більше ми дозволяємо любові Бога керувати нашим розумом і емоціями—чим більше ми дозволяємо любові до нашого Небесного Батька наповнювати наші серця—тим легше буде любити інших з чистою любов’ю Христа. Коли ми відкриємо наші серця яскравому світанку любові Бога, темрява і холод ворожнечі та заздрощів зрештою відступлять.

Як завжди, Христос є нашим прикладом. Своїми вченнями та Своїм життям Він показав нам шлях. Він пробачав нечестивих, грубих і тих, хто бажав завдати Йому болю і нашкодити Йому.

Ісус сказав, що легко любити тих, хто любить нас; навіть нечестиві можуть *це* робити. Але Ісус Христос навчав вищому закону. Його слова відлунують крізь століття і призначаються для нас сьогодні. Вони призначаються для всіх, хто бажає бути Його учнями. Вони призначаються для вас і для мене: “Любіть

ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує”¹⁰.

Коли наші серця сповнено любов’ю Бога, ми стаємо “один до одного ... ласкаві, милостиві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа [нам] простив”¹¹.

Чиста любов Христа може видалити нарости образи та гніву з наших очей, дозволяючи нам бачити інших так, як наш Небесний Батько бачить нас: як недосконалих смертних з вадами, котрі мають потенціал і цінність, які нам уявити неможливо. Оскільки Бог так сильно нас любить, ми теж повинні любити і пробачати один одного.

Шлях учнівства

Мої дорогі брати і сестри, вважайте наступні запитання тестом для самооцінки:

Чи затаїли ви образу проти когось?

Чи пліткуєте ви, навіть якщо те, що ви кажете, може бути правдою?

Чи ви відкидаєте, відштовхуєте або караєте інших через те, що вони зробили?

Чи ви таємно комусь заздрите?

Чи бажаєте ви нанести комусь шкоду?

Якщо ви ствердно відповіли на будь-яке з цих запитань, вам мабуть захочеться застосувати пораду проповіді з двох слів, наведену раніше: припиніть це!

У світі звинувачень і недружнього ставлення легко збирати і кидати каміння. Але перш ніж ми це зробимо, давайте пам’ятати слова Того, хто є нашим Вчителем і прикладом: “Хто з вас без гріха,—нехай перший ... той каменем кине”¹².

Брати і сестри, давайте відкладемо наше каміння.

Давайте будемо добрими.

Давайте пробачати.

Давайте мирно розмовляти один з одним.

Дозвольте Божій любові наповнити наші серця.

“Усім робімо добро”¹³.

Спаситель пообіцяв: “Давайте—і дадуть вам; мірою доброю, нагоптанною, струснутою й переповненою ... Бо якою ви мірою міряєте, такою відміряють вам”¹⁴.

Чи не достатньо цього обіцяння, щоб ми завжди зосереджували наші зусилля на вчинках доброти, прощення і милосердя, замість того, щоб поводити себе негативно?

Давайте ми, як учні Ісуса Христа, повертатимемо добро за зло¹⁵. Давайте не будемо прагнути помсти чи дозволяти, щоб наш гнів перемагав нас.

“Бо написано: “Мені помста належить, Я відплачу, говорить Господь.

Отож, як твій ворог голодний,—нагодуй його; як він прагне,—напій його, ...

Не будь переможений злом, але перемагай зло добром!”¹⁶

Пам’ятайте, що зрештою саме милостиві помилувані будуть¹⁷.

Як члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, де б ми не були, нехай нас знають як людей, які “ма[ють] любов між собою”¹⁸.

Любіть один одного

Брати і сестри, у цьому житті достатньо серцечного болю і страждання без того, щоб ще й ми додавали до цього наші власні впертість, гіркоту й образи.

Ми недосконалі.

Нас оточують недосконалі люди¹⁹. Вони роблять те, що дратує, розчаровує і викликає гнів. У цьому смертному житті так буде завжди.

Однак, ми маємо відпустити наші образи. Частково мета смертного життя полягає в тому, щоб навчитися відпускати подібні речі. *Це Господній спосіб.*

Пам’ятайте, що небеса наповнені тими, хто мають одне спільне: вони прощені. І вони прощають.

Покладіть ваш тягар біля ніг Спасителя. Припиніть судити. Дозвольте Спокуті Христа змінити і зцілити ваше серце. Любіть одне одного. Прошайте одне одного.

Милостиві отримують милість.

Про це я свідчу в ім’я Того, Хто так сильно і так віддано любив, що віддав Своє життя за нас, Його друзів, в святе ім’я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Алма 31:5.
2. Див. Мойсей 5:16–32.
3. Учення і Завіти 64:9.
4. Матвій 5:7.
5. Див. Римлянам 2:1.
6. Учення і Завіти 64:8.
7. Учення і Завіти 64:10; курсив додано.
8. Мосія 5:2.
9. 1 Івана 5:3–4.
10. Матвій 5:44; див. також вірші 45–47.
11. Ефесянам 4:32.
12. Іван 8:7.
13. Галатам 6:10.
14. Лука 6:38.
15. Див. Матвій 5:39–41.
16. Римлянам 12:19–21.
17. Див. Матвій 5:7.
18. Іван 13:35.
19. Див. Римлянам 3:23.

Дякуймо Богу

Старійшина Рассел М. Нельсон

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Наскільки було б краще, якби кожен міг більше знати про божественну силу й любов Бога і виявляти Йому вдячність за це.

Дорогі брати та сестри, ми дякуємо вам за вашу підтримку і відданість. Ми висловлюємо кожному з вас нашу подяку і любов.

Недавно ми з сестрою Нельсон тішилися красою тропічних рибок, які плавали у маленькому приватному акваріумі. Яскраві рибки різних форм і розмірів стрімко плавали туди-сюди. Я спитав господарку, яка була поруч: “Хто годує цих прекрасних рибок?”

Вона відповіла: “Я годую”.

Тоді я спитав: “Чи вони колись дякували вам?”

Вона відповіла: “Ще ні!”

Я подумав про деяких знайомих мені людей, які так само не пам’ятають про їхнього Творця та істинний “хліб життя”¹. Вони проживають день за днем, не замислюючись про Бога і Його великодушність до них.

Наскільки було б краще, якби кожен міг більше знати про божественну силу й любов Бога і виявляти Йому вдячність за це. Аммон навчав: “Давайте складемо дяку [Богу], бо Він чинить праведність завжди”². Ступінь нашої вдячності є мірою нашої любові до Нього.

Бог є Батьком наших духів³. Він має прославлене, досконале тіло з плоті й кісток⁴. Ми жили з Ним на небесах до свого народження⁵. І коли Він створив нас фізично, нас було створено за подобою Бога, кожного з особистим тілом⁶.

Подумайте про наше фізичне живлення. Воно насправді посилається з небес. Потрібні нам повітря, їжу та воду ми отримуємо, як дари від нашого люблячого Небесного Батька. Землю було створено таким чином, щоб підтримувати наше коротке перебування у смертному стані⁷. Ми народилися зі здатністю зростати, любити, одружуватися і створювати сім'ї.

Шлюб і сім'ю встановлено Богом. Сім'я є найважливішим соціальним підрозділом у часі та у вічності. За великим планом щастя, сім'ї можуть бути запечатані в храмах і підготуватися, щоб повернутися і жити вічно в Його святій присутності. Це і є вічне життя! У ньому здійснюються найглибші бажання людської душі—природні прагнення перебувати вічно з улюбленими членами своєї сім'ї.

Ми є в Його божественних планах. Він сказав: “Моя робота і моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини”⁸. Задля досягнення цих цілей: “Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне”⁹. Той вчинок був божественним виявом Божої любові. “Бо [Він] не послав Свого Сина на світ, щоб Він світ засудив, але щоб через Нього світ спасся”¹⁰.

Головне місце у вічному плані Бога посідає місія Його Сина, Ісуса Христа¹¹. Він прийшов, щоб викупити Божих дітей¹². Завдяки Господній Спокуті, воскресіння (або безсмертя) стали реальними¹³. Завдяки Спокуті, вічне життя можуть отримати всі, хто підготується до нього. Ісус так пояснив це:

“Я воскресіння й життя. Хто вірує в Мене,—хоч і вмре, буде жити:

“І кожен, хто живе та хто вірує в Мене,—повіки не вмре”¹⁴.

Дякуймо Богу за Спокуту Господа і Його дар воскресіння—за це величне послання Великодня!

Фізичні дари

Наш Небесний Батько любить Своїх дітей¹⁵. Він благословив кожного фізичними й духовними дарами. Дозвольте мені пригадати кожен з них. Коли ви співатимете гімн “Я Божеє дитя”, подумайте про Його дар вам—отримати власне фізичне тіло. Багато дивовижних властивостей вашого тіла свідчать про те, що ви самі є божою істотою¹⁶.

Кожен орган вашого тіла є чудовим даром Бога. У кожному оці є кришталік, який фокусується самостійно. Нерви й м'язи скеровують зір обох очей, створюючи єдине тримірне зображення. Очі поєднані з мозком, який запам'ятовує побачене.

Ваше серце—це неймовірний насос¹⁷. У ньому є чотири витончені клапани, які контролюють напрямок потоку крові. Ці клапани відкриваються і закриваються більш як 100000 разів на день—36 мільйонів разів щорічно. І все ж, якщо хвороба не впливає на їхню роботу, вони здатні витримувати таке напруження майже постійно.

Подумайте про захисну систему тіла. Щоб захистити себе від ушкодження, воно відчуває біль. Реагуючи на інфекцію, воно виділяє антитіла. Шкіра надає захист. Вона попереджає про пошкодження, які можуть спричинити надмірне тепло або холод.

Тіло відновлює свої старі клітини і регулює рівні власних життєво важливих інгредієнтів. Тіло загоює свої порізи, синці і поламані кістки. Його здатність створювати нові тіла є ще одним священним даром від Бога.

Давайте пам'ятати, що, аби сягнути божественної долі, не вимагається мати досконале тіло. Насправді, деякі найпрекрасніші душі перебувають у слабких або недосконалих тілах. Люди, які мають випробування, пов'язані з фізичним тілом, часто розвивають у собі велику духовну силу, саме завдяки тому, що у них є ці випробування.

Кожен, хто вивчає роботу людського тіла, дійсно “бачи[в] Бога, Який рухається у Своїй величі та силі”¹⁸. Оскільки робота тіла скеровується божественним законом, будь-яке зцілення відбувається завдяки виконанню того закону, на якому воно ґрунтується¹⁹.

І все ж, деякі люди помилково вважають, що ці дивовижні фізичні властивості з'явилися випадково або в результаті якогось великого вибуху. Спитайте себе: “Чи міг би з'явитися словник в результаті вибуху в друкарні?” Вірогідність цього *дуже невелика*. Хай би й так, але він ніколи не міг би відновити свої порвані сторінки або створювати власні нові видання!

Якби тіло могло нормально функціонувати, захищатися, зілюватися, діяти та відновлятися без обмежень, життя тут тривало б вічно. Так, ми б застрягли тут, на землі! Будучи милосердним до нас, Творець запровадив старіння та інші процеси, які зрештою приведуть до нашої фізичної смерті. Смерть, як і народження, є частиною життя. У Писаннях нас навчають, що: “було недоцільно, аби людину було позбавлено тієї фізичної смерті, бо це б знищило великий план щастя”²⁰. Повернення до Бога через браму, яку ми називаємо смертю, є радісним для тих, хто любить Його і готовий зустрітися з Ним²¹. Зрештою настане час, коли кожен “дух і тіло будуть знову воз’єднані у ... досконалій формі; і кінцівки, і суглоби будуть відновлені до їхньої належної структури”²², щоб вже ніколи не розділитися знову. Дяка Богу за ці фізичні дари!

Духовні дари

Будучи таким важливим, тіло служить шкінією для вічного духа людини. Ми, як духи, існували у доземному царстві²³ і будемо жити й далі, коли тіло помре²⁴. Дух дає тілу життя та індивідуальність²⁵. У цьому і в наступному житті дух і тіло, об’єднавшись разом, стануть живою душею божественної цінності.

Оскільки дух людини є таким важливим, його розвиток має вічні наслідки. Він зміцнюється, коли ми спілкуємося з нашим люблячим Небесним Батьком у смиренній молитві²⁶.

Властивості, за якими нас судитимуть одного дня, всі є духовними²⁷. Серед них любов, чеснота, цілісність, співчуття та служіння іншим²⁸. Ваш дух разом з вашим тілом, у якому він міститься, здатен розвинути й проявити ці якості у спосіб, що є життєво важливим для вашого вічного розвитку²⁹. Духовний розвиток досягається завдяки таким крокам, як віра, покаяння, хрищення, дар Святого Духа і терпіння до кінця, що включає отримання ендаументу і обряди запечатуння святого храму³⁰.

Подібно до того як тілу щоденно потрібна їжа для виживання, духу також потрібне живлення. Дух живиться вічною істиною. Минулого року ми святкували 400-ту річницю перекладу Святої Біблії короля Джеймса. А Книга Мормона у нас є вже близько 200 років. Зараз її повністю або

вибірково перекладено 107-ма мовами. Завдяки цим та іншим дорогоцінним Писанням, ми знаємо, що Бог є нашим Вічним Батьком, а Його Син, Ісус Христос, є нашим Спасителем і Викупителем. Дяка Богу за ці духовні дари!

Дари євангелії

Нам відомо, що пророки багатьох розподілів, такі, як: Адам, Ной, Мойсей та Авраам, усі навчали про божественну природу нашого Небесного Батька та Ісуса Христа. Наш теперішній розподіл був представлений Небесним Батьком та Ісусом Христом, коли Вони явилися пророку Джозефу Сміту у 1820 році. Церкву було організовано у 1830 році. Зараз, через 182 роки, ми продовжуємо виконувати завіт нести євангелію “кожному народу, коліну, язичку і всім людям”³¹. Якщо ми виконуватимемо цю роботу, благословення отримають і ті, хто дає, і ті хто отримує.

Нашим обов’язком є навчати Його дітей і пробудити в них усвідомлення щодо існування Бога. Багато років тому цар Веніямин сказав:

“Віруйте в Бога; віруйте, що Він є, і що Він створив усе, і на небесах, і на землі; віруйте, що Він має всю мудрість, і всю силу, і на небесах, і на землі; ...

... Віруйте, що ви повинні покаятися у ваших гріхах і відмовитися від них, і упокоритися перед Богом; і просити від щирого серця, аби Він простив вас; і ось, якщо ви вірите всьому цьому, дивіться, виконуйте це”³².

Бог є Той Самий учора, сьогодні і навіки, а ми—ні. Наше щоденне завдання—отримувати доступ до сили Спокути, щоб ми могли дійсно змінитися, стати більш подібними до Христа та отримати право на дар піднесення і жити вічно з Богом, Ісусом Христом та нашими сім’ями³³. Дяка Богу за ці сили, привілеї та дари євангелії!

Я свідчу, що Він живе, що Ісус є Христос, і що це Його Церква, відновлена в ці останні дні, щоб сягнути своєї божественної долі. Сьогодні нас веде Президент Томас С. Монсон, якого ми любимо і підтримуємо всім нашим серцем, так само, як ми підтримуємо його радників та Дванадцятьох апостолів, як пророків, провидців і одкровителів. Я свідчу про це в ім’я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Іван 6:35, 48; див. також вірш 51.
2. Алма 26:8; див. також Алма 7:23.
3. Див. Дії 17:27–29.
4. Див. Учення і Завіти 130:22.
5. Див. Мойсей 6:51; Римлянам 8:16; Євреям 12:9; Єремія 1:4–5.
6. Див. Буття 2:7; 1 Коринтянам 15:44; Мойсей 3:7.
7. Див. 1 Нефій 17:36.
8. Мойсей 1:39.
9. Іван 3:16.
10. Іван 3:17.
11. Стилий підсумок Його цілей знаходиться в 3 Нефії 27:13–22.
12. Див. Алма 11:40.
13. Див. 2 Нефій 9:6–7, 20–22.
14. Іван 11:25–26.
15. Див. 1 Нефій 17:40; 1 Івана 4:10.
16. Див. 2 Петра 1:4.
17. Серце перекачує близько 2000 галонів (7570 л) на день.
18. Учення і Завіти 88:47.
19. Див. Учення і Завіти 130:21.
Дійсно, цей божественний закон є беззаперечним.
20. Алма 42:8.
21. Автор псалмів висловив точку зору Божества: “Дорога в очах Господа смерть богобійних Його” (Псалми 115:6); див. також Екклезіяст 12:7.
22. Алма 11:43; див. також Екклезіяст 12:7; Алма 40:23; Учення і Завіти 138:17.
23. Див. Учення і Завіти 93:38.
24. Див. Алма 40:11; Авраам 3:18.
25. Дух є подобою тіла людини (див. Учення і Завіти 77:2).
26. Див. 3 Нефій 14:9–11.
27. Дух, а не тіло, виступає активною, відповідальною складовою душі. Без духа тіло мертве (див. Яків 2:26). Отже, саме дух вибирає добро або зло і буде відповідати на останньому суді, як за позитивні, так і за негативні якості, які він має (див. Алма 41:3–7).
28. Серед духовних якостей є також наступні: віра, чеснота, знання, стриманість, терпіння, братерська доброта, благочестя, милосердя, покірливість, старанність (див. Учення і Завіти 4:6).
29. Див. 2 Нефій 2:11–16, 21–26; Мороній 10:33–34.
30. Це є вченням Христа (див. 2 Нефій 31:11–21).
31. Мосія 15:28; див. також 1 Нефій 19:17; 2 Нефій 26:13; Мосія 3:20; 15:28; 16:1; Алма 37:4; Учення і Завіти 1:18–23; 77:11; 133:37.
32. Мосія 4:9–10.
33. “Вічне життя ... [—це] найвеличніший з усіх дарів Бога” (Учення і Завіти 14:7).

Особливі уроки

Старійшина Рональд А. Разбанд
З президентства сімдесятиків

Я сподіваюся і молюся, що ми з благородством продовжуватимемо носити наші тягари і допомагати тим серед нас, хто страждає.

Протягом останніх 20 місяців нашу сім'ю було благословенно привілеєм виховувати дуже особливу дитину.

Маленький Пекстон, наш онук, народився з дуже рідкою хромосомною делецією—генетичним розладом, який виділяє його, буквально, з сотень мільйонів людей. Для нашої дочки і її чоловіка з народженням Пекстона почалася незапланована подорож, що змінює життя. Цей досвід став важким випробуванням у засвоєнні особливих уроків, що простягаються у вічність.

Дорогий старійшина Рассел М. Нельсон, який щойно звертався до нас, навчав:

“З причин, як правило, нам невідомих, деякі люди народжуються з фізичними обмеженнями. Певні частини тіла можуть бути аномальними. Регуляторні системи можуть бути розбалансованими. А наші тіла підвладні хворобам і смерті. Однак дар фізичного тіла є безцінним. ...

Щоб сягнути божественної долі, не вимагається мати досконале тіло. Насправді, деякі найпрекрасніші духи перебувають у слабких тілах. ...

“Зрештою, настане час, коли кожен “дух і тіло будуть знову воз'єднані у ... досконаліїй формі; і кінцівки, і суглоби будуть відновлені до їхньої належної структури” (Алма 11:43). Тоді, завдяки Спокуті Ісуса Христа, ми зможемо стати досконалими в Ньому”¹.

Всі ви, хто має виклики, турботи, розчарування або душевний біль, пов'язані з дорогою вам людиною, знайте: Бог, наш Небесний Батько, любить ваших хворих, і Він любить вас безмежною любов'ю і з нескінченним співчуттям!

Дехто, стикнувшись з такими стражданнями, може спитати: “Як Всемогутній Бог міг дозволити цьому статися”? А потім поставити це, здається, природне запитання: “Чому це сталося зі мною”? “Навіщо нам хворіти і переживати події, через які дорогі нам члени сім'ї стають недієздатними, повертаються додому молодими або роками страждають від болі? Навіщо цей душевний біль?”

У такі моменти ми можемо звернутися до великого плану щастя, автором якого є наш Небесний Батько. Всі ми здіймали радісні окрики, коли цей план був представлений у доземному житті². Просто кажучи, це життя є підготовкою до вічного піднесення, а у цьому процесі передбачаються перевірки і випробування. Так було завжди і жоден не є винятком.

Дуже важливо покладатися на волю Бога у нашому смертному житті. Маючи віру в Нього, ми покладаємося на силу Спокути Христа у ті часи, коли питань забагато, а відповідей мало.

Після Свого воскресіння, відвідуючи Американський континент, наш Спаситель, Ісус Христос, звернувся до всіх з цим запрошенням:

“Чи маєте хворих серед вас? Приведіть їх сюди. Чи маєте ви кривих, або сліпих, або кульгавих, або скалічених, або прокажених, або сухоруких, або глухих, або яких інших страждених? Приведіть їх сюди, і Я зцілю їх, бо Я маю співчуття до вас; Мое нутро сповнене милості. ...

І сталося, що коли Він так сказав, увесь натовп, одностайно, підійшов з своїми хворими, і своїми страждаючими, і своїми кривими, і з своїми сліпими, і з своїми глухими, і з усіма тими, хто страждав від чогось; і Він зцілив кожного з тих, кого було приведено до Нього”³.

Велику силу можна почерпнути у словах “увесь натовп ... підійшов”—увесь, брати і сестри. Всі ми стикаємося з викликами. І далі іде фраза: “хто страждав від чогось”. Всі ми страждаємо від чогось, чи не так?

Невдовзі після народження дорогоцінного Пекстона, ми пізнали, що Небесний Батько благословить нас і навчатиме особливим урокам. Коли ми з його батьком поклали наші пальці на його маленьку голівку у першому з багатьох благословень священства, в мій розум прийшли слова з дев'ятого розділу Євангелії від Івана: "щоб діла Божі з'явилися на ньому"⁴.

Безперечно, діла Божі були явлені через Пекстона.

Ми вчимося терпінню, вірі й вдячності завдяки бальзаму служіння, незліченним годинам важких переживань, сльозам співчуття, молитвам і висловлюванню любові дорогим нам людям, які мають потреби, особливо Пекстону та його батькам.

Президент Джеймс Е. Фауст, який у моєму дитинстві був моїм президентом колу, сказав: "Я глибоко вдячний за тих люблячих батьків, які стоїчно зносять і долають свої муки і сердечний біль за дитину, що народилася з серйозними розумовими або фізичними недугами або у якої вони розвинулися. Ця біль часто триває щоденно, без полегшення, протягом усього життя батьків або дитини. Не рідко батькам потрібно докладати надлюдських зусиль у піклуванні, яке триває і в день, і в ночі. Руки й серця багатьох матерів боліли роками, втішаючи їхніх особливих дітей і полегшуючи їхні страждання"⁵.

Подібно до описаного у книзі Мосії, ми стали свідками чистої любові Спасителя, яку відчула сім'я Пекстона і яка доступна всім: "І тоді сталося, що тягарі, які було покладено на Алму і його братів, зробилися легшими; так, Господь зміцнив їх, щоб вони могли зносити свої тягарі з легкістю, і вони підкорилися життєрадісно і з терпінням усій волі Господа"⁶.

Однієї ночі, у перші дні життя Пекстона, ми знаходилися у відділенні інтенсивної терапії для новонароджених чудового Primary Children's Medical Center (Медичного центру для дітей раннього віку) в Солт-Лейк-Сіті, Юта, перебуваючи у захопленні від відданої, постійної уваги лікарів, медичних сестер і доглядачів. Я спитав свою дочку, як же ми заплатимо за це лікування, і спробував припустити у що воно може обійтися. Лікар, який стояв поруч, висунув думку, що моє

припущення було надто оптимістичним, і що лікування маленького Пекстона коштувало б значно більше, ніж я собі уявляв. Ми дізналися, що більшість витрат на лікування в цій лікарні покриваються щедрими жертвуваннями часу й коштів інших людей. Його слова упокорили мене, коли я міркував про цінність цієї маленької душі для тих, хто так уважно наглядав за нею.

Я пригадав знайомий місіонерський уривок з Писань, який набув нового значення: “Пам’ятайте, що цінність душ є великою в очах Бога”⁷.

Дізнавшись, у переконливий спосіб, наскільки цінною для Бога є душа, як фізично, так і духовно, я плакав, розмірковуючи про те, як безмежно люблять кожного з нас, наш Небесний Батько і Його Улюблений Син, Ісус Христос.

Сім’я Пекстона пізнала, що вони оточені незліченною кількістю небесних і земних ангелів-служителів. Дехто з них непомітно увійшли, коли в них була потреба, і тихо пішли. Інші стояли біля дверей з їжею, прали одяг, залишалися з дітьми, дзвонили, щоб підтримати, і підносили особливі молитви за Пекстона. Отже, ми засвоїли ще один особливий урок: якщо ви побачите, що людина потопає, чи питатимете ви у неї, чи потрібна їй допомога—і, чи не краще буде просто стрибнути й врятувати її з глибоких вод? Попри свої добрі наміри і часте використання, пропозиція: “Дайте мені знати, якщо я можу допомогти”, насправді є зовсім пустою.

Ми продовжуємо засвоювати важливу якість—бути обізнаними і зацікавленими життям оточуючих нас людей, навчаючись не лише тому, як важливо допомагати, але й пізнаючи надзвичайну радість, яка приходить, коли допомагаєш іншим.

Дорогий Президент Томас С. Монсон, який є таким величним взірцем підняття пригнічених, сказав: “Бог благословляє всіх, хто намагається бути сторожем брату своєму, хто дає, щоб полегшити страждання, хто прагне зробити світ кращим за допомогою своїх найкращих внутрішніх якостей. Чи помітили ви, що посмішка таких людей є світлішою? Їхня хода більш впевнена. Вони огорнуті

аурою задоволення й щастя, ... бо жоден не може не відчувати на собі рясних благословень, якщо він допомагає іншим”⁸.

Хоча ми і стикатимемося з випробуваннями, напастями, недієздатністю, душевним болем та всіма видами страждань, наш турботливий, люблячий Спаситель завжди буде поруч із нами. Він пообіцяв:

“Я не кину вас сиротами,—Я прибуду до вас! ...

“Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!”⁹

Як же ми вдячні нашому Батькові на Небесах за нашого чудового Пекстона. Через нього Господь являє Свої діла і продовжує навчати нас цим дорогоцінним, священним і особливим урокам.

Я хотів би завершити словами з улюбленого гімну:

*Ми усі на службі, битві ще не кінець,
Щастя яке! Щастя яке!
На бійців чекає перемоги вінець,
З часом ми заслужимо його*¹⁰.

Брати і сестри, я сподіваюся і молюся, що ми з благородством продовжуватимемо носити наші тягарі і допомагати тим серед нас, хто страждає, і має нужду в тому, щоб його підняли й підбадьорили. Давайте всі будемо вдячними Богу за Його благословення і поновимо своє зобов'язання перед нашим Батьком на Небесах смиренно служити Його дітям. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Рассел М. Нельсон, “Ми—діти Бога”, *Ліягона*, січ. 1999 р., с. 102.
2. Див. Йов 38:7.
3. З Нефій 17:7, 9.
4. Іван 9:3.
5. James E. Faust, “The Works of God,” *Ensign*, Nov. 1984, 54.
6. Мосія 24:15.
7. Учення і Завіти 18:10.
8. Thomas S. Monson, “Our Brother’s Keepers,” *Ensign*, June 1998, 39.
9. Іван 14:18, 27.
10. “Ми усі на службі”, *Гімни*, №. 150.

Бачення пророків стосовно Товариства допомоги: віра, сім'я, допомога

Джулі Б. Бек

Щойно відкликана генеральний президент Товариства допомоги

---

*Віра, сім'я та допомога—ці три простих слова
виражали бачення пророків щодо сестер Церкви.*

Протягом останніх років я відчувала спонукання часто говорити про Товариство допомоги, його цілі й особливості¹, цінність його історії², його роботу і співробітництво з єпископами та кворумами Мелхиседекового священства³. Зараз мені здається важливим привернути увагу до бачення пророків стосовно Товариства допомоги⁴.

Так само, як пророки Господа постійно навчали старійшин і первосвящеників про їхнє призначення і обов'язки, так вони ділилися своїм баченням і щодо сестер Товариства допомоги. З їхніх слів стає зрозумілим, що цілі Товариства допомоги—це збільшувати віру і особисту праведність, зміцнювати сім'ї та домівки, а також шукати тих, хто потребує допомоги, і надавати її. *Віра, сім'я та допомога*—ці три простих слова виражали бачення пророків щодо сестер Церкви.

Ще з днів початку Відновлення Його Церкви, пророки поділилися своїм баченням сильних, вірних, цілеспрямованих жінок, які розуміють свою вічну цінність і мету. Коли Пророк Джозеф Сміт встановив Товариство допомоги, він спрямував його першого президента "головувати над цим Товариством, щоб турбуватися про бідних, задовольняючи їхні потреби, та

вести справи цього Товариства"⁵. Він вбачав цю організацію, як "Товариство вибраних, відокремлене від всього зла світу"⁶.

Бригам Янг, другий Президент Церкви, наставляв своїх радників і Кворум Дванадцятьох Апостолів і дав єпископам пораду: "Нехай [сестри] організують Жіночі товариства допомоги у різних приходах". Він додав: "Дехто може подумати, що це щось незначне, але це не так"⁷.

Пізніше Президент Джозеф Ф. Сміт сказав, що на відміну від мирських організацій, які "створено чоловіками або жінками", Товариство допомоги "Бог створив, уповноважив, установив і висвятив"⁸. Президент Джозеф Філдінг Сміт сказав сестрам, що вони "отрим[али] силу й повноваження робити багато чого"⁹. Він сказав: "Ви належите до найбільшої у світі жіночої організації, яка є невід'ємною частиною Божого царства на землі і вона призначена і діє, щоб допомагати своїм вірним членам досягнути вічного життя в царстві нашого Батька"¹⁰.

Велика сфера впливу

Щороку сотні тисяч жінок і молодих жінок приєднуються до цього постійно зростаючого "кол[а] сестер"¹¹. Потім, де б сестра не жила, і де б не служила, вона залишається членом Товариства допомоги¹². Через важливі цілі Товариства допомоги, Перше Президентство висловило бажання, щоб молоді жінки почали готуватися до Товариства допомоги задовго до того, як їм виповниться 18 років¹³.

Товариство допомоги це не програма. Це офіційна частина Господньої Церкви, яку "Бог ... висвятив", щоб навчати, зміцнювати і надихати сестер у їхніх цілях стосовно віри, сім'ї та надання допомоги. Товариство допомоги—це спосіб життя для жінок святих останніх днів і його вплив розповсюджується далеко за межі недільних уроків чи простого спілкування. Воно наслідує приклад жінок-учениць, які служили з Господом Ісусом Христом та Його апостолами у Його давній Церкві¹⁴. Нас навчали, що "на жінці лежить відповідальність розвивати у своєму житті чесноти, яких її навчає Товариство допомоги, так само, як на чоловіках лежить зобов'язання будувати своє життя за зразками характеру, яких навчає священство"¹⁵.

Коли Пророк Джозеф Сміт організував Товариство допомоги, він навчав сестер, що вони мають “допомагати бідним” і “спасати душі”¹⁶. У своєму обов’язку “спасати душі” сестри мали право організовуватися і брати участь у великій сфері впливу. Перша президент Товариства допомоги була висвячена роз’яснювати Писання і Товариство допомоги все ще несе дуже важливу відповідальність за навчання в Господній Церкві. Коли Джозеф Сміт сказав сестрам, що організація Товариства допомоги підготує їх отримати “привілей, благословення та дари Священства”¹⁷, їм була відкрита робота Господа по спасінню. Спасіння душ включає таку діяльність, як проповідування євангелії та участь в місіонерській роботі. Воно включає участь у храмовій та сімейно-історичній роботі. Це означає робити все можливе, щоб стати самозабезпеченими в духовному і в мирському відношенні.

Старійшина Джон А Уїдтсоу сказав, що Товариство допомоги надає “полегшення тягарів бідності, хвороб, сумнівів, невігластва, звільнення від всього, що перешкоджає радості й розвитку жінки. Яке чудове повноваження!”¹⁸

Президент Бойд К. Пекер порівняв Товариство допомоги із “захисним муром”¹⁹. Відповідальність за захист сестер та їхніх сімей посилює значення нагляду і служіння в якості візитних вчительок, і це свідчить про нашу готовність пам’ятати свої завіти з Господом. Як “служит[елі] бідним і нужденним”, ми працюємо у злагоді з єпископами, щоб наглядати за мирськими та духовними потребами святих²⁰.

Президент Спенсер В. Кімбол сказав: “Є багато сестер, які живуть у лахмітті—духовному лахмітті. Вони мають право носити ошатне вбрання, духовне ошатне вбрання. ... Ваш привілей—іти в домівки й міняти лахміття на ошатне вбрання”²¹. Президент Гарольд Б. Лі поділився таким баченням. Він сказав: “Чи не бачите ви, чому Господь поклав доручення відвідувати ці домівки на ... Товариство допомоги? Тому що, окрім Самого Вчителя, ніхто в Церкві не має такого ніжнього впливу, і більш повного розуміння сердець і життя цих осіб”²².

Президент Джозеф Ф. Сміт попереджав сестер Товариства допомоги та їхніх провідників, кажучи, що він не хоче “побачити час, коли наше Товариство допомоги буде наслідувати інші організації чи об’єднуватись з ними і буде втрачати свою ідентичність, змішуючись з цими створеними жінками організаціями”. Він чекав на те, що сестри будуть “вести світ і особливо жінок світу у всьому, що варте похвали, у всьому, що є від Бога, у всьому, що надихає і що очищує дітей людських”²³. Його порада наголошує на обов’язку позбавитися недоречних традицій, течій, захоплень та трендів, і ввести практики, які будуть співпадати з метою Товариства допомоги.

Провідники, котрі прагнуть одкровення, можуть досягти того, щоб кожен збори, урок, клас, захід та кожне зусилля Товариства допомоги відповідали цілям, заради яких його було організовано. Товарицькість, дружба і єдність, яких ми бажаємо, будуть приємними результатами спільного служіння з Господом в Його роботі.

Втілення пророчого бачення

Президент Томас С. Монсон та його радники недавно свідчили, “що Господь відновив повноту євангелії через пророка Джозефа Сміта і що Товариство допомоги є важливою частиною цього відновлення”. На підтвердження їхнього бажання, щоб “славетний спадок” Товариства допомоги зберігався, Перше Президентство недавно видало і розповсюдило по всьому світу видання *Дочки в Моему Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги*. На сторінках цієї книги ми можемо знайти зразки і приклади сестер і братів, які співпрацювали в сім’ях і в Церкві, і ми можемо вивчати принципи стосовно того, хто ми є, у що віримо і що маємо захищати. Перше Президентство заохочувало нас вивчати цю важливу книгу і “дозволити вічним істинам та надихаючим прикладам, що вміщені в ній, впливати на [наше] життя”²⁴.

По мірі того, як сестри вчитимуться все краще виконувати цілі Товариства допомоги, бачення пророків втілиться. Президент Кімбол сказав: “Є сила в цій організації [Товаристві допомоги], яка ще повною мірою не виявилася, щоб зміцнювати домівки в Сіоні й будувати Царство Боже. І ця

сила не виявиться доти, доки як сестри, так і священство не матимуть всебічного бачення Товариства допомоги”²⁵. Він пророкував, що “в основному зростання Церкви в останні дні відбуватиметься тому, що багато хороших жінок у світі (в яких так часто відчувається внутрішня духовність) у великій кількості прийдуть до Церкви. Це ставатиметься такою мірою, якою жінки Церкви ... будуть відрізнятися—у хорошому розумінні—від жінок світу”²⁶.

Я вдячна за бачення пророків щодо Товариства допомоги. Я, як і Президент Гордон Б. Хінклі, переконана, “що не існує жодної організації, яку б можна було порівняти з Товариством допомоги цієї Церкви”²⁷. Відтепер це наша відповідальність—стати такими, яким є бачення пророків стосовно Товариства допомоги, у нашому прагненні підсилувати віру, зміцнювати сім’ї та надавати допомогу.

Я завершу словами Президента Лоренцо Сноу: “Майбутнє Товариства [допомоги] багатообіцяюче. Оскільки Церква зростає, сфера його корисності буде відповідно розширюватися і воно матиме навіть більший потенціал творити добро, ніж це було в минулому”²⁸. Звертаючись до сестер, які допомагають просувати царство Бога, він сказав: “Оскільки ви долучилися до цих трудів, то ви й неодмінно будете причасниками тріумфу цієї роботи і в піднесенні, і славі, які Господь дасть Своїм вірним дітям”²⁹. Про це бачення я також приношу свідчення в ім’я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Див. Джулі Б. Бек, “Виконуючи призначення Товариства допомоги”, *Ліягона*, лист. 2008, сс. 108–111.
2. Див. Джулі Б. Бек, BYU Women’s Conference address (виступ на жіночій конференції в УБЯ), (29 квіт. 2011), http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/2011/pdf/JulieB_openingS.pdf; “Ось що мої онучки (та онуки), сподіваюся, зрозуміють про Товариство допомоги”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 109–113; “Товариство допомоги—це священна робота”, *Ліягона*, лист. 2009, сс. 110–114.
3. Див. Джулі Б. Бек, “Why We Are Organized into Quorums and Relief Societies” (виступ в Університеті Бригама Янга, 17 січ. 2012), speeches.byu.edu.
4. Цей виступ не є повним оглядом усіх пророчих висловлювань стосовно Товариства допомоги. Це лише невелика частка їхнього бачення і спрямування. *Дочки в Моему Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги*, виступи з конференцій та інші Церковні

- видання містять набагато більше вчень на цю тему.
5. Джозеф Сміт в *Дочки в Моєму Царстві: Історія і спадок Товариства допомоги* (2011), с. 13.
  6. Джозеф Сміт в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 16.
  7. Бригам Янг в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 45.
  8. Джозеф Ф. Сміт в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 72.
  9. Джозеф Філдінг Сміт в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 155.
  10. Джозеф Філдінг Сміт в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 105.
  11. Бойд К. Пекер в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 93.
  12. Див. Бойд К. Пекер, "The Circle of Sisters", *Ensign*, лист. 1980, с. 110.
  13. Див. листи Першого Президентства, від 19 бер. 2003 р. та 23 лют. 2007 р.
  14. Див. *Дочки в Моєму Царстві*, сс. 3–7.
  15. Бойд К. Пекер в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 16.
  16. Джозеф Сміт в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 18.
  17. Джозеф Сміт в *History of the Church*, 4:602.
  18. Джон А. Уїдтсоу в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 26.
  19. Бойд К. Пекер, *Ensign*, лист. 1980, с. 110.
  20. Джозеф Філдінг Сміт в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 155.
  21. Спенсер В. Кімбол в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 129.
  22. Гарольд Б. Лі, "The Place of Relief Society in the Welfare Plan", *Relief Society Magazine*, гру. 1946, с. 842.
  23. Джозеф Ф. Сміт в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 72.
  24. Перше Президентство в *Дочки в Моєму Царстві*, с. ix.
  25. Спенсер В. Кімбол в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 155.
  26. Спенсер В. Кімбол в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 104.
  27. Гордон Б. Хінклі в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 174.
  28. Лоренцо Сноу в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 19.
  29. Лоренцо Сноу в *Дочки в Моєму Царстві*, с. 7.

Учення Христа

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

---

*В Церкві сьогодні, так само, як і в давнину,
встановлення вчення Христа або виправлення
доктринальних відхилень є справою
божественного одкровення, яке дається тим, кого
Господь обдарував апостольською владою.*

Ми висловлюємо свою найглибшу вдячність і любов сестрі Бек, сестрі Олред і сестрі Томпсон, а також членам правління Товариства допомоги.

Останнім часом ми бачимо дедалі більш зростаючу цікавість суспільства до вірувань Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Ми вітаємо це, тому що, зрештою, основне наше доручення—навчати євангелії Ісуса Христа, Його вченню, по всьому світі (див. Матвій 28:19–20; УЗ 112:28). Все ж ми повинні визнати, що, як раніше, так і досі, існує деяка плутанина стосовно нашого вчення і того, як воно було встановлене. Саме про це я й бажаю говорити сьогодні.

Спаситель навчав Свого вчення в середині часів, і Його Апостоли старалися що було сили захистити це вчення від постійних атак хибних традицій і вчень. У посланнях Нового Завіту згадуються численні випадки, які показують, що важке за наслідками і широко розповсюджене відступництво вже мало місце під час служіння Апостолів¹.

Наступні століття були освітлені випадковими променями євангельського світла, доки у ХІХ столітті не настав над світом блискучий світанок Відновлення і євангелія Христа, в повноті та довершеності, знову була на землі. Цей славетний день почався, коли у стовпі “світла, яскравішого за сонце” (Джозеф

Сміт—Історія 1:16), Бог Батько і Його Улюблений Син Ісус Христос явилися юному Джозефу Сміту і дали початок тому, що стане немов потоком одкровення, поєданого з божественною силою і владою.

У цих одкровеннях ми знаходимо те, що можна назвати серцевиною вчення Церкви Ісуса Христа, заново встановленої на землі. Сам Ісус визначив це вчення ось такими словами, записаними у Книзі Мормона: Ще одному свідченні про Ісуса Христа:

“Це Моє вчення, і це вчення, яке Батько дав Мені; і Я даю свідчення про Батька, а Батько дає свідчення про Мене, і Святий Дух дає свідчення про Батька і про Мене; і Я даю свідчення, що Батько наказав усім людям, повсюди, покаятися і повірити в Мене.

І кожен, хто повірить у Мене і христиться, той буде спасений; і вони є тими, хто успадкує царство Бога.

А кожного, хто не повірить у Мене і не христиться, буде проклято.

... І кожен, хто повірить у Мене, повірить і в Батька також; і йому дасть Батько свідчення про Мене, бо Він благословить його вогнем і Святим Духом. ...

Істинно, істинно Я кажу вам, що це є Моє вчення, і кожний, хто будуватиме на цьому, будуватиме на Моєму камені, і ворота пекла не переможуть їх” (3 Нефій 11:32–35, 39).

Таким є наше послання, камінь, на якому ми будуємо, основа усього іншого в Церкві. Як і все, що йде від нашого Бога, це вчення є чистим, воно ясне, воно легке для розуміння— навіть для розуміння дитини. Ми радо запрошуємо всіх прийняти його.

У Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів “ми віримо всьому, що Бог відкрив, усьому, що Він відкриває тепер, і ми віримо, що Він відкриє ще багато великого і важливого стосовно Царства Божого” (Уложення віри 1:9). Це говорить про те, що хоч є багато чого, що ми й досі не знаємо, отримані нами істини і вчення прийшли і будуть і далі приходити через божественне одкровення. У деяких релігіях богослови заявляють про те, що мають однакову з представниками

ієрархії духовенства владу навчати, а доктринальні питання можуть стати предметом дебатів між ними. Деякі покладаються на великі вселенські собори середньовіччя та їхні тлумачення віровчення. Інші ж найбільше довіряють міркуванням теологів, які жили після смерті апостолів, або тих, які займаються дослідженням Біблії та її тлумаченням. Ми цінуємо освіченість, яка сприяє розумінню, але в Церкві сьогодні, так само, як і в давнину, встановлення вчення Христа або виправлення доктринальних відхилень є справою божественного одкровення, яке дається тим, кого Господь обдарував апостольською владою².

У 1954 році Президент Дж. Рубен Кларк мол., тоді радник у Першому Президентстві, пояснив, як у Церкві проголошується певне учення та якою є виняткова роль Президента Церкви. Стосовно членів Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів він сказав: “Ми повинні усвідомлювати, що деяким генеральним авторитетам було призначено особливе покликання; вони володіють особливим даром; вони підтримані як пророки, провидці та одкровителі, що дає їм право на особливий духовний дар, який стосується їхнього навчання людей. Вони мають право, силу і повноваження проголошувати намір і волю Бога Його народові, підпорядковуючись винятковій владі і повноваженням Президента Церкви. Іншим генеральним авторитетам не дано цього особливого духовного дару і повноваження, що стосується їхнього навчання людей; вони мають обмежені повноваження, і ці обмежені повноваження, що визначаються їхньою силою і владою навчати, поширюються на всіх інших чинів і членів Церкви, оскільки жоден із них не був обдарований духовно як пророк, провидець і одкровитель. До того ж, як щойно зазначалося, Президент Церкви має додатковий і особливий духовний дар, бо він є пророком, провидцем і одкровителем для всієї Церкви”³.

Як Спаситель відкриває Свою волю і вчення пророкам, провидцям і одкровителям? Він може діяти через посланця або Власною Персоною. Він може говорити Своїм власним голосом або голосом Святого Духа—через спілкування Духа з

духом, яке можна виразити словами або ж почуттями, що допомагають зрозуміти краще за слова (див. 1 Нефій 17:45; УЗ 9:8). Він може звертатися до Своїх слуг окремо або коли вони збираються разом (див. 3 Нефій 27:1–8).

Я наведу два приклади з Нового Завіту. Перший пов'язаний з одкровенням, даним главі Церкви. Спочатку в книзі Дій ми дізнаємося, що апостоли Христа проповідували послання євангелії лише юдеям і наслідували приклад служіння Ісуса (див. Матвій 15:24), але зараз, за Господнім розкладом настав час для змін. Перебуваючи в Йопії, Петро побачив сон, в якому він бачив багато різної живності, що спускалася з небес додолу в “простиралі великому ... за чотири кінці прив'язаному” (див. Дії 10:11), і йому було наказано: “заколи ... і їж!” (Дії 10:13). Петро відмовився, оскільки за законом Мойсея принаймні дещо з цієї живності було “нечистим”, а Петро ніколи не порушував заповіді не споживати “нечисте”. Однак уві сні голос сказав Петру: “Що від Бога очищене, не вважай за огидне того!” (Дії 10:15).

Значення цього сну стало зрозумілим, коли невдовзі після нього кілька чоловіків, посланих від римського сотника Корнилія, прибули в дім Петра з проханням прийти навчати їхнього хазяїна. Корнилій зібрав чималу групу родичів і друзів, і Петро, побачивши з яким бажанням вони чекали почути його послання, сказав:

“Та відкрив мені Бог, щоб я жадну людину не мав за огидну чи то за нечисту. ...

... Пізнаю я поправді, що “не дивиться Бог на обличчя”, Але в кожному народі приємний Йому, хто боїться Його й чинить правду” (Дії 10:28, 34–35; див. також вірші 17–24).

“Як Петро говорив ще слова ці, злинув Святий Дух на всіх, хто слухав слова.

А вони ..., що з Петром прибули, здивувалися ..., що дар Духа Святого пролився також на поган!

... Петро тоді відповів:

“Чи хто може заборонити христитись водою оцим, що одержали Духа Святого, як і ми?” (Дії 10:44–47).

Тим, що Петро отримав цей досвід і одкровення, Господь змінив усталену практику Церкви і дав Своїм учням більш

повне розуміння вчення. І таким чином проповідування євангелії поширилося, щоб охопити все людство.

Пізніше в книзі Дій ми знаходимо дещо схожий приклад, який цього разу показує, як одкровення стосовно доктринального питання може прийти під час ради. Виникла суперечка стосовно того, чи потрібно продовжувати практикувати обрізання, яке вимагалось за законом Мойсея, вже як заповідь у євангелії і Церкви Христа (див. Дії 15:1, 5). “І зібрались апостоли й старші, щоб розглянути справу оцю” (Дії 15:6). Звичайно, наш запис про цю нараду є неповним, але нам сказано, що після “великого змагання” (див. Дії 15:7), Петро, старший апостол, встав і промовив те, що підтвердив йому Святий Дух. Він нагадав присутнім, що коли євангелія почала проповідуватися необрізаним іновірцям у домі Корнилія, вони отримали Святого Духа так само, як і обрізані юдейські навернені. Він сказав, що Бог “між нами та ними різниці ... жадної не вчинив, очистивши вірою їхні серця.

Отож, чого Бога тепер спокушуєте, щоб учням на шию покласти ярмо, якого ні наші отці, ані ми не змогли понести?

Та ми віруємо, що спасемося благодаттю Господа Ісуса так само, як і вони” (Дії 15:9–11; див. також вірш 8).

Після того, як Павло, Варнава і, можливо, інші висловилися на підтримку заяви Петра. Яків запропонував, аби рішення було впроваджене листом до Церкви, і рада була об’єднана “однодушним” рішенням (Дії 15:25; див. також вірші 12–23). У листі, в якому виголошувалося їхнє рішення, апостоли сказали: “Бо зволилось Духові Святому і нам” (Дії 15:28), або іншими словами, це рішення прийшло через божественне одкровення від Духа Святого.

Таких самих зразків дотримуються сьогодні у відновленій Церкві Ісуса Христа. Президент Церкви може оголосити або розтлумачити певні доктрини на основі отриманого ним одкровення (див., наприклад, УЗ 138). Доктринальні роз’яснення також можуть прийти від спільної ради Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів (див., наприклад, Офіційну декларацію—2). Спільні обговорення на раді часто стосуються обмірковування канонізованих Писань, учень провідників Церкви, а також попереднього практичного

досвіду. Але, зрештою, так само, як і в Церкві часів Нового Завіту, рішення є не простою згодою між членами ради, а одкровенням від Бога. Це процес, який потребує і роздумів, і віри, аби зрозуміти намір і волю Господа⁴.

Та все ж слід пам'ятати, що не кожне твердження, зроблене провідником Церкви, у минулому чи сьогодні, обов'язково є доктриною. Узагалі в Церкві прийнято розуміти, що твердження, зроблене одним провідником під час якогось виступу часто є особистою, нехай і виваженою думкою, й не претендує на те, щоб бути чимось офіційним або обов'язковим для всієї Церкви. Пророк Джозеф Сміт говорив, що "пророк є пророком тільки коли він виступає в цій ролі"⁵. Президент Кларк, цитований раніше, висловився так:

"Стосовно цього питання у мене є проста історія, яку батько розповів мені, коли я був хлопчиком. Я не знаю, від кого вона прийшла, але вона гарно ілюструє думку. За його історією, під час неспокою, викликаного наближенням армії [Джонстона], брат Бригам на ранковому зібранні виголосив людям емоційну проповідь, заявляючи про намір протистояти армії, яка насувалася, і закликав чинити опір та відігнати їх назад. На післяобідніх зборах він підвівся і сказав, що вранці говорив Бригам Янг, а тепер буде говорити Господь. Тоді він виголосив звернення, зміст якого був протилежний ранковій промові. ...

... Церква знатиме через свідчення Святого Духа, Якого буде дано членам Церкви, чи були брати, які виголошували свої погляди, "скеровані Святим Духом", і це знання в належний час буде явлено"⁶.

Пророк Джозеф Сміт підтвердив головну роль Спасителя в нашому вченні одним визначальним реченням:

"Фундаментальними принципами нашої релігії є свідчення апостолів і пророків стосовно Ісуса Христа, що Він помер, був похований і піднявся на третій день, і вознісся на небеса. А все інше, що стосується нашої релігії, є лише додатком до цього"⁷. Свідчення Джозефа Сміта про Ісуса полягає в тому, що Він живе, бо він бачив Його "саме праворуч Бога; і ми чули голос, що засвідчив, що Він є Єдинопородженим від Батька" (УЗ 76:23; див. також вірш 22). Я звертаюся до всіх, хто чує або

читає це послання, прагнути через молитву і вивчення Писань такого ж свідчення про божественність особи Ісуса Христа, Його Спокути і Воскресіння. Прийміть це вчення шляхом покаяння, хрищення, отримання дару Святого Духа, а тоді протягом усього життя дотримуючись законів і завітів євангелії Ісуса Христа.

З наближенням свята Пасхи я приношу особисте свідчення, що Ісус з Назарета був і є Сином Бога, Самим Месією, про Якого пророкували в давнину. Він—Христос, Який вистраждав у Гефсиманії, помер на хресті, був похований, і Який дійсно воскрес знову на третій день. Він—воскреслий Господь, завдяки Якому ми всі воскреснемо і всі, хто бажатиме, зможуть бути викуплені і піднесені в Його небесному царстві. Це—наше вчення, яке підтверджує всі попередні свідчення про Ісуса Христа, і сказане знову для нашого часу. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Див. Neal A. Maxwell, "From the Beginning," *Ensign*, Nov. 1993, 18–19:

“Яків засудив “війни та свари” всередині Церкви (Якова 4:1). Павло жалівся на “поділення” в Церкві і казав, що “вовки люті” не пощадять “отари” (1 Кор. 11:18; Дії 20:29–31). Він знав, що наближається відступництво, і написав солунянам, що Друге пришествя Ісуса не станеться, “аж перше прийде відступлення”; повідомляючи далі, що “вже діється таємниця беззаконня” (2 Сол.2:3, 7).

“Наприкінці свого служіння Павло підтвердив, яким широко розповсюдженим було відступництво: “Відвернулись від мене всі, хто в Азії” (2 Тим. 1:15). ...

Суцільне поширення розпусти й ідолопоклонства змусило апостола подати “сигнал тривоги” (див. 1 Кор. 5:9; Еф. 5:3; Юди 1:7). Як Іван, так і Павло

оплакували появу лжеапостолів (див. 2 Кор. 11:13; Об. 2:2). Безумовно, Церква переживала важкі часи. Деякі люди не просто відійшли, вони відкрито повстали проти [істини]. Одного разу Павло залишився наодинці і застогнав: “всі покинули мене” (2 Тим. 4:16). Він також відкрито засуджував тих, хто “цілі доми баламутять” (Титу 1:11).

Повстали деякі місцеві керівники, як, наприклад, той, хто любив своє високе положення і не прийняв братів (див. 3 Іван 1:9–10).

Не дивно, чому Президент Бригам Янг висловив таку думку: “Сказано, що священство було забрано від Церкви, але це не так: Церква відійшла від священства” (in *Journal of Discourses*, 12:69).”

Старійшина Ніл А. Максвелл сказав, що з плином часу “причина, з якої грецькі філософські традиції спочатку стали домінувати, а потім і

замінили собою одкровення, полягала, ймовірно, в поспіху, з яким діяли християни, маючи найкращі наміри і бажаючи привнести свої вірування у тогочасну масову культуру. ...

... Тож будьмо обережними і не пристосовуймо вчення, отримане через одкровення, до загальноприйнятої мудрості” (*Ensign*, Nov. 1993, 19–20).

2. Апостоли і пророки, такі як Джозеф Сміт, проголошують слово Бога, але, крім цього, ми віримо, що, як правило, чоловіки і жінки і навіть діти можуть навчатися через божественне натхнення і керуватися ним у відповідь на молитву і вивчення Писань. Так само, як у дні давніх апостолів, членам Церкви Ісуса Христа дається дар Святого Духа, який сприяє неперервному спілкуванню з їхнім Небесним Батьком або, іншими словами, особистому одкровенню (див. Дії 2:37–38). Таким чином, Церква стає спільнотою відданих, духовно зрілих людей, чия віра не сліпа, а свідомо—сповнена Святого Духа і підтвержена Ним. Ми не кажемо, що кожен член Церкви говорить від імені Церкви або може дати визначення її вченню, але кожен може отримати божественний провід, стикаючись з випробуваннями і можливостями свого життя.
3. J. Reuben Clark Jr., “When Are Church Leaders’ Words Entitled to Claim of Scripture?” *Church News*, July 31, 1954, 9–10; див. також Учення і Завіти 28:1–2, 6–7, 11–13.
4. Необхідні вимоги і якості учасників ради є такими: “праведність, святість і невибагливість серця, лагідність, і

довготерпіння, ... віра, і чеснота, і пізнання, стриманість, терпіння, благочестя, братерська доброта та милосердя;

Тому що обіцання таке, що коли це в них множується рясно, вони не будуть безплідними у пізнанні Господа” (див. Учення і Завіти 107:30–31).

5. Joseph Smith, in *History of the Church*, 5:265.
6. J. Reuben Clark Jr., “Church Leaders’ Words,” 10. Пізніше Президент Кларк так написав щодо історії про Бригама Янга, яку розповів йому батько:

“Я не знаю, чи було це колись насправді, але я кажу, що це ілюструє принцип—що навіть сам Президент Церкви під час звернення до людей може не завжди “керуватися Святим Духом”. Так відбувалося і з питаннями вчення (зазвичай, це носило дуже спекулятивний характер), коли майбутні президенти Церкви і самі люди відчували, що у проголошенні вчення промовець не був “скерований Святим Духом”.

Як Церква знатиме, коли ці поспішні розсуди братів щодо цих дуже спекулятивних принципів і вчень відповідають встановленим вимогам і що дійсно “промовці були “скеровані Святим Духом”?” Церква знатиме через свідчення Святого Духа, Якого буде дано членам Церкви, чи були брати, які виголошували свої погляди, “скеровані Святим Духом”, і це знання в належний час буде явлено” (“Church Leaders’ Words,” 10).
7. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), с. 51.

Перегони життя

Президент Томас С. Монсон

Звідки ми прийшли? Чому ми тут? Куди ми підемо після цього життя? Немає підстав, щоб ці глобальні питання залишалися й далі без відповіді.

Мої улюблені брати і сестри, цього ранку я хочу говорити з вами про вічні істини—ті істини, які будуть збагачувати наше життя і скеровувати безпечною дорогою додому.

Куди не подивишся—скрізь люди поспішають. Реактивні літаки швидко переносять свій безцінний людський багаж через цілі континенти й безмежні океани, щоб люди могли побувати на ділових зустрічах, виконати зобов'язання, насолодитися відпусткою і провідати сім'ю. Скрізь дороги—автостради, швидкісні дороги й автомагістралі; по ним мчать мільйони автомобілів, а в них—ще більше мільйонів людей, і все це рухається, здається, безкінечним потоком і є безліч різних причин, з яких ми щодня мчимо у своїх справах.

У цих швидких перегонах життя чи зупиняємося ми на якусь мить, щоб поміркувати—а то й задуматися—над вічними істинами?

У порівнянні з вічними істинами більшість питань повсякденного життя є справді дуже незначними. Що у нас сьогодні буде на вечерю? В який колір пофарбувати вітальню? Чи треба нам записати Сашка на футбол? Ці питання та безліч інших, подібних до них, перестають бути важливими, коли настають часи кризи, коли дорогим нам людям заповдіяно шкоду чи нанесено тілесні ушкодження, коли хвороба входить в сім'ю, де всі були у добромu здоров'ї, коли свічка життя

гасне і насувається темнота. Наші думки зосереджуються, і нам стає легко визначати, що є дійсно важливим, а що—просто незначним.

Нещодавно я розмовляв з однією жінкою, яка вже більше двох років бореться з небезпечною для життя хворобою. Вона зазначила, що до свого захворювання її дні тільки тим і були зайняті, що вона прибирала до ідеального порядку у своєму домі та облаштовувала його прекрасними речами. Вона ходила до свого перукаря двічі на тиждень і щомісяця витрачала гроші й час, щоб поповнити свій гардероб. Своїх онуків вона запрошувала до себе не часто, бо завжди переживала через те, що маленькі необережні рученята можуть поламати або якимось інакше пошкодити її, як вона тоді вважала, безцінне майно.

А потім вона дізналася шокуючу новину: її земне життя в небезпеці і, можливо, бути тут їй залишилося дуже мало часу. За її словами, у ту мить, коли вона почула від лікаря діагноз, вона відразу ж зрозуміла, що проведе цей час—скільки б там його в неї не залишалось—зі своєю сім'єю та друзями і зосередить своє життя на євангелії—віддасть себе всьому тому, що є найціннішим для неї.

У той чи інший час такі моменти просвітлення приходять до всіх нас, хоч, можливо, й не за таких драматичних обставин. І ми чітко бачимо, що є насправді важливим в нашому житті і як ми повинні жити.

Сказав Спаситель:

“Не складайте скарбів собі на землі, де нищить їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають.

Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть.

Бо де скарб твій,—там буде й серце твоє!”¹

У часи наших найглибших роздумів чи найбільшої потреби душа людська лине до небес, шукаючи божественної відповіді на найважливіші питання життя: *Звідки ми прийшли? Чому ми тут? Куди ми підемо після цього життя?*

Відповідей на ці запитання не знайти в академічних підручниках або пошуком в Інтернеті. Ці запитання

стосуються того, що за межами смертного життя. Вони стосуються вічності.

Звідки ми прийшли? Це запитання неминуче приходиться на думку, навіть якщо воно й не вимовляється, кожній людській істоті.

Апостол Павло розповідав атеянам в аеропазі, що ми є “Божим ... родом”². Оскільки ми знаємо, що наше фізичне тіло дано нам нашими земними батьками, ми повинні проаналізувати значення цього Павлового твердження. Господь заявив, що “дух і тіло є душею людини”³. Отже, дух дається нам від Бога. Автор послання до євреїв називає Його “Отцем духів”⁴. Духи всіх людей у буквальному розумінні є Його народженими “синами й дочками”⁵.

Ми звернули увагу, що натхненні поети передають на цю тему зворушливі послання й описують надзвичайно високі думки, над якими нам варто поміркувати. Уільям Уордсворт так виклав цю істину:

*Наше народження—це лише сон і забуття:
Душа, що нам дана, ця Зірка нашого життя,
Була десь там,
І приходить здалека;
Не у повному забутті,
І не в цілковитій наготі,
А в хмарах слави ми йдемо
Від Бога, де наш дім:
І небеса навколо нас, поки ми немовлята!”⁶*

Батьки замислюються над своєю відповідальністю навчати, надихати, скеровувати, направляти і бути прикладом. І поки батьки роздумують, діти—і особливо молодь—ставлять дуже глибоке запитання: “Чому ми тут?” Звичайно воно ставиться тихо, у душі, і звучить так: “Чому я тут?”

Якими ж вдячними ми повинні бути за те, що мудрий Творець створив землю і помістив нас сюди, відгородивши завісою забуття наше попереднє існування, щоб ми могли пройти часи випробувань, мати нагоду перевірити самих себе, аби нам підготуватися й отримати все, що Бог приготував для нас.

Ясно, що однією з найважливіших цілей нашого існування на землі є отримання тіла із плоті і кісток. Нам також був даний дар свободи вибору. У нас є привілей тисячами шляхів самим вибирати для себе. Тут ми проходимо навчання у цього суворого наглядача—у досвіду. Ми розрізняємо між добром і злом. Пізнаємо різницю між гірким і солодким. Ми виявляємо, що наші вчинки призводять до наслідків.

Виконуючи Божі заповіді, ми можемо підготуватися, щоб увійти у той “дім”, про який Ісус сказав, проголошуючи: “Багато осель у домі Мого Отця; ... Я ... йду приготувати місце для вас, ... щоб де Я—були й ви”⁷.

І хоч ми входимо в земне життя у “хмарах слави”, життя невинно йде далі. Дитинство переходить в юність, і зовсім непомітно приходиться зрілість. Досвід нас вчить, що коли ми простуємо своєю життєвою дорогою, нам необхідно звертатися по допомогу до небес.

Бог, наш Батько, і Ісус Христос, наш Господь, позначили шлях, що веде до досконалості. Вони закликають нас дотримуватися вічних істин і ставати такими ж досконалими, якими досконалими⁸ є Вони.

Апостол Павло порівняв життя з бігом. Він закликав євреїв: “Скиньмо всякий ... гріх, що облутує нас, та й біжим з терпеливістю до боротьби, яка перед нами”⁹.

У своїй завзятості давайте не проігноруємо мудрі слова Еклезіяста: “Біг не у скорих, і бій не в хоробрих”¹⁰. Дійсно, нагорода приходиться до того, хто витримає до кінця.

Задумуючись над перегонами життя, я згадую інший вид перегонів—перегонів ще з дитячих своїх днів. Ми разом з друзями-хлопчаками брали в руки складні ножі і вирізали з м'якої деревини верби маленькі іграшкові кораблики. Кожний з нас споряджав свій простий кораблик трикутним бавовняним вітрилом і пускав його для перегонів у порівняно неспокійні води річки Прово, що в шт. Юта. Ми бігли берегом річки і дивилися, як малесенькі суденця іноді дуже гойдалися в швидкому потоці, а іноді спокійно пливли там, де було глибше.

Під час одних таких перегонів ми звернули увагу, що один з корабликів плив першим до призначеної фінішної лінії, а всі

інші пливли за ним. Несподівано потік відніс його надто близько до великого виру, і кораблик, повалившись на бік, перевернувся. Його носило й носило колами, і він ніяк не міг потрапити знову в основну течію. Урешті-решт він, міцно обплутаний зеленими водоростями, опинився на березі, знайшовши там свій кінець серед викинутого на сушу непотребу.

Іграшкові кораблики дитинства не мали ні кілю для стійкості, ні штурвалу для керування в потрібному напрямку, ні джерела живлення. Вони неодмінно мали плисти за течією—шляхом найменшого спротиву.

На відміну від іграшкових корабликів, нам було надано божественні засоби, щоб направляти нас у подорожі. Ми прийшли у смертне життя не для того, щоб плисти за бурхливими течіями життя, ми прийшли в нього зі здатністю думати, розмірковувати і досягати мети.

Наш Небесний Батько не пустив нас у наш вічний вояж без засобів, завдяки яким ми могли б отримувати від Нього настанови для нашого безпечного повернення. Я кажу про молитву. Я кажу також про шепіт того тихого лагідного голосу; я не забуду назвати й Священні Писання, які містять слово Господа і слова пророків—усе це було дано нам, щоб допомогти успішно перетнути фінішну лінію.

У певний період нашої земної місії хода стає невпевненою, посмішка—ледь помітною, хвороба вражає бодем, навіть літо стає не таким теплим, приходять осінь, за нею—холодна зима, а там—і те, що ми називаємо смертю.

Кожна мисляча людина ставила собі запитання, яке найкраще сформулював давній Йов: “Як помре чоловік, то чи він оживе?”¹¹ І як би ми не хотіли викинути це запитання з голови, воно завжди повертається. Смерть приходиться до всіх людей. Вона приходиться до літніх, які хитаючись ходять на своїх вже неслухняних ногах. Її позивні чують ті, хто ще не завершив і половини своєї життєвої подорожі. Іноді вона навіть припиняє сміх маленьких дітей.

Але ж що буде після смерті? Чи є смерть кінцем усього? Роберт Блечфорд у своїй книзі *God and My Neighbor* [Бог і мій ближній] піддавав безжальним нападкам існуючі серед

християн вірування про Бога, Христа, молитву, а особливо—про безсмертя. Він сміливо стверджував, що смерть є кінцем нашого існування і що ніхто ще не зміг довести протилежного. Потім сталося несподіване. Мур його скептицизму миттєво розсипався в порошок. Він залишився беззахисним і безпомічним. Повільно він почав свій шлях назад до тієї віри, з якої глузував і від якої відвернувся. Що ж змусило його так кардинально змінити свої погляди? Смерть його дружини. З важким серцем він увійшов у кімнату, де лежало те, що було її смертною оболонкою. Він ще раз поглянув в обличчя, яке так любив. Вийшовши з кімнати, він сказав одному зі своїх друзів: “Це вона і не вона. Усе змінилося. Щось, що було в ній раніше, забрано. Вона вже не та. Що ж залишило її, як не душа?”

Пізніше він написав: “Смерть—це не те, що уявляють собі люди. Смерть—це ніби перейти в іншу кімнату. У тій іншій кімнаті ми знайдемо ... дорогих жінок і чоловіків та любих дітей, яких ми любили і втратили”¹².

Мої дорогі брати і сестри, ми знаємо, що смерть не є кінцем. Цій істині пророки навчали упродовж віків. Вона також міститься в наших Священних Писаннях. У Книзі Мормона ми читаємо конкретні і втішні слова:

“Тож стосовно стану душі між смертю і воскресінням—Ось, це повідомив мені ангел, що духи всіх людей, як тільки вони залишають смертне тіло, так, духи всіх людей, чи то вони добрі, чи злі, переносяться додому до Того Бога, Який дав їм життя.

І тоді станеться, що духи тих, хто праведні, буде прийнято до стану щастя, який називається раєм, станом відпочинку, станом покою, де вони будуть відпочивати від усіх своїх бід і від усіх своїх турбот, і смутку”¹³.

Після того як Спаситель був розп'ятий і Його тіло пролежало у гробниці три дні, дух знову увійшов в нього. Камінь був відкочений, і воскреслий Викупитель піднявся з могили, маючи безсмертне тіло з плоті і кісток.

Відповідь на запитання Йова: “Як помре чоловік, то чи він оживе?” прийшла, коли Марія та інші прийшли до гробниці й побачили двох чоловіків у блискучому одязі, які сказали їм:

“Чого ви шукаєте Живого між мертвими? Нема Його тут, бо воскрес!”¹⁴.

Завдяки Христовій перемозі над смертю, ми всі будемо воскресені. Це є викупленням душі. Павло написав: “Є небесні тіла й тіла земні, але ж інша слава небесним, а інша земним”¹⁵.

Це—целестіальна слава, якої ми прагнемо.

Це—перебування у присутності Бога, з Яким ми хочемо жити.

Це—вічна сім'я, в якій ми хочемо бути. Ці благословення заслуговуються завдяки тому, що ми протягом всього життя стараємося, прагнемо, каємося і, зрештою, досягаємо бажаного.

Звідки ми прийшли? Чому ми тут? Куди ми підемо після цього життя? Немає підстав, щоб ці глобальні питання залишалися й далі без відповіді. Від усієї своєї душі, з усім смиренням я свідчу: те, про що я казав, є істинним.

Небесний Батько радіє за тих, хто виконує Його заповіді. Він також турбується про дитину, що загубилася, про підлітка, що запізнюється додому, про молодь, що стала на хибний шлях, про недбалого батька. З лагідністю Учитель говорить до них і до всіх: “Поверніться назад. Піднімайтеся. Заходьте. Ідіть додому. Ідіть до Мене”.

Через тиждень ми будемо святкувати Великдень. Ми будемо думати про життя Спасителя, Його смерть і Його Воскресіння. Як Його особливий свідок, я свідчу вам, що Він живий і що Він чекає на наше тріумфальне повернення. Щоб саме таким воно й було, я смиренно молюся в Його святе ім'я—в ім'я Ісуса Христа, нашого Спасителя і нашого Викупителя, амінь.

Посилання

1. Матвій 6:19–21.	9. Євреям 12:1.
2. Дії 17: 29.	10. Еклезіяст 9:11.
3. Учення і Завіти 88:15.	11. Йов 14:14.
4. Євреям 12:9.	12. Див. Robert Blatchford, <i>More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul</i> (1925), 11.
5. Учення і Завіти 76:24.	13. Алма 40:11–12.
6. William Wordsworth, <i>Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood</i> (1884), 23–24.	14. Лука 24:5–6.
7. Іван 14:2–3.	15. 1 Коринтянам 15:40.
8. Див. Матвій 5:48; 3 Нефій 12:48.	

Сила визволення

Старійшина Л. Том Перрі

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Ми можемо бути визволеними від злих шляхів і злочестивості, повернувшись до вчень, що містяться у Священних Писаннях.

У мене є дуже хороший друг, який щоразу присилає мені нову краватку, щоб я був у ній на генеральній конференції під час сесії, на якій виступаю. У нього чудовий смак, хіба ви так не вважаєте?

Мій юний друг має деякі труднощі. Вони в чомусь обмежують його, але в усьому іншому він просто надзвичайний. Наприклад, його хоробрість як місіонера можна порівняти з хоробрістю синів Мосії. Простота його вірувань робить його переконання неймовірно міцними і непохитними. Я вважаю, що в розумі Скотта просто не вкладається, що не всі люди є членами Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів і що хтось не прочитав Книгу Мормона і не має свідчення про її істинність.

Дозвольте мені розповісти про одну подію з життя Скотта, коли він вперше в житті сам летів літаком, щоб відвідати свого брата. Сусід, який сидів неподалік, почув розмову Скотта з людиною, що була поруч з ним:

—Привіт! Мене звати Скотт. А вас?

Його сусід назвав своє ім'я.

—Чим ви займаєтеся?

—Я інженер.

—Чудово. А де ви живете?

—У Лас-Вегасі.

—У нас там храм. Ви знаєте, де там знаходиться храм мормонів?

—Так. Дуже красива будівля.

—А ви мормон?

—Ні.

—Нічого, ви повинні ним бути. Це чудова релігія. Ви читали Книгу Мормона?

—Ні.

—Так треба ж прочитати. Це прекрасна книга.

Я всім серцем погоджуюся зі Скоттом: Книга Мормона—прекрасна книга. Слова пророка Джозефа Сміта, що наведені на вступній сторінці Книги Мормона завжди були для мене особливими: “Я говорив браттям, що Книга Мормона найбільш правильна з усіх книг на світі і є ключовим каменем нашої релігії, і людина буде ближча до Бога, твердо дотримуючись її заповідей, ніж будь-якої іншої книги”.

Цього року у наших класах Недільної школи ми вивчаємо Книгу Мормона. Готуючись до уроків і беручи в них участь, давайте наслідувати сміливий приклад Скотта—ділитися своєю любов’ю до цих особливих Писань з іншими людьми, що не сповідують нашу віру.

Домінуюча тема Книги Мормона висловлена в останньому вірші першого розділу книги 1 Нефій. Нефій пише: “Але дивіться, я, Нефій, покажу вам, що лагідні милості Господа огортають усіх, кого Він обрав, через їхню віру, щоб зробити їх сильними і навіть надати їм рятівну силу” (1 Нефій 1:20).

Я хочу говорити про те, як Книга Мормона, що зберегла до цих останніх днів лагідну милість Господа, визволяє нас, навчаючи нас просто і “найбільш правильно” вченню Христа.

Багато історій в Книзі Мормона є розповідями про визволення. Вихід Легія у пустиню разом із сім’єю був певною мірою визволенням від знищення, яке мало прийти на Єрусалим. Історія про яредійців—це розповідь про визволення, як і історія про мулекійців. Алма молодший був визволений від гріха. Юні воїни Геламана були визволені від загибелі на війні. Нефій і Легій були визволені із в’язниці. Тема визволення проходить через усю Книгу Мормона.

Є в Книзі Мормона дві історії, вони схожі між собою і подають нам важливий урок. Перша—з книги Мосії, починається з 19-го розділу. Тут ми дізнаємося про царя Лімгія, що жив на землі Нефія. Ламанійці пішли війною на народ Лімгія. Унаслідок війни ламанійці дозволили царю Лімгію правити над його власним народом, але цей народ потрапив до них у залежність. Мир між ними був дуже нетривкий. (Див. Мосія 19–20).

Коли народ Лімгія вже не міг терпіти свавілля ламанійців, вони переконали свого царя виступити проти ламанійців війною. Тричі народ Лімгія був розбитий. На них було покладено тяжкі тягарі. Зрештою вони таки упокорилися і могутньо волали до Господа, щоб Той визволив їх. (Див. Мосія 21:1–14). У вірші 15-ому 21-го розділу нам сказано, як на те відповів Господь: “І тоді Господь не поспішав почути їхнє волення через їхні беззаконня; проте Господь почув їхні волення, і почав пом’якшувати серця Ламанійців, так що вони почали полегшувати їхні тягарі; але Господь ще не вважав можливим визволити їх з залежності”.

Невдовзі прибув Аммон з невеликою групою чоловіків із Зарагемлі, і разом із Гідеоном—одним із провідників народу Лімгія—вони придумали план, який виявився успішним, і вони втекли від ламанійського свавілля. Господь не поспішав почути їхні волення. Чому? Через їхні беззаконня.

Друга історія у багато чому нагадує першу, але й відрізняється від неї. Ця розповідь записана в Мосія 24.

Алма і його народ оселилися в землі Гелам, але ось військо ламанійське з’явилося в межах їхньої землі. Вони зібралися разом і вирішили, що далі робити, аби мирно співіснувати. (Див. Мосія 23:25–29). Та скоро керівники ламанійців почали виявляти свою волю над народом Алми й поклали на них тяжкі тягарі (див. Мосія 24:8). У вірші 13 ми читаємо: “І сталося, що голос Господа дійшов до них в їхніх скорботах, кажучи: Підійміть голови свої і перебувайте у повному спокої, бо я знаю про завіт, який ви склали зі Мною; і Я складу завіт з моїм народом і визволю його від залежності”.

Народ Алми був визволений із рук ламанійців і безпечно повернувся назад, щоб об’єднатися з народом Зарагемлі.

Яка існувала різниця між народом Алми і народом царя Лімгія? Очевидними були кілька відмінностей: народ Алми був миролюбний і більш праведний; вони вже були охрищені і вступили в завіт з Господом; вони упокорилися перед Господом ще до того, як почалися їхні нещастя. Усі ці відмінності зробили можливим і сприяли тому, що Господь міг швидко й дивовижно визволити їх з рук, які тримали їх в залежності. Цей уривок з Писань навчає нас про Господню силу визволення.

Пророцтва, які провіщають про життя і місію Ісуса Христа, обіцяють нам визволення, яке Він здійснить. Його Спокута і Воскресіння дозволять усім нам позбутися фізичної смерті і, якщо ми покаємося, позбутися смерті духовної, що дасть можливість мати благословення вічного життя. Обіцяння Спокути і Воскресіння, обіцяння визволення від фізичної і духовної смерті були проголошені Богом Мойсею, коли Він сказав: “Бо ось, це є моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини” (Мойсей 1:39).

На протипагу прекрасно визначеними для нас у Священних Писаннях віруванням, ми бачимо у світі протилежні сили, що виступають проти вірувань, які давно вже встановлені у Священних Писаннях—у Писаннях, які давали людям спрямування впродовж багатьох століть у визначенні вічних цінностей і моральних норм для нашої поведінки в житті. Вони заявляють, що вчення, уміщені в Біблії, є фальшивими, а вчення Вчителя є пережитками. Їхні голоси кричать, що кожна людина повинна мати свободу встановлювати свої власні моральні норми; вони намагаються змінити права віруючих, щоб вони суперечили тому, чого навчають Писання і слова пророків.

Яке це благословення—мати розповідь про місію нашого Господа і Спасителя, описану в Книзі Мормона, щоб додати друге свідчення до вчення, проголошеного в Біблії. Чому важливо, щоб світ мав і Біблію, і Книгу Мормона? Я вважаю, що відповідь на це знаходиться у 13-му розділі 1-го Нефія. Нефій записує: “І ангел звернувся до мене, кажучи: Ці останні літописи, які ти побачив серед Іновірців [Книгу Мормона], установлять істину перших [Біблії], що від дванадцятьох

апостолів Агнця, і сповістять про те просте і цінне, що було вилучене з них; і сповістять усім колінам, язикам і людям, що Агнець Божий—це Син Вічного Бога, і Спаситель світу; і всі люди мають прийти до Нього, інакше вони не можуть бути спасеними” (1 Нефій 13:40).

Ні Біблії, ні Книги Мормона самих по собі не є достатньо. Вони обидві необхідні нам, щоб навчати і навчатися про повне і завершене вчення Христа. Потреба в одній не зменшує потреби в іншій. І Біблія, і Книга Мормона є необхідними для нашого спасіння і піднесення. Як дуже переконливо навчав Президент Езра Тефт Бенсон: “Біблія і Книга Мормона, використані разом, спростовують лжевчення” (“A New Witness for Christ,” *Ensign*, Nov. 1984, 8).

На завершення я хочу згадати дві історії—одну зі Старого Завіту, а іншу з Книги Мормона,—щоб показати, як ці книги гармонійно працюють разом.

Історія про Авраама починається з його визволення від халдеїв-ідолопоклонників (див. Буття 11:27–31; Авраам 2:1–4). Він та його дружина Сарра пізніше були визволені з їхньої скорботи, і їм було дано обіцяння, що через їхніх нащадків будуть благословенні всі народи землі (див. Буття 18:18).

У Старому Завіті розповідається, що Авраам, залишаючи Єгипет, узяв з собою Лота, свого племінника. Зробивши першим вибір—землю, де йому жити,—Лот вибрав долину Йордану і поставив свій намет входом до Содому, міста великої нечестивості. (Див. Буття 13:1–12). Більшість проблем Лота, що виникали пізніше в його житті і були численними, корінилися в його ранньому рішенні поставити свій намет входом до Содому.

В Авраама, батька праведних, життя складалося по-різному. Звичайно ж, було багато труднощів, але то було благословенне життя. Ми не знаємо, в якому напрямку знаходився вхід намету Авраама, але в останньому вірші 13-го розділу Буття є прозорий натяк на це. Там написано: “І Аврам [тобто Авраам] став наметувати, і прибув, і осів між дубами Мамре, що в Хевроні вони. І він збудував там жертівника Господеві” (Буття 13:18).

І хоч я й не знаю, та все ж особисто вірю, що Авраамовий намет входом стояв до олтаря, який він збудував Господу. Як я дійшов до цього висновку? Бо я знаю історію з Книги Мормона про те, як цар Веніямин давав настанови своєму народу, коли вони зібралися послухати його останнє звернення. Цар Веніямин розпорядився, щоб вони поставили свої намети входом до храму (див. Мосія 2:1–6).

Ми можемо бути визволеними від злих шляхів і злочестивості, повернувшись до вчень, що містяться у Священних Писаннях. Спаситель—великий визволитель, бо Він визволяє нас від смерті і від гріха (див. Римлянам 11:26; 2 Нефій 9:12).

Я заявляю, що Ісус є Христос і ми завдяки читанню Книги Мормона можемо наближуватися до Нього. Книга Мормона—це ще одне свідчення про Ісуса Христа. Першими свідченнями про нашого Спасителя є Старий і Новий Завіти, тобто Біблія.

Знову ж таки, давайте пам'ятати, як описав Книгу Мормона мій друг Скотт: “Це прекрасна книга”. Я свідчу вам, що велич Книги Мормона значною мірою визначається її гармонійністю зі Святою Біблією, в ім'я Ісуса Христа, амінь.

Щоб загублені могли знайтися

Старійшина М. Рассел Баллард
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

---

*Якщо ви прагнете жити за євангелією і вченням
Христа, Святий Дух буде направляти вас і вашу
сім'ю.*

Брати і сестри, як сказано в Писаннях, Ліягона була “кулею майстерної роботи”, що мала два веретена, одно з яких вказувало дорогу, якою сім'я Батька Легія мала йти у пустиню (1 Нефій 16:10).

Думаю, я здогадуюся, чому Легій так здивувався, коли вперше її побачив, бо я пам'ятаю свою реакцію, коли вперше побачив в дії GPS. Для мене він був сучасним пристроєм “майстерної роботи”. Якимось чином, а як—я навіть і не можу собі уявити, цей маленький пристрій—просто в моєму телефоні—може точно вказати, де я знаходжусь, і точно мені сказати, як дістатися місця, куди я хочу поїхати.

І для моєї дружини Барбари, і для мене GPS є благословенням. Для неї тому, що тепер їй не треба казати, щоб я зупинився й спитав, куди їхати; а для мене тому, що я можу бути правим, коли кажу: “Мені не треба нікого питати. Я точно знаю, куди їду”.

А нам, брати і сестри, доступний інструмент, який навіть дивовижніший за найкращий GPS. В якийсь момент, до певної міри, кожний збивається зі своєї дороги. Але за підказками Святого Духа ми можемо безпечно повернутися назад—на правильний шлях; завдяки спокутній жертві Спасителя ми можемо повернутися додому.

Можуть загубитися як цілі суспільства, так і окремі люди. Сьогодні ми живемо в час, коли багато чого у цьому світі збилося з дороги, особливо це стосується цінностей та пріоритетів у наших домівках.

Сто років тому Президент Джозеф Ф. Сміт зазначив, що щастя безпосередньо пов'язане із сім'єю, і нагадав, щоб ми зосереджували свої зусилля на ній. Він сказав: "Не може бути істинного щастя поза стінами рідного дому. ... Немає щастя без служіння, і немає служіння величнішого за те, що перетворює дім на божественну установу, яка сприяє щасливому сімейному життю і зберігає його" (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт* [1999], 34). За його словами, домівка—це те, що потребує поліпшення.

Наші домівки і сім'ї—це те, що потребує поліпшення в цьому світі, який дедалі стає все більш матеріалістичним і мирським. Ось приголомшливий приклад—зростаюча зневага до шлюбу тут, у Сполучених Штатах. На початку цього року в *New York Times* повідомлялося, що "кількість дітей, народжених незаміжніми жінками досягла нечуваного рівня: більше половини американських жінок віком до 30 років народжують дітей поза шлюбом" (Jason DeParle and Sabrina Tavernice, "Unwed Mothers Now a Majority Before Age 30," *New York Times*, Feb. 18, 2012, A1).

Ми також знаємо, що у Сполучених Штатах приблизно половина подружніх пар розлучається. І навіть ті, хто залишаються в шлюбі, часто гублять свою дорогу, дозволяючи чомусь іншому втручатися в їхні сімейні стосунки.

Так само викликає занепокоєння те, що як ніколи раніше зростає прірва між багатими і бідними, а також між тими, хто старається дотримуватися сімейних цінностей і зобов'язань, і тими, хто відмовився це робити. За статистикою, менш ймовірно, що люди, які мають нижчу освіту, і, як наслідок, менші доходи, будуть одружуватися і ходити до церкви, і більш ймовірно, що вони будуть втягнені у злочини і матимуть дітей поза шлюбом. І ці тривожні тенденції також відчуваються майже і по всьому світу. (Див. W. Bradford Wilcox and others, "No Money, No honey, No Church: the Deinstitutionalization of Religious Life among the White

working Class”, доступно на сайті [www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/Religion WorkingPaperspdf](http://www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/ReligionWorkingPaperspdf).)

У супереч думці багатьох, процвітання й освіта більш вірогідно пов'язані з існуванням традиційних сімей і цінностей.

Звичайно ж, виникає природне питання про *причину* і *наслідок*. Деякі верстви суспільства мають стійкі цінності й міцні сім'ї, *тому що* вони більш освічені й процвітаючі, чи вони більш освічені й процвітаючі, *тому що* мають свої цінності і міцні сім'ї? Ми в цій всесвітній Церкві знаємо, що правильним є друге. Якщо люди беруть на себе зобов'язання стосовно сім'ї та релігії—стосовно принципів євангелії, то вони починають ставати сильнішими духовно, а часто також і матеріально.

І звичайно ж, суспільство взагалі є міцнішим, якщо міцнішають сім'ї. Відданість сім'ї та сімейним цінностям—ось що є основною *причиною*. А майже все інше—це *наслідок*. Якщо пара одружується і бере на себе зобов'язання стосовно одне одного, у них надзвичайно збільшуються шанси економічного благополуччя. Якщо діти народжуються у шлюбі, мають і маму, і тата, то їхні можливості й вірогідність досягнути успіху у своїх професіях надзвичайно збільшуються. І якщо сім'ї працюють і розважаються разом, тоді все навколо них і в їхніх громадах процвітає, економічний стан покращується і вимагається менше урядових зусиль і коштів на різні програми допомоги бідним.

Отже, погана новина в тому, що розпад сімей викликає безліч соціальних та економічних хвороб. А хороша новина в тому, що, як і в кожному зв'язку “причина—наслідок”, тих хвороб можна позбутися, якщо змінити те, що їх викликає. А цього можна досягти, живучи за правильними принципами і цінностями. Брати і сестри, найважливіша *причина* нашого життя—це наші сім'ї. Якщо ми присвячуємо себе цій причині, то ми будемо покращувати всі інші аспекти свого життя і будемо ставати, як народ і як Церква, прикладом і маяком для всіх людей на землі.

Але цього нелегко досягнути у світі, де серця повертаються в різних напрямках і де, здається, сама планета постійно

рухається й змінюється зі швидкістю, якої ніколи раніше не можна було й уявити. Ніщо не залишається довго тим самим. Уподобання, моди, скороминуші захоплення, політкоректність і навіть розуміння того, що є правильним, а що неправильним, змінюються й змінюються. Як передрікав пророк Ісаїя, зло зображується як добро, а добро—як зло (див. Ісаїя 5:20).

Духовний вододіл стає навіть ширшим, оскільки зло стає як ніколи раніше облудним і підступним та притягує до себе людей, як той темний магніт,—так само, як євангелія істини і світла приваблює чесних серцем і шанованих світом, які прагнуть того, що є моральним і хорошим.

Нас чисельно, можливо, й мало, але як члени цієї Церкви, ми можемо подолати ці прірви, які все ширшають і ширшають. Ми знаємо, якою є сила служіння, зосередженого на Христі, що зводить разом Божих дітей, незалежно від їхнього духовного чи матеріального статусу. Рік тому Перше Президентство запросило нас взяти участь у дні служіння, що проводився у рамках святкування 75-ї річниці програми благополуччя, яка допомагає людям ставати більш самозабезпеченими. Мільйони годин служіння віддали по всьому світу члени нашої Церкви.

Церква є безпечним місцем в цьому бурхливому морі, якорем у неспокійних водах змін та незгод і маяком для тих, хто цінує праведність і прагне її. Господь використовує цю Церкву як знаряддя, щоб зібрати Своїх дітей по всьому світу під захист Своєї євангелії.

Дух Іллі, який не знає кордонів, також є могутньою силою для досягнення Господніх цілей, що стосуються вічної долі Його дітей. За словами Малахії, Святий Дух “привер[тає] ... серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків” (Малахія 4:6).

Церква стоїть як взірець такого привертання сердець і як катализатор добра у світі. Серед членів Церкви, які одружилися у храмі і які регулярно відвідують недільні збори, відсоток розлучень значно менший, ніж у світі; у сім'ях підтримуються тісніші стосунки і спілкування відбувається частіше. Здоров'я в наших сім'ях краще, і ми живемо на кілька років довше, ніж в середньому населення. Ми робимо більше

фінансових внесків і значно більше служимо нужденним, ми більше прагнемо здобути вищу освіту. Я вказую на це не для того, щоб похвалитися, але щоб свідчити, що життя є кращим (і набагато щасливішим), якщо серця повертаються до сім'ї і якщо сім'ї живуть у світлі евангелії Христа.

Тож що ми можемо робити, аби не збитися з дороги? По-перше, я міг би порадити, щоб ми встановили *пріоритети*. Підпорядкуйте все, що ви робите поза стінами свого дому, тому, що відбувається у стінах вашого дому, і підтримуйте це. Пам'ятайте пораду Президента Гарольда Б. Лі про те, що "найважливіша ... робота, яка може випасти вам, виконується в стінах ваших власних домівок" (*Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі* [2001], с. 134) і вічну пораду Президента Девіда О. Мак-Кея: "Ніякий успіх не може компенсувати провалу вдома" (процитовано з J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [1924], 42; в *Conference Report*, Apr. 1935, 116).

Приведіть до ладу своє особисте життя, щоб мати час для молитви, вивчення Писань і сімейних заходів. Доручайте своїм дітям виконувати якусь роботу вдома, що навчить їх працювати. Навчайте їх, що життя за евангелією відведе їх від розпусти, нерозбірливості у знайомствах та насильства, що йдуть через Інтернет, ЗМІ та відеоігри. Вони не зіб'ються з дороги і будуть підготовлені взяти на себе відповідальність, коли вона прийде до них.

По-друге, нам потрібно робити все у *правильному порядку!* Спочатку шлюб, а потім сім'я. Надто багато людей у світі забули про цей природний порядок речей і думають, що можуть змінити його або навіть перевернути його по-своєму. Будь-який свій страх усувайте вірою. Довіртеся Божій силі, щоб вона направляла вас.

Вам, хто ще неодружений, приділяйте особливу увагу пошуку свого вічного супутника. Молоді чоловіки, пам'ятайте про ось ці слова Президента Джозефа Ф. Сміта: "Статус холостяка ... підкидає поверхневому розуму ідею, що статус цей є бажаним, оскільки він приносить мінімум відповідальності. Реальна ж провина—в самих молодих людях. Необтяженість нічим у цьому віці зводить їх зі шляху обов'язку й відповідальності. ... А їхні сестри є жертвами ... , (бо) вони

вийшли б заміж, якби могли, і з радістю прийняли б обов'язки сімейного життя" (див. *Gospel Doctrine*, 5th ed. [1939], 281).

А для вас, молоді жінки, я хотів би додати: ви також не повинні губити з поля зору цю відповідальність. Жодна кар'єра не може принести вам таких досягнень, які принесе виховання сім'ї. І коли ви будете мого віку, ви це зрозумієте навіть ще краще.

По-третє, чоловіки і дружини, у своєму шлюбі ви повинні бути *рівноцінними партнерами*. Часто читайте проголошення про сім'ю, думайте над ним і дотримуйтеся його. Уникайте жодної форми несправедливого домінування. У жодного з вас не знаходяться у власності інший з подружжя або ваші діти; Бог—Батько всіх нас і надав нам привілей мати власну сім'ю, яка була раніше тільки Його, щоб допомогти нам стати більш схожими на Нього. Як Його діти, ми повинні навчатися вдома любити Бога і дізнаватися, як ми можемо просити про допомогу, якої потребуємо. Усі, одружені чи ні, можуть бути щасливими і підтримувати свою сім'ю, якою б вона у вас не була.

І нарешті, користуйтеся *ресурсами для сім'ї*, які є в Церкві. У вихованні дітей сім'ї можуть шукати допомоги у приході. Підтримуйте і співпрацюйте з провідниками священства і допоміжних організацій та користуйтеся всіма перевагами церковних програм для молоді та сім'ї. Пам'ятайте ще один глибокий за значенням вислів Президента Лі стосовно того, що Церква—це риштування, за допомогою якого ми будуємо вічні сім'ї (див. *Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі* [2001], с. 148).

Отже, якщо з якоїсь причини ви особисто або як сім'я збилися з дороги, то вам потрібно лише застосувати до себе вчення Спасителя з Євангелії від Луки, 15-й розділ, щоб виправити свій курс. Тут Спаситель розповідає про старання чоловіка, який шукає свою овечку, що загубилася, про жінку, яка шукає загублену монету, і про радісну зустріч заблудлого сина, що повернувся додому. Чому Ісус навчав цими притчами? Він хотів, щоб ми знали: жодний з нас не є настільки загубленим, щоб знову не знайти дорогу через Його Спокуту і Його вчення.

Якщо ви прагнете жити за євангелією і вченням Христа, Святий Дух буде направляти вас і вашу сім'ю. Ви матимете духовний GPS, щоб він завжди казав вам, де ви знаходитесь і куди рухаєтесь. Я свідчу, що воскреслий Викупитель людства любить усіх нас, і Він пообіцяв: якщо ми будемо йти за Ним, Він безпечно приведе нас назад у присутність Небесного Батька, про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь.

Навчитися бачити і діяти

Старійшина О. Вінсент Хелек

Сімдесятник

Якщо ми хочемо процвітати, а не гинути, то повинні навчитися бачити себе такими, якими бачить нас Спаситель.

Як і всі гарні батьки, мої батьки бажали для своїх дітей яскравого майбутнього. Мій батько не був членом Церкви; і через надзвичайні обставини, які склалися на той час, мої батьки прийняли рішення, що мої брати, сестри і я повинні залишити наш рідний острів в Американському Самоа, що в Тихому океані, і відправитися до Сполучених Штатів, щоб здобути освіту.

Це рішення стосовно розлуки з дітьми було важким для моїх батьків, особливо для моєї матері. Вони знали, що, опинившись у новому оточенні, ми зіткнемося з невідомими раніше труднощами. Однак з вірою і рішучістю вони діяли за своїм планом.

Завдяки тому, що моя мати була вихована як свята останніх днів, вона була знайома з принципами посту і молитви, і обоє моїх батьків відчували, що потребують небесних благословень на благо своїх дітей. Діючи в цьому дусі, вони почали кожного тижня встановлювати день, коли будуть поститися і молитися за нас. Вони прагнули підготувати своїх дітей до яскравого майбутнього. Вони діяли згідно зі своїм баченням і застосовували віру, прагнучи Господніх благословень. Завдяки посту і молитві вони отримали запевнення, втіху і спокій, що все буде добре.

Як ми серед труднощів нашого життя вчимося бачити, що необхідно робити, аби наблизитися до Спасителя? Стосовно бачення у книзі Приповістей сказана така істина: “Без ...

видінь люд ... [гине]" (Приповісті 29:18). Якщо ми хочемо процвітати, а не гинути, то повинні навчитися бачити себе такими, якими бачить нас Спаситель.

У тих простих рибалках, яких Спаситель покликав іти за Ним, Він бачив більше, ніж вони спочатку бачили в собі; Він мав бачення того, ким вони можуть стати. Він знав про їхню доброчесність і потенціал, і Він покликав їх. Спершу вони були необізнаними, але йдучи за [Спасителем], вони бачили Його приклад, прийняли Його вчення і стали Його учнями. Було таке, що деякі Його учні пішли від Нього, тому що їм було важко прийняти почуте. Розуміючи, що інші також можуть піти, Ісус запитав Дванадцятьох: "Чи не хочете й ви відійти?" (Іван 6:67). Відповідь Петра показує, як він змінився і усвідомив, ким був Спаситель. "До кого ми підемо, Господи? Ти маєш слова життя вічного",—відповів він (Іван 6:68).

Маючи таке бачення, ці вірні і віддані учні були спроможні виконувати нелегкі завдання, подорожуючи і проповідуючи євангелію та встановлюючи Церкву після відходу Спасителя. Зрештою, деякі з них принесли найбільшу жертву за свої свідчення.

У Писаннях є й інші приклади тих, хто отримали бачення євангелії, а тоді діяли відповідно до цього бачення. Пророк Алма отримав своє бачення, коли почув, як Авінадій сміливо навчав і свідчив перед царем Ноєм. Алма діяв згідно з ученнями Авінадія і пішов навчати того, про що дізнався, християчи багатьох, які повірили його словам (див. Мосія 17:1–4; 18: 1–16). Апостол Павло був навернений на дорозі до Дамаску, коли переслідував перших святих, а потім він почав діяти, навчаючи і приносячи свідчення про Христа (див. Дії 9:1–6, 20–22, 29).

У наш час багато молодих чоловіків, жінок і подружніх пар відгукнулися на заклик пророка Бога служити на місії. З вірою і мужністю вони залишають свої домівки і все, що є для них рідним, бо мають віру, що в якості місіонерів принесуть багато добра. Коли вони діють згідно зі своїм баченням служіння, то благословляють життя багатьох людей і в процесі цього змінюють власне життя. На останній генеральній конференції Президент Томас С. Монсон дякував нам за

служіння одне одному і нагадав про наш обов'язок бути руками Бога і благословляти Його дітей на цій землі (див. “До нових зустрічей”, *Ліягона*, лист. 2011, с. 108). Виконання цього обов'язку зіграло душі людей, оскільки члени Церкви діяли у відповідності з баченням [пророка].

Спаситель перед смертю, розуміючи, що ми потребуватимемо допомоги, сказав: “Я не кину вас сиротами,—Я прибуду до вас!” (Іван 14:18). Він навчав Своїх учнів: “Утішитель же, Дух Святий, що Його Отець пошле в Ім'я Мое, Той навчить вас усього, і пригадає вам усе, що Я вам говорив” (Іван 14:26). Це той самий Дух Святий, який може дати нам силу і спонукати робити те, чого нас навчають Спаситель і наші сучасні пророки й апостоли.

Коли ми намагаємося жити за вченнями наших провідників, то здобуваємо глибше розуміння того бачення, яке має щодо нас Спаситель. Протягом цієї конференції ми отримали натхненні поради від пророків і апостолів. Вивчайте їхні вчення і обдумуйте їх у своїх серцях. Прагніть також, аби Святий Дух допоміг вам побачити, як застосовувати ці вчення у своєму житті. Тоді, маючи це бачення, виявляйте віру і дійте відповідно до їхньої поради.

Досліджуйте і вивчайте Писання з бажанням отримати більше світло і знання їхнього послання до вас. Обдумуйте їх у серці й дозвольте їм надихати вас. Тоді дійте за вашим натхненням.

Як ми пізнали в нашій сім'ї: ми діємо, коли постимося і молимося. Алма так говорив про піст і молитву як про спосіб отримати впевненість: “Я постився і молився багато днів, щоб знати це самому” (Алма 5:46). Завдяки посту і молитві ми також пізнаємо, як долати труднощі нашого життя.

У нашому житті ми переживаємо важкі моменти, які іноді можуть ослабити наше бачення і віру, аби робити те, що нам потрібно робити. Ми стаємо такими зайнятими, що часто відчуваємо себе перевантаженими і більше ні на що не спроможними. Хоча всі ми різні, я смиренно стверджую, що ми повинні зосередити наше бачення на Спасителі і Його вченнях. Що Він побачив у Петрі, Якові, Івані та інших апостолах, що спонукало Його діяти і запросити їх піти за

Ним? Бачення, яке Він мав щодо них, подібне до того, яке велике бачення має Спаситель щодо нас і того, ким ми можемо стати. Для цього знадобиться така ж віра і мужність, як у перших апостолів, аби ми змогли встановити нові пріоритети на користь того, що має найбільше значення і несе тривале щастя і велику радість.

Коли ми вивчаємо життя нашого Спасителя і Його вчення, то бачимо, що Він перебуває серед людей: навчає, молиться, зміцнює і зцілює. Коли ми наслідуємо Його і робимо те, що, як ми спостерігали, робив Він, то починаємо бачити, ким ми можемо стати. Завдяки допомозі Святого Духа ви будете благословенні проникливістю робити більше добра. Почнуть відбуватися зміни, і ви привнесете у ваше життя інший порядок, який благословить вас і вашу сім'ю. Під час Свого служіння серед нефіійців Спаситель запитав: "Якими людьми повинні ви бути?" І відповів: "Такими самими, як Я є" (3 Нефій 27:27). Нам потрібна Його допомога, аби стати схожими на Нього, і Він показав нам шлях: "Отже, просіть, і ви отримаєте, стукайте, і вам буде відчинено; бо той, хто просить, отримує; а тому, хто стукає, буде відчинено" (3 Нефій 27:29).

Я знаю, що коли ми вчимося бачити себе такими, як бачить нас Спаситель, і коли ми діємо відповідно до цього бачення, наші життя будуть благословенні неочікуваним чином. Завдяки баченню моїх батьків моє життя не лише було благословенне можливістю здобути освіту, я ще й опинився в обставинах, де знайшов і прийняв євангелію. Найголовніше, я дізнався про важливість мати добрих і вірних батьків. Простіше кажучи, моє життя було змінено назавжди.

Так само, як бачення спонукало моїх батьків поститися і молитися за благополуччя їхніх дітей, і як бачення перших апостолів спонукало їх іти за Спасителем, таке ж бачення може надихати нас і допомагати нам діяти. Брати і сестри, ми—народ, відомий своїми видіннями, а також вірою і мужністю діяти. Подивіться, якими ми стали, і на благословення, які отримали! Вірте, що Він може благословити вас здатністю "бачити" і мужністю діяти.

Я свідчу вам про Спасителя і що Він бажає, аби ми повернулися до Нього. Для цього нам потрібна віра, аби

діяти—іти за Ним і стати, як Він. У різні часи нашого життя Він простягає Свою руку і запрошує нас:

“Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий,—і “знайдете спокій душам своїм”.

Бо ж ярмо Моє любе, а тягар мій легкий” (Матвій 11:29–30).

Так само, як Спаситель бачив великий потенціал у Своїх перших учнях, те ж саме Він бачить і в нас. Дивімось на себе так, як бачить нас Спаситель. Я молюся, аби ми мали таке бачення, віру і мужність діяти. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

“Тільки за принципами праведності”

Старійшина Ларрі Й. Уілсон
Сімдесятник

Мудрі батьки готують дітей до самостійного життя. Коли діти досягають духовної зрілості, батьки надають можливості для зростання, дозволяючи належним чином застосовувати свободу волі.

Десь через місяць після весілля ми з дружиною відправилися в довгу автомобільну поїздку. Вона була за кермом, а я намагався відпочити. Я кажу *намагався*, оскільки на шосе, яким ми їхали, було багато дорожніх патрулів, а моя дружина в ті дні полюбляла тиснути на педаль “газ”. Я сказав: “Ти їдеш надто швидко. Зменши швидкість”.

Моя молода дружина подумала: “Я керую машиною вже майже 10 років, і досі, крім інструктора, ніхто не вказував мені, як я маю їхати”. Тож вона відповіла: “Що дає тобі право вказувати мені, як маю їхати?”

Чесно кажучи, її запитання застало мене зненацька. Тож, намагаючись якнайкраще виконувати обов’язки одруженого чоловіка, я сказав: “Не знаю. Тому що я твій чоловік і носій священства”.

Брати, даю невеличку пораду: якщо ви раптом опинитеся у подібній ситуації, ця відповідь *не* є правильною. Радий сказати, що то був один-єдиний раз, коли я припустився такої помилки.

У книзі Учення і Завіти пояснюється, що право використовувати священства вдома чи будь-де безпосередньо

пов'язане з праведністю нашого життя: “Сили небес не можуть контролюватися й управлятися інакше, як тільки за принципами праведності”¹. Далі сказано, що ми втрачаємо ту силу, якщо “контрол[уюемо] душі дітей людських, чи пан[уємо] над ними, чи примуш[уємо] їх у будь-якій мірі неправедності”².

У цьому уривку з Писань сказано, що ми повинні керуватися “принципами праведності”. Такі принципи мають застосовуватися всіма провідниками у Церкві, а також батьками й матерями в сім'ях³. Ми втрачаємо право на Господній Дух і на будь-які повноваження, які маємо від Бога, коли починаємо контролювати іншу людину в неправедності⁴. Ми можемо подумати, що такі методи будуть благом для того, кого ми “контролюємо”. Однак кожного разу, коли ми намагаємося змусити людину до праведності, в той час як людина *може і повинна* застосовувати свою свободу волі, ми чинимо неправедно. І хоча встановлення чітких меж для іншої особи є правильним, ті межі мають регулюватися з любов'ю і терпінням, таким чином, щоб це сприяло засвоєнню вічних принципів.

Ми просто не можемо змусити інших людей чинити правильно. У Писаннях чітко вказується, що це не Божий шлях. Примус викликає обурення. Він вселяє недовіру й породжує в людях почуття нездатності. Коли така владна людина самовпевнено вважає, що може дати всі правильні відповіді за інших, то втрачає можливість навчати. В Писаннях сказано, що “це в природі й характері майже всіх людей” вдаватися до такого “неправедного владарювання”⁵, тож ми маємо розуміти, що в цю пастку легко потрапити. Жінки також вдаються до неправедного владарювання, хоча в Писаннях ідеться лише про чоловіків.

Неправедне владарювання часто супроводжується постійним критицизмом, невиявом схвалення чи любові. У людей, до яких ставляться таким чином, виникає відчуття, що вони ніколи не зможуть задовольнити подібного провідника чи батьків, тому їм завжди нічого не вдається. Мудрі батьки мають зрозуміти, коли діти вже готові застосовувати свободу волі в певних аспектах свого життя. Але якщо батьки

контролюють прийняття *всіх* рішень і вважають, що це їхнє “право”, то надзвичайно обмежують зростання і розвиток своїх дітей.

Діти живуть з нами лише певний час. Якщо для того, щоб передати дітям право приймати власні рішення ми чекаємо, поки вони залишать домівку, то наше очікування занадто затяжне. Вони не зможуть раптово розвинути в собі здатність приймати мудрі рішення, якщо їм ніколи не давали можливості приймати хоч якесь серйозне рішення, поки вони жили вдома. Такі діти часто або повстають проти подібного примусу, або почувають себе неповноцінними через нездатність самостійно приймати рішення.

Мудрі батьки готують дітей до самостійного життя. Коли діти досягають духовної зрілості, батьки надають можливості для зростання, дозволяючи належним чином застосовувати свободу волі. Звичайно, це означає, що діти іноді будуть припускатися помилок і навчатися на них.

У нашій сім'ї стався випадок, який навчив нас, як допомагати дітям розвивати здатність робити вибір. Наша дочка Мері в юнацькі роки займалася футболом. Вона була видатним гравцем у команді. Уявіть собі, що одного року її команда мала грати у чемпіонаті і гра мала відбутися в неділю. Оскільки Мері була підлітком, то її вже багато років навчали, що Суботній день є днем відпочинку і духовного відновлення, а не розваг. Однак тренери і члени команди вмовляли її грати. Сама вона також не хотіла підвести команду.

Мері запитала нас, що їй робити. Ми з дружиною могли легко прийняти це рішення за неї. Однак, обдумавши все з молитвою, вирішили, що в цьому випадку дочка була готова взяти духовну відповідальність за своє рішення. Ми разом почитали уривки з Писань і запропонували Мері помолитися й подумати про це.

За кілька днів вона оголосила своє рішення: вона гратиме в неділю. Що ж нам залишалося робити? Після подальшого обговорення, отримавши запевнення від Духа, ми зробили так, як і обіцяли—дозволили їй прийняти власне рішення грати. Коли гра закінчилася, Мері повільно підійшла до мами, яка чекала на неї. “О мамо,—сказала вона,—Я почувала себе

жахливо. Я ніколи більше не хочу мати таких почуттів. Я ніколи більше не гратиму в Суботній день". І вона ніколи не грала.

Тепер Мері засвоїла принцип дотримання Суботнього дня. Якби ми змусили її не грати той матч, то позбавили б дорогоцінного і потужного навчання від Духа.

Як бачите, щоб допомогти дітям належним чином виявляти свободу волі, необхідно навчити їх, як молитися й отримувати відповіді на свої молитви. Також необхідно навчати про цінність і мету послуху й усіх інших важливих євангельських принципів⁶.

Коли ми виховували своїх дітей, то вирішили, що найголовніша мета—допомогти дітям налагодити особистий контакт з небесами. Ми знали, що зрештою їм доведеться покладатися на Господа, а не на нас. Бригам Янг сказав: "Якби мені довелося визначити найголовніший з усіх обов'язків, які мають виконувати людські діти, ... на перше і найголовніше місце я б поставив обов'язок шукати Господа, Бога нашого, поки ми не відкриємо канал спілкування між небесами й землею—від Бога до наших душ"⁷.

Мері отримувала відповіді на свої молитви у попередніх ситуаціях, і ми вірили, що в житті нашої доньки встановлювався канал спілкування з небесами. Тож вона вже здобула певний позитивний досвід і була готова до прийняття кращих рішень у майбутньому. Без зв'язку з Духом, як діти, так і батьки, можуть виправдовувати будь-які неправильні рішення застосуванням свободи волі. Обіцяння, що міститься в Писаннях, таке: "Тих, хто є мудрими ... і взяли Святого Духа собі за свого провідника, ... не [буде] обмануто"⁸.

Додатковим трагічним наслідком неправедного владарювання може бути втрата віри в любов Бога. Я знав людей, які мали надто прискіпливих і владних провідників чи батьків, і таким людям було важко відчувати любов Небесного Батька, яка могла б підтримувати їх і спонукати рухатися вперед шляхом праведності.

Якщо ми хочемо допомогти людям, які знаходяться у сфері нашої відповідальності, встановити повноцінний зв'язок з небесами, ми повинні бути добрими батьками і провідниками,

як це описано в розділі 121 книги Учення і Завіти. Ми повинні діяти “тільки через переконання, довготерпіння, м’якість, і лагідність, і любов нелицемірну”⁹. Президент Генрі Б. Айрінг сказав: “З усієї допомоги, яку ми можемо надати ... молодим [людям], найважливіша—це дати їм відчуття нашу впевненість, що вони на шляху додому до Бога і що вони досягнуть мети”¹⁰.

Зараз, коли ми розглядаємо принципи, якими маємо керуватися у Церкві й удома, дозвольте мені на завершення розповісти епізод з життя Президента Томаса С. Монсона. Енн Дібб, дочка Монсонів, каже, що навіть до сьогодні, коли вона заходить у батьківський дім, її батько кожного разу каже: “Погляньте, хто прийшов! Як ми їй раді, і яка вона красуня!” Далі вона розповідає: “Мої батьки завжди кажуть мені компліменти. Немає значення, як я виглядаю чи що я зробила. ... Коли я йду провідати батьків, я знаю, що мене люблять, мене похвалять, мені раді, я вдома”¹¹.

Брати і сестри! Це і є Господній шлях. Навіть якщо до вас погано ставилися в минулому, я знаю, що Господь хоче, аби ви прийшли до Нього¹². Він любить усіх. Він радо вітає усіх. В ім’я Ісуса Христа, амінь

Посилання

1. Учення і Завіти 121:36.
2. Учення і Завіти 121:37; курсив додано.
3. Див. Neal A. Maxwell, “Put Off the Natural Man, and Come Off Conqueror,” *Tambuli*, Jan. 1991, 13–14.
4. Див. Учення і Завіти 121:37.
5. Учення і Завіти 121:39.
6. Див. Учення і Завіти 68:25–29.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 44.
8. Учення і Завіти 45:57.
9. Учення і Завіти 121:41–42.
10. Генрі Б. Айрінг, “Допоможіть їм на шляху додому”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 25.
11. Див. Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 372.
12. Див. Матвій 11:28.

Чи варто було докладати зусилля?

Старійшина Девід Ф. Еванс

Сімдесятник

Робота, яку ми здійснюємо, невимушено і природно ділячись євангелією з тими, про кого піклуємося і любимо, буде роботою і радістю в нашому житті.

Під час цієї конференції та на інших зборах, які відбувалися останнім часом¹, багато з нас можуть запитувати себе: що я можу зробити, аби сприяти встановленню Господньої Церкви і побачити реальне зростання там, де я живу?

Як у цій, так і в інших важливих справах, наша найважливіша робота завжди відбувається в домівці й сім'ї². Саме в лоні сім'ї Церква міцно встановлюється і відбувається справжнє зростання³. Ми повинні навчати своїх дітей принципам і вченням євангелії. Нам необхідно допомагати дітям мати віру в Ісуса Христа і готувати їх до хрищення, коли їм виповниться вісім років⁴. Ми самі повинні бути вірними, щоб діти бачили наш приклад любові до Господа і Його Церкви. Це допомагає дітям мати радість від дотримання заповідей, бути щасливими в сім'ї і відчувати вдячність за служіння іншим. У своєму домі нам слід дотримуватися взірця, встановленого Нефієм, коли він сказав:

“Бо ми старанно працюємо, ... аби переконати наших дітей ... повірити в Христа, і примиритися з Богом. ...

... Ми говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа, ми пророкуємо про Христа, і ми

записуємо наші пророцтва, щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів”⁵.

Ми старанно працюємо, щоб принести ці благословення нашим дітям, відвідуючи разом з ними Церкву, проводячи домашні сімейні вечори і разом читаючи Писання. Ми щодня молимося всією сім’єю, приймаємо покликання, відвідуємо хворих і самотніх та виконуємо багато іншого, аби наші діти знали, що ми їх любимо і що ми любимо нашого Небесного Батька, Його Сина та Їхню Церкву.

Ми говоримо і пророкуємо про Христа, коли проводимо урок під час домашнього сімейного вечора або сидимо з дитиною і розповідаємо, як любимо її та ділимося свідченням про відновлену євангелію.

Ми можемо писати про Христа, пишучи листи тим, хто десь далеко. Написані нами листи є благословенням для всіх: місіонерів, які зараз служать, синів і дочок, які перебувають у збройних силах, а також для тих, кого ми любимо. Листи з дому не є простими короткими електронними посланнями. Справжні листи є чимось суттєвим, що можна потримати, над чим поміркувати, що плекати.

Коли ми, батьки, виховуючи своїх дітей, виявляємо любов і прощення, то допомагаємо дітям покладатися на Спасителю Спокуту і пізнавати прощення люблячого Небесного Батька. Наші любов і прощення не лише зближають нас із дітьми, але і зміцнюють їхню віру в знання того, що Небесний Батько любить їх і прощає, коли вони намагаються каятися і покращуватися як у вчинках, так і в характері. Вони довіряють цій істині, оскільки здобули подібний досвід у своєму спілкуванні з земними батьками.

Крім роботи, яку ми будемо виконувати в своїй сім’ї, Нефій навчав нас, щоб ми “старанно прац[ювали], ... аби ... переконати наших братів повірити в Христа, і примиритися з Богом”⁶. Як члени Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів усі ми маємо благословення і обов’язок ділитися євангелією. Деякі з людей, що потребують євангелії у своєму житті, ще не є членами Церкви. Деякі з них колись були з нами, але зараз їм потрібно знову відчувати радість, яку вони відчували, коли раніше у своєму житті прийняли євангелію. Господь однаково

любить тих людей, які ніколи не мали євангелії, і тих, хто до Нього повертається⁷. Це немає значення ні для Нього, ні для нас. Це все одна робота. Саме цінність душ, у якому б стані вони не знаходилися, є великою для Небесного Батька, для Його Сина і для нас⁸. Робота нашого Небесного Батька і Його Сина полягає в тому, щоб “здійснити безсмертя і вічне життя”⁹ всіх Його дітей, незалежно від їхніх теперішніх обставин. Для нас є благословенням допомагати в цій великій роботі.

Президент Томас С. Монсон пояснив, як ми можемо допомагати, коли сказав: “Ми повинні виконувати місіонерську роботу постійно. Недостатньо сидіти й розмірковувати про попередні успіхи. Щоб відчувати, що робота здійснюється, необхідно невимушено і природно ділитися євангелією”¹⁰.

Робота, яку ми здійснюємо, невимушено і природно ділячись євангелією з тими, про кого піклуємося і любимо, буде роботою і радістю в нашому житті. Хочу розповісти вам про два випадки.

Дейв Орчад виріс у Солт-Лейк-Сіті, де більшість його друзів були членами Церкви. Вони мали на нього великий вплив. Крім цього, провідники Церкви, що жили в тій місцевості, постійно запрошували його на заходи. Друзі також. І хоча Дейв не приєднався до Церкви у той час, у свої молоді роки він мав благословення відчувати вплив хороших друзів з Церкви і відвідувати церковні заходи. Вступивши до коледжу, він поїхав з дому, а більшість його друзів вирушила на місію. Йому не вистачало в житті їхнього впливу.

Один зі шкільних друзів Дейва все ще залишався вдома. Цей друг щотижня зустрічався з єпископом, намагаючись впорядкувати своє життя і поїхати на місію. Він жив з Дейвом у одній кімнаті, то ж невимушено і природно вони говорили про те, чому той хлопець не служив на місії і чому він так часто зустрічався з єпископом. Друг висловлював повагу до єпископа і вдячність за можливість покаятися і служити. Потім він запитав Дейва, чи хоче той прийти на наступну зустріч. Оце так запрошення! Але беручи до уваги їхню дружбу і обставини, все відбувалося невимушено і природно.

Дейв погодився і невдовзі й сам прийшов на зустріч з єпископом. Це викликало в ньому бажання зустрітися з місіонерами. Він отримав свідчення, що євангелія істинна, і дату хрищення було призначено. Дейва охрестив його єпископ, а через рік Дейв Орчад і Кетрін Еванс уклали шлюб у храмі. У них п'ятеро прекрасних дітей. Кетрін—моя молодша сестра. Я завжди буду вдячний цьому хорошому другові, який разом з добрим єпископом привів Дейва до Церкви.

Коли Дейв розповідав про своє навернення і свідчив про ці події, він поставив запитання: “Чи варто було докладати зусилля? Чи були всі зусилля друзів та провідників молоді і мого єпископа упродовж усіх тих років варті зусиль, щоб охрестити лише одного хлопця?” Показуючи на Кетрін та своїх п'ятьох дітей, він сказав: “Що ж, принаймні моя дружина і п'ятеро дітей дадуть ствердну відповідь”.

Кожного разу, коли хтось ділиться євангелією, це не відбувається лише заради “одного хлопця”. Коли хтось навертається чи повертається до Господа, то спасіння поширюється на всю сім'ю. Поки підростали діти Дейва і Кетрін, всі вони прийняли євангелію. Одна дочка і двоє синів відслужили місію, а один щойно отримав покликання служити в німецькомовній Альпійській місії. Двоє старших дітей уклали храмові шлюби, а наймолодша дитина зараз навчається у середній школі й вірно дотримується всіх заповідей. Чи варто було докладати зусилля? О так, варто.

Сестра Ейлін Вайт була на тій самій конференції колу, на якій Дейв Орчад розповідав свою історію навернення. Упродовж усієї конференції вона не могла думати ні про що інше, крім тільки як про свою сім'ю, а особливо про свою сестру Мішель, яка вже давно не ходила до Церкви. Мішель була розлучена і намагалася виховувати чотирьох дітей. Ейлін відчула спонукання надіслати їй книгу М. Расселла Балларда *Our Search for Happiness*, (У пошуках щастя), разом зі своїм свідченням, що вона і зробила. Наступного ж тижня одна з подруг сказала Ейлін, що також відчула необхідність зв'язатися з Мішель. Ця подруга написала Мішель записку, в якій поділилась своїм свідченням і висловила свою любов. Хіба

не цікаво спостерігати, як Дух працює з кількома людьми, щоб допомогти тому, хто потребує допомоги?

Час минав. Мішель зателефонувала Ейлін і подякувала за книгу. Вона сказала, що почала відчувати духовну порожнечу в своєму житті. Ейлін сказала, що знає, де можна знайти той спокій, який шукає сестра—в євангелії. Вона сказала, що любить її і хоче, щоб вона була щасливою. Мішель почала змінювати своє життя. Невдовзі вона зустріла чудового чоловіка, який був активним членом Церкви. Через рік вони одружилися і пізніше запечатали свій шлюб в Огденському храмі, шт. Юта. Нещодавно охрестився її 24-річний син.

Я запрошую інших членів сім'ї Мішель та всіх людей, які ще не знають, що ця Церква істинна, з молитвою запитати про її істинність. Дозвольте іншим членам сім'ї, друзям та місіонерами допомогти вам у цьому. Коли ви знатимете, що Церква істинна, а так воно і є, приходьте і приєднайтеся до нас, зробивши такий самий крок у своєму житті.

Кінець цієї історії ще не написаний, але ця чудова жінка та її сім'я має благословення, оскільки ті, хто любить її, діяли за спонуканнями і невимушено та природно ділилися своїм свідченням, запрошуючи повернутися.

Я багато розмірковував над цими двома історіями. Один юнак, який хотів упорядкувати своє життя, допоміг іншому юнакові, який шукав істину. Одна жінка поділилася своїм свідченням і вірою зі своєю сестрою, яка вже 20 років не приходила до Церкви. Якщо ми будемо молитися Небесному Батькові й запитувати, кому ми можемо допомогти, та пообіцяємо діяти згідно з отриманими спонуканнями, Він дасть нам знати, як ми можемо допомогти, Він відповість на наші молитви і ми станемо знаряддям у Його руках. Прискорять цю справу наші вчинки, скеровані любов'ю та спонуканнями Духа¹¹.

Коли ви слухали ці історії про те, як діляться євангелією невимушено і природно з дорогими для вас людьми, багато з вас пригадали такі ж випадки, який стався з Ейлін Вайт. Ви подумали про людину, якій слід виявити увагу, або запросити її повернутися, або поділитися своїми почуттями щодо євангелії Ісуса Христа. Я запрошую вас не зволікаючи діяти

відповідно до спонукань. Поговоріть зі своїм другом або членом сім'ї. Зробіть це невимушено і природно. Дайте їм відчути вашу любов до них і до Господа. Місіонери можуть допомогти. Моя порада є такою ж, з якою неодноразово звертався Президент Монсон з цієї кафедри: "Не відкладайте на потім отриманого натхнення"¹². Коли ви дієте відповідно до натхнення і робите це з любов'ю, спостерігайте, як Небесний Батько використовує вашу готовність діяти, щоб здійснювати чудеса у вашому житті і в житті людей, про яких ви піклуєтесь¹³.

Дорогі брати і сестри, ми можемо зміцнювати цю Церкву і бачити справжнє зростання, працюючи над тим, щоб принести євангельські благословення в нашу сім'ю й людям, яких ми любимо. Це робота нашого Небесного Батька і Його Сина. Я знаю, що Вони живуть і що Вони відповідають на молитви. Коли ми діємо відповідно до тих спонукань, вірячи в Їхню здатність здійснювати чудеса, чудеса відбуватимуться і життя людей змінюватиметься. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Див. Worldwide Leadership Training Meeting, Feb. 11, 2012, LDS.org.
2. Див. Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі (2000), с. 134.
3. Див. Boyd K. Packer, "Priesthood Power in the Home," Worldwide Leadership Training Meeting, Feb. 11, 2012, LDS.org.
4. Див. Учення і Завіти 68:25–28.
5. 2 Нефій 25:23, 26.
6. 2 Нефій 25:23.
7. Див. Лука 15:4–7.
8. Див. Учення і Завіти 18:10.
9. Мойсей 1:39.
10. "Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve," *Ensign*, Oct. 1977, 14.
11. Див. Томас С. Монсон, "Завзято займатися [доброю справою]," *Ліягона*, лист. 2004, сс. 56–59; "До спасіння," *Ліягона*, лип. 2001, сс. 57–60; "The Doorway of Love," *Liahona*, Oct. 1996, 2–7.
12. Див. Ann M. Dibb, "My Father Is a Prophet" (Brigham Young University–Idaho devotional, Feb. 19, 2008), byui.edu/devotionalsandspeeches; Томас С. Монсон, "Стійте у призначеному вам місці", *Ліягона*, трав. 2003, 54–57; "Мовчи, перестань!" *Ліягона*, лист. 2002, сс. 53–56; "Сила священства," *Ліягона*, січень 2000, сс.58–61; "The Spirit Giveth Life," *Ensign*, May 1985, 68–70.
13. Крім Президента Томаса С. Монсона й інші пророки навчали цьому принципу. Наприклад, Президент Спенсер В. Кімбол навчав, як важливо діяти за спонуканнями Духа, коли сказав: "Бог помічає нас. Він пильнує за нами. Але зазвичай наші потреби

Він задовольняє через інших людей. Отже, це життєво необхідно, щоб ми служили одне одному в царстві” (*Учення*

Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол [2006], с. 88).

Зберігати священним

Старійшина Пол Б. Пайпер

Сімдесятник

До священних речей треба ставитися з більшою турботою, приділяти їм більше уваги і виявляти більше благоговіння.

Приблизно за 1500 років до народження Христа один пастух звернув свою увагу на палаючий кущ, що ріс на схилі гори Хорив. Те перше знайомство з божественним проявом стало початком перетворення Мойсея з пастуха на пророка; його роботою вже був не випас отар, а збирання Ізраїлю. Через 1300 років потому високопоставлений молодий священник при дворі царя був вражений, почувши свідчення приреченого на смерть пророка. Той випадок став початком перетворення Алми зі служителя світу на служителя Богові. Приблизно ще через 2000 років 14-річний юнак увійшов до гаю, шукаючи відповіді на щире запитання. Те, що сталося з Джозефом Смітом у гаю, привело його на шлях пророчого служіння й відновлення.

Життя Мойсея, Алми і Джозефа Сміта змінилося завдяки божественним проявам. Ці прояви зміцнювали їх, допомагаючи залишатися вірними Господу і Його роботі впродовж життя, незважаючи на шалений спротив і важкі випробування, що згодом настали.

Божественні прояви в нашому житті можуть бути не такими явними чи хвилюючими, а наші випробування не такими вже й страшними. Однак, як і у випадку з пророками, наша сила витерпіти з вірою залежить від того, наскільки ми помічаємо, пам'ятаємо і зберігаємо священним те, що отримали згори.

У наш час на землі відновлено повноваження, ключі й обряди. Є також Писання і особливі свідки. Той, хто шукає Бога, може отримати хрищення для відпущення гріхів та бути конфірмованим “рукопокладанням для хрищення вогнем і Святим Духом” (УЗ 20:41). Маючи ці дорогоцінні відновлені дари, божественні прояви в нашому житті приходять, головним чином, за допомогою третього члена Божества—Святого Духа.

*“Спокійним тихим голосом мені шепоче Дух,
Щоб вести і зберігати”.*

(“The Still Small Voice,” Children’s Songbook, 106)

*“Хай нас Дух Святий веде,
Хай нас істині навча,
Божу мудрість принесе
І засвідчить про Христа”*

(“Хай нас Дух Святий веде”, Гімни, с. 74)

Коли ми шукаємо у Бога відповідей, то відчуваємо, як тихий спокійний голос пошепки звертається до нашого духа. Ці відчуття—ці враження—є такими природними і настільки малопомітними, що ми можемо не розпізнати їх або приписати власним думкам чи інтуїції. Ці індивідуальні послання є свідченням особистої любові й турботи Бога про кожне Своє дитя і про земну місію, яку кожен з нас має. Щоденні роздумування про враження, отримані від Духа, та ведення записів про них переслідують подвійну мету: (1) допомагають нам розпізнавати прояви божественного в особистому житті та (2) зберігати розповідь про них для нас та наших нащадків. Записування їх також є виявом Богові нашої вдячності й визнання, бо “нічим людина не ображає Бога, або ні на кого Його гнів не запалено, крім тих, хто не визнає Його руку в усьому” (УЗ 59:21).

Стосовно того, що ми отримуємо через Духа, Господь сказав: “Пам’ятайте, те, що сходить з висоти, є священним” (УЗ 63:64). Це твердження є не просто нагадуванням; воно також є

визначенням і поясненням. Світло і знання з небес є священними. Вони є священними, бо небеса є їхнім джерелом.

Священний означає гідний поклоніння й поваги. Називаючи щось священним, Господь вказує на його вищу цінність і пріоритетність у порівнянні з іншими речами. До священних речей треба ставитися з більшою турботою, приділяти їм більше уваги і виявляти більше благоговіння. Священне є вищим у шкалі небесних цінностей.

Те, що є священним для Бога, стає священним для нас лише завдяки вияву свободи волі; кожен має зробити вибір, щоб прийняти і ставитися як до святині до того, що Бог вважає священним. Він посилає світло та знання з небес. Він запрошує нас отримати те, що Він посилає, і ставитися до нього, як до священного.

Однак є “протилежність у всьому” (2 Нефій 2:11). Протилежністю до святого є нечестиве або мирське—те, що є тимчасовим або від світу. Мирське постійно змагається зі священним, щоб завоювати нашу увагу й пріоритетність. Мирські знання є важливими для нашого повсякденного земного життя. Господь дає настанову, щоб ми шукали знання і мудрості, навчалися з найкращих книг і вивчали мови, язика і людей (див. УЗ 88:118; 90:15). Таким чином, вибір на користь священного, а не мирського є вибором пріоритету, а не виключенням одного заради іншого; “бути освіченим добре, якщо прислухаєшся до порад Бога” (2 Нефій 9:29; курсив додано).

Битву за першість між священним і мирським, яка відбувається у кожному людському серці, можна проілюструвати за допомогою історії про Мойсея і палаючий кущ. Там Мойсей отримав священне покликання від Єгови—вивести з рабства дітей Ізраїля. Однак спочатку його мирське знання про силу єгиптян і фараона змусило його засумніватися. Зрештою Мойсей повірив словам Господа, підкоривши своє мирське знання і довірившись священному. Така довіра дала йому сили подолати мирські випробування і вивести Ізраїль з Єгипту.

Втікши від військ царя Ноя лише для того, щоб потрапити у рабство до рук Амулона, Алма міг засумніватися в духовних

свідченнях, які отримав, слухаючи Авінадія. Однак він довірився священному і здобув силу вистояти та подолати свої земні випробування.

Джозеф Сміт постав перед подібною дилемою, як тільки почав перекладати Книгу Мормона. Він знав про священну природу пластин і роботи з перекладу. Однак Мартін Гарріс переконав його, що варто більше перейматися мирським—дружніми стосунками та фінансовими питаннями,—а не священними настановами. Внаслідок цього рукопис перекладу було втрачено. Господь докоряв Джозефу за те, що він віддав “те, що [є] священним, до злочестивості” (УЗ 10:9), і на час забрав від нього пластини й позбавив дару перекладу. Коли Джозеф належним чином переглянув свої пріоритети, священні речі було повернуто й робота продовжилася.

Книга Мормона містить інші приклади того, як нелегко віддавати перевагу священному. В ній розповідається про віруючих, які завдяки своїй вірі дійшли до дерева життя і скуштували його священний плід—любов Божу. Потім глузування людей у великій та просторій будівлі змусили віруючих змістити центр уваги зі священного на користь мирського. (Див. 1 Нефій 8:11, 24–28). Пізніше нефійці піддалися гордині, відкинувши дух пророцтва і одкровення, “глузую[чи] з того, що є священним” (Геламан 4:12). Деякі навіть на власні очі бачили ознаки й дива, що супроводжували народження Господа, однак вирішили відкинути священні небесні прояви, прийнявши мирське пояснення (див. 3 Нефій 2:1–3).

Сьогодні ця боротьба продовжується. Мирські голоси звучать усе гучніше й потужніше. Вони з більшою силою хочуть переконати віруючих відмовитися від своїх вірувань, які світ вважає нераціональними і нерозумними. Оскільки “бачимо ми ніби у дзеркалі, у загадці” (1 Коринтянам 13:12) і “не зна[ємо] значення усього” (1 Нефій 11:17), іноді нам може здаватися, що ми слабкі й потребуємо більшого духовного підтвердження. Господь сказав Оліверу Каудері:

“Якщо ти бажаєш додаткового свідчення, розкинь розумом про ту ніч, коли ти волав до Мене у своєму серці, щоб ти міг знати про істинність цього.

Хіба Я не промовляв мир твоєму розуму стосовно цього? Яке більше свідчення ти можеш мати, ніж від Бога?” (УЗ 6:22–23).

Господь нагадав Оліверу й нам, що треба покладатися на особисте священне свідчення, яке ми вже отримали в час випробування нашої віри. Як це було з Мойсеєм, Алмою та Джозефом, ці божественні прояви служать духовним якорем, що допомагає нам залишатися в безпеці й не сходити з дороги у важкі часи.

Священні речі не можна вибірково відкидати. У тих, хто вирішує відмовитися від священного, затьмариться розум (див. УЗ 84:54) і, якщо вони не покаються, світло, яке в них є, буде забрано (див. УЗ 1:33). Не маючи зв'язку зі священним, вони відчують, що світ морально поглинає їх. На противагу, ті, хто ставиться до священних речей як до священних, мають обіцяння: “Те, що від Бога, є світлом; і той, хто сприймає світло і залишається в Богові, сприймає більше світла; і те світло яскравішає і яскравішає аж до дня досконалого” (УЗ 50:24).

Нехай Господь благословляє нас здатністю кожного дня і завжди розпізнавати, пам'ятати й зберігати священним те, що ми отримали згори. Я свідчу, що таким чином ми матимемо силу вистояти у труднощах і долати випробування в наш час. В ім'я Ісуса Христа, амінь.

Що Христос думає про мене?

Старійшина Ніл Л. Андерсен

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Якщо ви любите Його, довіряєте Йому, вірите в Нього і йдете за Ним, ви відчуєте Його любов і схвалення.

Репортер одного з ведучих у Бразилії журналів вивчав Церкву, готуючись до написання великої статті¹. Він дослідив наше вчення, відвідав центр підготовки місіонерів і гуманітарний центр. Він розмовляв з друзями Церкви і з тими, хто не дуже дружній до нас. Під час інтерв'ю, яке він брав у мене, репортер дійсно виглядав збентеженим, коли запитав: “То як же люди можуть казати, що ви не християни?” Я знав, що він має на увазі Церкву, але подумки я звернув це запитання особисто до себе і подумав: “Чи моє життя є відображенням любові й відданості, з якими я ставлюся до Спасителя?”

Ісус запитував у фарисеїв: “Що ви думаєте про Христа?”² Під час останнього суду наше учнівство будуть оцінювати не друзі чи вороги. Натомість, як казав Павло, “всі станемо перед судним престолом Божим”³. Того дня важливим питанням для кожного з нас буде таке: “Що Христос думає про мене?”

Навіть з Його любов'ю до всіх людей, Ісус дорікав деяким з них, називаючи лицемірами⁴, нерозумними⁵ і тими, хто чинить беззаконня⁶. Схвалюючи інших, він називав їх дітьми царства⁷ і світлом для світу⁸. Когось Він осудливо називав сліпими⁹ і такими, що застаються без плоду¹⁰. Він хвалив ще інших за те, що вони мали чисте серце¹¹ і прагнули за праведністю¹². Він горював, що деякі були невірними¹³ і від

світу¹⁴, однак інших Він називав вибраними¹⁵, учнями¹⁶, друзями¹⁷. Тож кожен з нас запитує: “Що Христос думає про мене?”

Президент Томас С. Монсон сказав, що в наші дні світ відходить від “того, що є духовним, ... коли вітри змін вирують навколо нас і моральна основа суспільства продовжує розкладатися у нас на очах”¹⁸. Це час, коли збільшуватиметься зневага і зневага до Христа і Його вчення.

У такому неспокійному оточенні ми радіємо тому, що є учнями Ісуса Христа. Ми бачимо Господню руку в усьому, що навколо нас. Наша ціль чудово окреслена. “Життя ж вічне,—молився Ісус,—це те, щоб пізнати Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його”¹⁹. Учнівство в ці доленосні дні буде відзнакою честі упродовж вічностей.

Послання, які ми почули під час цієї конференції, є віхами, встановленими Господом на шляху нашого учнівства. Коли ми слухали виступи впродовж останніх двох днів, молячись про духовний провід, і коли ми будемо вивчати ці послання і молитися про них у наступні дні, Господь благословить кожного з нас, даючи кожному необхідні настанови через дар Святого Духа. Ці почуття ще більше повернуть нас до Бога, покаєння, послуху, віри й довіри. Спаситель відповідає, коли ми діємо з вірою. “Як хто любить Мене, той слово Мое берегти, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього”²⁰.

Заклик Ісуса “Іди вслід за Мною”²¹ стосується не лише тих, хто готовий взяти участь у духовних олімпійських іграх. Насправді-то учнівство не є змаганням. Воно є запрошенням до всіх. Наш шлях учнівства—це не забіг на коротку дистанцію і його навіть важко порівняти з довгим марафоном. Насправді, це рух до більш цілестіального світу, який триває все життя.

Таке запрошення є закликом до щоденного виконання обов’язку. Ісус сказав: “Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте!”²² “Коли хоче хто йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе, і хай візьме щоденно свого хреста, та й за Мною йде”²³. Ми не можемо робити все якнайкраще кожного дня, але якщо ми намагаємося, тоді Ісусове запрошення

підбадьорить і дасть надію: “Прийдіть до Мене усі стружені та обтяжені,—і Я вас заспокою”²⁴.

Де б ви зараз не знаходилися на дорозі учнівства, ви йдете правильною дорогою, яка приведе вас до вічного життя. Разом ми можемо піднімати і зміцнювати одне одного у величні та важливі дні, що чекають попереду. Які б труднощі не протистояли нам, які б слабкості не обмежували нас чи в які б складні ситуації ми не потрапляли, маймо віру в Сина Божого, який проголосив: “Тому, хто вірує, все можливе!”²⁵

Хочу поділитися з вами двома прикладами учнівства в дії. Перший приклад із життя Президента Томаса С. Монсона. Він показує, яку силу має простий вияв доброти й Ісусове вчення. “Хто між вами найбільший, хай слугою вам буде”²⁶.

Майже 20 років тому Президент Монсон розповідав на генеральній конференції про 12 річну дівчинку, яка захворіла на рак. Він розповідав про її сміливість і доброту її подруг, які несли дівчинку на гору Тімпаногас у центральній частині штату Юта.

Кілька років тому я зустрівся з Джамі Палмер Брінтон і почув історію в її інтерпретації—вона розповідала, що зробив для неї Президент Монсон.

Джамі зустрілася з Президентом Монсоном у березні 1993 року, на наступний день після того, як їй сказали, що пухлина над правим коліном є раковим утворенням, яке швидко розвивається. За допомогою батька Президент Монсон дав їй благословення священства, пообіцявши, що “Ісус буде праворуч і ліворуч від тебе, щоб допомагати”.

“Коли ми виходили з його кабінету, я відв’язала кульку, прив’язану до мого інвалідного візка, і подарувала йому. На кульці був напис “Ви—найкращий!”.

Під час сеансів хіміотерапії та операції, проведеної на нозі, Президент Монсон не забував Джамі. Вона розповідала: “Президент Монсон показував приклад того, що означає бути справжнім учнем Христа. [Він] підняв мене з глибини смутку, вселивши величну і незмінну надію”. Через три роки після цієї першої зустрічі Джамі знову сиділа в кабінеті Президента Монсона. У кінці зустрічі він зробив щось таке, чого Джамі ніколи не забуде. З притаманною Президентові Монсону

вдумливістю, він подарував їй ту саму кульку, яку вона подарувала йому три роки тому. “Ти найкраща!” було написано на кульці. Він зберіг її, знаючи що дівчина повернеться до його кабінету після одужання від раку. Через чотирнадцять років після першої зустрічі з Джаммі Президент Монсон запечатав її шлюб з Джейсоном Брінтоном у Солт-Лейкському храмі²⁷.

Ми так багато можемо дізнатися про учнівство від Президента Монсона. Він часто нагадує генеральним авторитетам не забувати про це важливе запитання: “Що зробив би Ісус?”

Ісус сказав начальнику синагоги: “Не лякайся,—тільки віруй!”²⁸. Учнівство—означає вірити в Нього в часи спокою і вірити в Нього в годину труднощів, коли наші болі й страхи заспокоюються тільки завдяки переконанню, що Він любить нас і дотримується Своїх обіцянь.

Нещодавно я познайомився із сім’єю, яка є чудовим прикладом того, як ми в Нього віримо. Олган і Солайн Саїнтелус з Порт-о-Пренса, Гаїті, розповіли мені свою історію.

12 січня 2010 року Олган був на роботі, а Солайн у церкві, коли на Гаїті відбувся руйнівний землетрус. Їхні троє дітей—п’ятирічний Ганчі, трирічна Енджі й однорічний Ганслі—були вдома з подругою сім’ї.

Усе навколо лежало в руїнах. Як ви пам’ятаєте, в січні того року на Гаїті загинули десятки тисяч людей. Олган і Солайн щодуху кинулися бігти додому, щоб знайти дітей. Триповерховий будинок, де мешкала сім’я Саїнтелус, обвалився.

Діти не врятувалися. Ніхто не почав би проводити рятувальні роботи в будинку, який було повністю зруйновано.

І Олган, і Солайн Саїнтелус колись були місіонерами повного дня і уклали храмовий шлюб. Вони вірили в Спасителя і Його обіцяння їм. Однак їхні серця були розбиті горем. Вони не могли стримати ридання.

Олган сказав мені, що в найважчий момент він почав молитися. “Небесний Батьку, може хоч одна моя дитина жива. Будь ласка, прошу Тебе, допоможи нам”. Вони знову і знову обходили будинок, молячись, щоб отримати натхнення.

Сусіди намагалися втішити їх і допомогти змиритися з втратою дітей. Олган продовжував ходити навколо уламків зруйнованого будинку, сподіваючись і молячись. Потім сталося щось дивовижне. Олган почув майже нечутний плач малюка. Це був плач їхнього малюка.

Упродовж годин сусіди несамовито розкопували уламки, ризикуючи власним життям. Серед темряви ночі крізь пронизливе стукотіння молотів і стамесок рятувальники почули інші звуки. Вони перестали працювати й прислухалися. Важко було повірити тому, що вони почули. То був голос малої дитини—і вона співала. П'ятирічний Ганчі пізніше казав, що він знав, що батько почує його, якщо він буде співати. Під вагою бетонних уламків, що пізніше спричинило ампутацію руки, Ганчі співав свою улюблену пісню “Я Божеє дитя”²⁹.

Спливали години серед темряви, смерті й відчаю багатьох інших дорогоцінних синів і дочок Бога на Гаїті, однак у сім'ї Саянтелус сталося диво. Ганчі, Енджі й Ганслі були знайдені живими під повністю обваленим будинком³⁰.

Чудеса не завжди відбуваються так відразу. Часом ми довго думаємо, розмірковуючи, чому чудеса, про які ми молилися, не відбуваються тут і зараз. Але якщо ми покладаємося на Спасителя, обіцяні чудеса будуть. Чи то у цьому житті, чи в наступному—все буде по-справедливості. Спаситель проголошує: “Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається”³¹. “Страждання зазнаєте в світі,—але будьте відважні: Я світ перемиг”³².

Я свідчу, що якщо ви любите Його, довіряєте Йому, вірите в Нього і йдете за Ним, ви відчуєте Його любов і схвалення. Коли ви запитаете: “Що думає про мене Христос?”, ви будете знати, що ви—Його учень, ви—Його друг. Своєю благодаттю Він зробить для вас те, що ви не можете зробити для себе.

Ми з нетерпінням чекаємо заключного виступу нашого улюбленого пророка. Президент Томас С. Монсон був висвячений апостолом Господа Ісуса Христа, коли мені було 12 років. Понад 48 років ми мали благословення чути, як він свідчить про Ісуса Христа. Я свідчу, що зараз він є старшим апостолом Спасителя на землі.

Маючи велику любов і захоплюючись багатьма учнями Ісуса Христа, які не є членами цієї Церкви, ми смиренно проголошуємо, що ангели повернулися на землю в наші дні. Церква Ісуса Христа в тому вигляді, як її було встановлено в давнину,—відновлена разом з повноваженнями, обрядами і благословеннями небес. Книга Мормона є ще одним свідченням про Ісуса Христа.

Я свідчу, що Ісус Христос є Спасителем світу, Він страждав і помер за наші гріхи й воскрес на третій день. Він воскрес. У майбутньому кожне коліно схилиться і кожен язик визнає, що Він є Христос³³. Того дня ми не будемо перейматися питанням “Чи інші люди вважають мене християнином?” Того дня наші очі будуть бачити Його, і наші душі будуть зосереджені на запитанні: “Що Христос думає про мене?” Він живий. Про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Див. André Petry, “Entre a Fé e a Urna,” *Veja*, Nov. 2, 2011, 96.
2. Матвій 22:42.
3. Римлянам 14:10.
4. Див. Матвій 6:2.
5. Див. Матвій 23:17.
6. Див. Матвій 7:23.
7. Див. Матвій 13:38.
8. Див. Матвій 5:14.
9. Див. Матвій 15:14.
10. Див. Матвій 13:22.
11. Див. Матвій 5:8.
12. Див. Матвій 5:6.
13. Див. Матвій 17:17.
14. Див. Іван 8:23.
15. Див. Іван 6:70.
16. Див. Іван 13:35.
17. Див. Іван 15:13.
18. Томас С. Монсон, “Стійте у святих місцях”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 83, 86.
19. Іван 17:3.
20. Іван 14:23.
21. Лука 18:22.
22. Іван 14:15.
23. Лука 9:23.
24. Матвій 11:28.
25. Марк 9:23.
26. Матвій 23:11.
27. Лист Джамі Бертона до автора від 27 січня 2012 р.
28. Марк 5:36.
29. “Я Божєє дитя”, *Збірник дитячих пісень*, сс. 2–3.
30. З розмови з Олганом і Солайн Саїнтелус 10 лютого 1012 р.; див. також Jennifer Samuels, “Family Reunited in Miami after Trauma in Haiti,” *Church News*, Jan. 30, 2010, 6.
31. Іван 14:27.
32. Іван 16:33.
33. Див. Римлянам 14:11.

До нових зустрічей

Президент Томас С. Монсон

Розмірковуюйте над істинами, які ви почули, і нехай вони допоможуть вам стати кращими, ніж ви були до початку цієї конференції.

Ця славетна конференція закінчується, а моє серце переповнюють почуття. Ми отримали так багато благословень, слухаючи поради і свідчення промовців. Думаю, ви погодитесь зі мною, що всі ми відчували Дух Господа, коли почуття зворушували наше серце, а наші свідчення зміцнювалися.

Ми знову насолоджувалися прекрасною музикою, яка посилювала і доповнювала сказане під час сесій конференції. Я висловлюю вдячність усім, хто таким чином ділився з нами своїми талантами.

Сердечно дякую всім промовцям, а також тим, хто молився під час кожної сесії.

Є безліч людей, які під час кожної конференції трудяться або за кулісами, або в тих місцях, де ми їх не бачимо. Без їхньої допомоги проведення цих сесій було б неможливим. Я також висловлюю подяку всім їм.

Я знаю, що ви приєднаєтеся до моїх слів подяки тим братам і сестрам, яких було відкликано під час цієї конференції. Нам буде їх не вистачати. Їхній внесок у Господню роботу був величезним і буде відчуватися упродовж прийдешніх поколінь.

Під час цієї конференції підняттям рук ми також підтримали братів і сестер, яких було покликано на нові посади. Ми вітаємо їх і хочемо, щоб вони знали: ми з великим

бажанням будемо служити з ними справі Господаря. Їх було покликано через натхнення згори.

Ця конференція транслювалася до рекордної кількості людей по всіх континентах і океанах. Хоча ми знаходимося далеко від багатьох з вас, однак ми відчуваємо ваш дух, вашу відданість і ми шлемо вам свою любов і вдячність, де б ви не жили.

Брати сестри! Ми маємо таке благословення—відновлену євангелію Ісуса Христа у своєму житті й у серці. Вона дає відповіді на найважливіші життєві запитання. Вона сповнює наше життя значенням, метою та надією.

Ми живемо в неспокійні часи. Я запевняю, що Небесний Батько знає про випробування, які постають перед нами. Він любить кожного з нас і бажає благословити й надати допомогу. Звертаймося ж до Нього в молитві, чого Він і навчав нас, коли сказав: “Молися завжди, і Я проллю Мій Дух на тебе, і великим буде твоє благословення—так, навіть більшим, ніж якби ти мав отримати скарби землі”¹.

Мої дорогі брати і сестри, нехай ваші домівки сповняться любові, поваги й Духа Господнього. Любіть свої сім'ї. Якщо є якісь непорозуміння чи суперечки, я прошу вас владнати їх негайно. Так сказав Спаситель:

“І не буде сперечань між вами. ...

Бо істинно, істинно Я кажу вам, той, в кому є дух суперечок, не від Мене, але від диявола, який є батьком суперечок, і він підбурює серця людей сперечатися із злістю, один з другим.

[Але] ось, це не Моє вчення; ... але Моє вчення *у тому*, щоб з цим було покінчено”².

Як ваш смиренний слуга, я повторюю слова царя Веніямина з його промови до народу. Він сказав:

“Я наказав вам приходити сюди не для того, щоб ... ви думали, що я сам більше, ніж смертна людина.

Але я такий самий, як і ви, підвладний усіляким недугам тіла й розуму; але я був вибраний... від руки Господа ... і збережений Його незрівнянною силою, щоб служити вам з усією міццю, розумом і силою, що їх Господь надав мені”³.

Мої улюблені брати і сестри, я всім серцем бажаю виконувати Божу волю, служити Йому і служити вам.

Зараз, на закінчення конференції, я прикликаю на кожного з вас благословення небес. Нехай ті з вас, хто далеко від дому, безпечно повернуться назад. Розмірковуюйте над істинами, які ви почули, і нехай вони допоможуть вам стати ще кращими, ніж два дні тому, до початку цієї конференції.

Ці шість місяців до нової зустрічі я проситиму, щоб Господь проливав на вас благословення, краще сказати, на всіх нас. І це я роблю у Його святе ім'я—ім'я Ісуса Христа, нашого Господа і Спасителя, амінь.

Посилання

1. Учення і Завіти 19:38.
2. 3 Нефій 11:28–30; курсив додано.
3. Мосія 2:10–11.

Устаньте і сяйте повсюди

Енн М. Дібб

*Другий радник у генеральному президентстві Товариства
молодих жінок*

---

*Один з найкращих способів, яким ми можемо
встати і сяяти повсюди—упевнено виконувати
Божі заповіді.*

Розділити цей вечір з вами—це привілей для мене. Кожний січень я захоплено чекаю на оголошення нової теми для спільних заходів. Однак я завжди знаходжу мить, щоб оцінити, чи засвоїла я уроки з теми *минулого* року.

А тепер давайте згадаємо недавні теми: “Нехай чеснота прикрашає твої думки безупинно”¹, “Будьте стійкі і непохитні, завжди багаті на добрі справи”², “Будь зразком для вірних”³, “Будь сильний та відважний”⁴ і тринадцяте уложення віри: “Ми віримо, що повинні бути чесними, вірними, цнотливими, доброзичливими, чеснотними і творити добро всім людям”⁵.

Вивчення цих уривків з Писань і зосередження на них протягом усього року дозволило їм стати частиною нашого серця, нашої душі і нашого свідчення. Ми сподіваємося, ви будете і далі керуватися ними, поки ми не перейдемо до теми спільних заходів 2012 року, що знаходиться в Ученні і Завітах.

Заголовок до розділу 115 пояснює: це був 1838 рік, дія відбувалася у Фар-Уесті, Міссурі. Джозефу Сміту “повідомлялося про волю Бога стосовно розбудови того місця і Господнього дому”. Пророк був оптимістично налаштований і підбадьорений. У вірші 5, в якому ми знаходимо цьогорічну тему, Господь каже йому: “Істинно я кажу вам усім: Устаньте і

сяйте повсюди, щоб ваше світло могло бути прапором для народів”.

Про що ви думаєте, коли чуєте слово *устаньте*? Особисто я думаю про вас—благородну молодь Церкви. Я уявляю, як ви з готовністю щоранку встаєте зі свого ліжка, щоб відвідувати ранкову семінарію. Я бачу, як ви встаєте з колін, щодня віддано помолившись. Я думаю, як ви сміливо встаєте, щоб поділитися своїм свідченням і відстояти свої моральні норми. Я відчуваю натхнення від вашої відданості євангелії та ваших хороших прикладів. Багато хто з вас вже прийняли це запрошення—устати і сяяти повсюди, і ваше світло заохочує інших робити те саме.

Один з найкращих способів, яким ми можемо встати і сяяти повсюди—упевнено виконувати Божі заповіді. Ми дізнаємося про ці заповіді з Писань, від сучасних пророків і зі сторінок брошури *Заради зміцнення молоді*. У кожній з вас неодмінно має бути її примірник. У своєму примірнику я обвела кружечком слова *для і тебе*, як мене навчила одна шановна подруга. Ця проста позначка нагадує мені, що ці моральні норми є не просто загальними вказівками, а що вони—особисто *для мене*. Я сподіваюсь, ви знайдете час, щоб обвести кружечком ці слова у своїй брошурі, прочитаєте її від початку до кінця і відчуєте, як Дух свідчить, що ці норми є також і *для вас*.

Можливо, у когось з вас виникає спокуса зневажливо поставитися до моральних норм в брошурі *Заради зміцнення молоді* або применшити їх значення. Вони можуть подивитися на цю брошуру і сказати: “Глянь, мамо, у цій книжці нічого не сказано про [*і називає якесь сьогоденне питання*]”. Або вони можуть так себе виправдовувати: “Те, що я роблю, не таке вже й погане. І я точно не така погана, як [*і називає ім’я когось із друзів чи знайомих*]”.

Президент Гарольд Б. Лі навчав: “Найважливішою серед усіх заповідей Бога є та, яку найважче виконувати сьогодні”⁶. Цар Веніямин пояснював: “Я не можу сказати вам про все те, коли ви можете вчинити гріх; бо є різні шляхи і засоби, а саме, їх так багато, що я не можу перелічити їх”⁷. Якщо вам важко дотримуватися цих норм і заповідей, я закликаю вас

знаходити підтримку в євангелії. Читайте Писання. Заходьте на офіційний церковний веб-сайт, LDS.org, щоб там знайти відповіді на свої запитання. Поговоріть зі своїми батьками, своїми церковними провідниками та іншими, хто яскраво сяє, живучи за євангелією. Моліться. Виливайте своє серце Небесному Батьку, Який любить вас. Використовуйте щоденно дар покаяння. Служіть іншим. І що найважливіше—прислухайтеся до підказок Святого Духа і дотримуйтеся їх.

Президент Томас С. Монсон закликав усіх нас такими словами: “Мої юні друзі, будьте сильними. ... Ви знаєте, що є правильним, а що є хибним, і ніяка маска, якою б привабливою вона не була, не змінить цього. ... Якщо ваші, так звані, друзі вмовляють вас зробити щось таке, що, як ви знаєте, є неправильним,—ви будете тією людиною, яка стоятиме за правду, навіть якщо доведеться робити це наодинці”⁸.

Небесний Батько не хоче, щоб ми дивилися на світ і *йшли* його шляхами, що постійно змінюються. Він хоче, щоб ми дивилися на Нього і *йшли* за Його незмінним напрямком. Він хоче, щоб ми жили за євангелією і *вели* інших до неї, дотримуючись високих моральних норм.

У Писаннях є багато чудових прикладів, що ілюструють цю думку. У книзі Суддей у Старому Завіті ми дізнаємося про Самсона. Самсон від народження мав великий потенціал. Його матері було дано обіцяння: “Він зачне спасати Ізраїля з руки филистимлян”⁹. Але коли Самсон виріс, він більше дивився в напрямку спокус світу, а ніж у Божому напрямку. Самсон вибирав робити те, що було йому “любо”¹⁰, а не те, що було правильним. Неодноразово у Писаннях зустрічається фраза “І він зійшов”¹¹, коли розповідається про подорожі, вчинки і вибір Самсона. Замість того, щоб вставати і сяяти повсюди, реалізуючи свій великий потенціал, Самсон піддався світу, втратив Богом дану йому силу та трагічно й рано помер.

З іншого боку, у Писаннях наведено приклад Даниїла. Даниїл також від народження мав великий потенціал. У книзі Даниїла, розділ 6, ми читаємо: “Даниїл блищав над найвищими урядниками та сатрапами, бо в ньому був високий дух”¹². Коли випробування світу прийшли до Даниїла, він не

дивився вниз—на світ, він встав і подивився в небеса. Замість того, щоб виконати царський, світський наказ не молитися нікому іншому, а тільки царю впродовж 30 днів, Даниїл “пішов до свого дому,—а вікна його в його горниці були відчинені навпроти Єрусалиму, і в три усталені пори на день він падав на свої коліна, і молився та славив свого Бога, бо робив так і перед тим”¹³.

Даниїл не побоявся встати і сяяти повсюди у виконанні Божих заповідей. Хоч він і провів дуже незручно ніч у лев'ячій ямі за те, що відстоював правильне, та він був захищений і благословенний за свій послух. Наступного ранку цар Дарій звільнив Даниїла із лев'ячої ями і видав наказ, щоб кожний неодмінно боявся Даниїлового Бога і наслідував приклад вірності, який подав Даниїл. Дійсно, Даниїл показує нам, що означає бути прапором для народів і ніколи не понижувати свої моральні норми перед лицем спокус, які йдуть від світу.

Я мала благословення почути про багато прикладів сучасної молоді, таких же молодих людей, як ви, які не бояться встати і сяяти повсюди та дозволяють своєму світлу бути прапором серед своїх ровесників. Джоанна була єдиним членом Церкви серед учнів середніх класів своєї школи і єдиною молодою жінкою у своєму приході. Вона зобов'язалася перед собою і Господом, що ніколи не буде казати поганих слів. Коли для виконання якогось шкільного проекту їй призначили в напарники молодого чоловіка, який не мав такого зобов'язання, вона не понизила свої моральні норми. Вона попросила його шанувати й поважати її цінності. З часом, після багатьох лагідних і не зовсім лагідних нагадувань, її друг набув нових звичок і вже менше казав поганих слів. Цю зміну помітили багато людей, у т.ч. й мати цього молодого чоловіка, яка подякувала Джоанні за хороший вплив на життя її сина¹⁴.

Під час виконання недавнього доручення на Філіппінах я зустріла Карен, яка розповіла про випадок, що стався з нею, коли вона була в класі Лавр; тоді вона вчилася на бакалавра у галузі готельного і ресторанного менеджменту. Викладач вимагав, щоб кожний студент навчився готувати і куштувати різні напої, які будуть подаватися у ресторанах. Деякі з цих

напоїв містили алкоголь, і Карен знала, що куштувати їх було б порушенням Господніх заповідей. Незважаючи на серйозні наслідки свого вчинку, Карен знайшла в собі сміливість встати і сяяти повсюди і не куштувала ці напої.

Карен пояснила: “Мій викладач підійшов до мене і спитав, чому я їх не пила. Він сказав: “Міс Карен, як ви можете відчутти смак і розказати про цей важливий елемент, якщо ви навіть не скуштували ці напої?” Я відповіла йому, що я—член Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, а ми, члени цієї Церкви, не п’ємо те, що є шкідливим для нас. Що б не чекало на мене, навіть якщо я отримаю погану оцінку, я до цього поставлюся з розумінням, але я не буду відмовлятися від своїх моральних норм”.

Пройшло кілька тижнів, про той день нічого не було сказано. У кінці семестру Карен знала, що на її остаточну оцінку мабуть таки вплине її відмова куштувати напої. Вона вагалася і не хотіла дивитися на свою оцінку, але коли подивилася, то побачила, що її оцінка була найвищою в групі.

Вона сказала: “Цей випадок мене навчив, що Бог ... дійсно буде благословляти нас, коли ми йдемо за Ним. Я також знаю, що якби я отримала погану оцінку, я б усе одно не жалкувала про зроблене. Я знаю, що я ніколи не зазнаю невдачі в Господніх очах, якщо вибираю робити те, що, як я знаю, є правильним”¹⁵.

Дорогі молоді жінки, кожна з вас народилася з великим потенціалом. Ви—улюблені дочки Небесного Батька. Він знає вас, і Він любить вас. Він запрошує вас “устати і сяяти повсюди”, і Він обіцяє: якщо ви це робитимете, Він буде підтримувати і благословляти вас. Я молюся, щоб кожна з вас знайшла в собі сміливість прийняти Його запрошення й отримати Його обіцяння, в ім’я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Учення і Завіти 121:45.	7. Мосія 4:29.
2. Мосія 5:15.	8. Томас С. Монсон, “Приклади праведності”, Ліягона, трав. 2008, с. 65.
3. 1 Тимофію 4:12.	9. Судді 13:5.
4. Ісус Навин 1:9.	10. Судді 14:3.
5. Уложення віри 1:13.	11. Судді 14:7.
6. Учення Президентів Церкви: Гарольд Б. Лі (2000), с. 30.	

12. Даниїл 6:4.
13. Даниїл 6:11.
14. Уривок з цієї історії див. в Joanna Ehrisman, *The Thing about Being Mormon,* in Katilin Medlin and others, eds., *Going on 15: Memoirs of Freshmen* (2010), 93–96.
15. З особистої кореспонденції автора, 2012 р.

Прагніть знання: у вас є робота для виконання

Мері Н. Кук

*Перший радник у генеральному президентстві Товариства
молодих жінок*

---

*Благословіть своїх дітей та свої майбутні
домівки, здобуваючи якомога більше знання.*

Мої дорогі молоді жінки, як же ми любимо кожную з вас! Ми бачимо, що ви сміливо встаєте і сяєте світлом у світі, де великі випробування супроводжуються великими можливостями. Це може змусити вас задуматися: “А що у майбутньому чекає на мене?” Я запевняю: у вас, цнотливих дочок Бога, майбутнє—блискуче! Ви живете в час, коли євангельські істини відновлені, і ці істини ви можете знайти у Писаннях. Після свого хрищення ви отримали дар Святого Духа, і Святий Дух буде навчати вас істині й готуватиме вас до життєвих випробувань.

Бог дав вам моральну свободу вибору і можливість перебуваючи на землі навчатися, і Він має роботу, яку вам належить виконати. Щоб цю роботу виконати, ви повинні відчувати особисту відповідальність—прагнути знання. Ключ до вашого майбутнього, ваш “яскравий промінь надії”¹ можна знайти в оновленій брошурі *Заради зміцнення молоді* там, де сказано про освіту, і в цінності “Знання” Товариства молодих жінок.

“Освіта ... відкриватиме двері можливостям”². Якщо ви дослухаєтеся до настійливої Господньої рекомендації “прагнути знання, саме через навчання і також через віру”³, ви здобудете не лише знання через вивчення, але й додаткове світло, навчаючись через віру.

Прагніть знання, старанно навчаючись. Рідко коли ще ви зможете присвячувати для навчання стільки часу, як зараз. Президент Гордон Б. Хінклі мудро порадив молоді Церкви: “Стала звичка навчатися, якої ви набуваєте під час свого навчання в школі, буде дуже впливати на ваше прагнення здобувати знання упродовж усього вашого життя”⁴. “Ви повинні здобути всю можливу для вас освіту. ... Ідіть на всі необхідні жертви, щоб підготуватися до виконання роботи [цього] світу. ... Тренуйте свій розум і свої руки, щоб, крокуючи своїм життям, сприяти встановленню добра”⁵.

Звертаючись конкретно до жінок, Президент Томас С. Монсон сказав: “Часто майбутнє є невідомим; отже нам належить готуватися до невизначеностей. ... Я закликаю вас здобувати освіту і ті навички, які стануть у пригоді, якщо така ситуація виникне, так щоб ви були підготовлені до того, щоб заробляти”⁶.

Молоді жінки, прислухайтеся до поради цих мудрих і натхненних пророків. Будьте гарними студентками. Вставайте і сяйте світлом у ваших школах своєю старанною роботою, чесністю та цілісністю. Якщо у вас виникають якісь проблеми з навчанням чи опускаються руки, зверніться по допомогу до своїх батьків, учителів і членів Церкви, які можуть допомогти. Ніколи не здавайтесь!

Складіть список того, чого ви хочете навчитися, потім “Поділіться вашими цілями щодо освіти з сім’єю, друзями і провідниками, щоб вони могли вас підтримувати і заохочувати”⁷. Такою є модель для виконання програми Особистий розвиток.

Ви є свідками інформаційного вибуху, який став можливим завдяки технологіям. На вас постійно зливається море звуків, відеоматеріалів та інформації в різних мережах. Будьте розбірливі і не дозволяйте лавині знань збити вас зі шляху чи загальмувати ваш розвиток. Встаньте, молоді жінки! Ви визначаєте свої цілі. Ви вирішуєте, що буде входити у ваш розум і серце.

Ваше найважливіше навчання буде відбуватися поза класною кімнатою. Оточіть себе зразковими жінками, які можуть допомогти вам набути навичок, корисних для ведення

домашнього господарства, для занять малюванням, музикою, спортом, для дослідження сімейної історії, для вміння писати чи виступати. Знайомтеся з ними і просіть їх бути вашими наставниками. Коли ви навчитеся чогось нового, навчіть цього інших під час спільних заходів або самі станьте наставниками іншим молодим жінкам, як це є за вимогами для отримання вашої нагороди Почесна Бджола.

Крім моєї чудової мами, у мене в житті наставників було багато. Спершу я дізналася, що таке наставництво, ще коли мені було дев'ять років. Моя вчителька з Початкового товариства навчила мене вишивати хрестиком, і я вишила "Я принесу світло євангелії у свій дім", і ця картина вісила у моїй кімнаті увесь час, поки я була підлітком. Моя вчителька направляла мене, поправляла і завжди заохочувала йти далі. Потім були й інші наставники. Дві чудові швачки у моєму приході навчили мене шити. Завдяки їхньому керівництву, терпінню й заохочуванню я пошила сукню для конкурсу швачок, коли мені було 14 років, і я завоювала там приз! Цей процес збільшив моє прагнення мати більше знання та вміння також і в іншому.

Здобуття знань, яким ви займаєтеся тепер, приносить великі дивіденди, коли ви станете матір'ю. "Рівень освіти матері великою мірою впливає на вибір освіти її [дітей]"⁸. Материнська освіта може стати "ключем у розірванні кола бідності"⁹. "Освічені жінки ... дбають про те, щоб народити здоровіших немовлят, мати здоровіших дітей, бути більш впевненими, життєрадісними, ставати більш розважливими і розсудливими"¹⁰.

Із документа "Сім'я: Проголошення світові" ми дізнаємося, що "мати в першу чергу відповідальна за виховання своїх дітей"¹¹. Надання освіти вашим дітям—це частина цього виховання, це ваша священна відповідальність. Як і юні воїни, що були "навчені своїми матерями"¹², ви будете найважливішим із усіх вчителів ваших дітей, які тільки у них будуть, тому прийміть рішення ретельно навчатися. Благословіть своїх дітей і свій майбутній дім, навчаючись тепер всього, чого тільки можете.

Прагніть навчатися через віру. Ми навчаємося через віру, коли старанно здобуємо духовне знання через молитву, вивчення Писань, послухність і коли ми прагнемо проводу Святого Духа, Який свідчить нам про всю істину. Якщо ви робите свою частину у здобутті знання, Святий Дух може просвітлювати ваш розум. Якщо ви стараєтеся тримати себе гідними, Святий Дух буде направляти і додаватиме більше світла у ваше навчання.

Коли я була молодою жінкою, то якось позичила лижі, які були надто довгими, та черевики, які були надто великими, і моя подруга вчила мене ходити ось на цих лижах! То був прекрасний весняний день, залитий яскравим сонцем, навколо був білий-білий сніг, пропливали хмаринки, височіло синє небо. Я дізналася, що палке бажання з'їхати зі схилу відкриває дорогу до задоволення. І хоч я й падала кілька разів на своїх занадто довгих лижах, та все ж я вставала і далі продовжувала вчитися ходити на них. Я полюбила спорт!

Однак я скоро зрозуміла, що для прогулянок на лижах не всі дні й погодні умови бувають такими ідеальними. У хмарні дні ми ходили на лижах в умовах "розсіяного світла". Воно буває, коли світло від сонця розсіюється хмарами. Дивлячись на білий сніг, ви не можете відчувати глибочину і вам важко оцінити крутість схилу чи побачити впадини і бугри на пагорбі.

Молоді жінки, ви можете дивитися вперед у своє майбутнє, як я тоді дивилася на той спуск з гори на лижах. Часом ви можете відчувати, що живете в розсіяному світлі і не можете бачити того, що лежить у вас попереду. Навчання через віру дасть вам впевненість і допомагатиме визначати свій шлях у часи непевності.

У 25-му розділі Євангелії від Матвія притча про десятьох дів навчає нас, що духовна підготовка є надзвичайно важливою і повинна досягатися особисто. Ви згадаєте, що супроводжувати молодого на весільний бенкет були запрошені всі десять дів, але достатньо оливи в каганцях було лише у п'ятьох мудрих дів.

"Нерозумні ж сказали до мудрих: "Дайте нам із своєї оливи, бо наші каганці ось гаснуть".

Мудрі ж відповіли та сказали: “Щоб, бува, нам і вам не забракло,— краще вдайтеся до продавців, і купіть собі”.

І як вони купувати пішли, то прибув молодий; і готові ввійшли на весілля з ним,—і замкнені двері були”¹³.

Ви можете подумати, що п’ять мудрих дів вчинили егоїстично—не поділилися своєю олією, але ж це було неможливо. Духовна підготовка повинна набуватися особисто, крапля за краплею, і нею неможливо поділитися.

Ось тепер для вас настав час старанно зростати у своєму духовному знанні—крапля за краплею—через молитву, вивчення Писань та послухність. Ось тепер для вас настав час здобувати свою освіту—крапля за краплею. Кожна чеснотна думка і дія також додають олії у ваш каганець, готуючи вас до скерування Святим Духом, нашим божественним вчителем.

Святий Дух буде направляти вас у вашій подорожі тут, у смертному житті, навіть коли ви будете відчувати себе у розсіяному світлі, у непевності, що лежить перед вами. Вам не треба боятися. Якщо ви стоїте на шляху, що веде до вічного життя, Святий Дух буде направляти вас у прийнятті рішень і у вашому навчанні.

Я свідчу, виходячи з власного досвіду: якщо ви будете прагнути знання не тільки через навчання, але й через віру, ви *будете* направлятися в тому, що “Господу ... потрібно, аби ви робили, і в тому, що вам потрібно буде знати”¹⁴.

Я отримала своє патріарше благословення ще молодою жінкою, і в ньому мені було дано пораду підготуватися, здобувши хорошу освіту, і з молодих років життя навчатися тому, що буде потрібно для ведення домашнього господарства і виховання сім’ї. Тож я так хотіла цього благословення—мати сім’ю; однак благословення це не приходило аж до моїх 37 років, коли я нарешті вийшла заміж. На той час мій чоловік був удівцем, тож у день, коли ми запечатувалися в храмі, я зненацька була благословенна не тільки чоловіком, але й сім’єю з чотирьох дітей.

Задовго до цього у мене було багато днів, коли я відчувала себе так, наче їду на лижах у розсіяному світлі, і я запитувала себе: “А що у майбутньому чекає на мене?” Я старалася виконувати настанови зі свого патріаршого благословення. Я

старанно навчалася, щоб стати шкільною вчителькою, і продовжувала свою освіту, щоб стати директором початкової школи. Я молилася своєму Небесному Батьку і прагнула провину Святого Духа. Я палко трималася обіцяння пророків, які запевняли мене: якщо я “залишуся вірною і праведною, буду триматися [своїх] завітів, служити Богу та любити [свого] Небесного Батька і Господа Ісуса Христа, то [мені] не буде відмовлено в жодному вічному благословенні, які має наш Небесний Батько для Своїх вірних дітей”¹⁵.

Я знаю, що моя освіта підготувала мене до життя, яке я собі й уявити не могла, будучи молодою жінкою. Я думала, що здобуваю освіту, щоб навчати в школі, а також моїх майбутніх дітей, але я не знала, що Господь готує мене також навчати англійській мові в Монголії, де ми були на місії з моїм чоловіком, і навчати молодих жінок Церкви по всьому світу, або навчати моїх онуків цінності знання—усі ці прекрасні благословення я ніколи і не уявляла собі.

Я свідчу, що наш Небесний Батько знає і любить вас. Він поклав велику надію на вас і має роботу, яку тільки *ви* можете виконати. Я хочу запевнити вас, що ви *будете* підготовлені для цієї чудової роботи, якщо прагнутиме знання через навчання і також через віру. Про це я свідчу в ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Гордон Б. Хінклі, “Спуститися, щоб підняти іншого”, *Ліягона*, січ. 2002 р., с. 67.
2. *Заради зміцнення молоді* (брошура, 2011 р.), с. 9.
3. Учення і Завіти 88:118.
4. Gordon B. Hinckley, *Way to Be! Nine Ways to Be Happy and Make Something of Your Life* (2002), 28.
5. Gordon B. Hinckley, “Seek Learning,” *New Era*, Sept. 2007, 2, 4.
6. Томас С. Монсон, “Якщо ви підготовлені, ви не будете боятися”, *Ліягона*, лист. 2004, с. 116.
7. *Заради зміцнення молоді*, с. 9.
8. Cheryl Hanewicz and Susan R. Madsen, “The Influence of a Mother on a Daughter’s College Decision,” *Utah Women and Education Project, Research Snapshots*, no. 3 (Jan. 2011):1.
9. Marjorie Cortez, “Mom’s Education Key to Halt Poverty Cycle,” *Deseret News*, Sept. 23, 2011, A1.
10. Olene Walker, “More Utah Women Need to Finish College,” *Salt Lake Tribune*, Oct. 30, 2011, O4.
11. “Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010.
12. *Алма* 56:47.
13. *Матвій* 25:8–10.
14. Henry B. Eyring, “Education for Real Life,” *Ensign*, Oct. 2002, 18.
15. M. Russell Ballard, “Preparing for the Future,” *Ensign*, Sept. 2011, 27.

Зараз настав час встати і сяяти!

Елейн Ш. Дальтон

Генеральний президент Товариства молодих жінок

Як дочки Бога, ви народжені, щоб вести.

З вікна мого офісу Товариства молодих жінок мені відкривається захоплюючий вид Солт-Лейкського храму. Кожний день я бачу ангела Моронія, який стоїть угорі на храмі як сяючий символ не лише своєї, але й нашої віри. Я люблю Моронія, бо він в дуже злочестивому суспільстві залишався чистим і вірним. Він—мій герой. Він стояв там сам. Я відчуваю, що він стоїть сьогодні угорі на храмі, неначе запрошуючи нас бути сміливими, пам'ятати, хто ми є, і бути гідними увійти у святий храм—“устати і сяяти повсюди”¹, стати вище гамору світу і, як пророкував Ісаїя, прийти “на гору Господню”²—у святий храм.

Сьогодні тут зібралися вибрані Господні дочки. Немає більш впливової групи, яка б відстоювала істину й праведність в усьому світі, ніж молоді жінки та жінки Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Я бачу ваше благородство і знаю, що ви маєте божественні сутність та долю. Ви відзначалися ще у передземному світі. Ваш родовід супроводжують завіти та обіцяння. Ви успадкували духовні риси відданих патріархів Авраама, Ісака і Якова. Пророк Божий колись назвав кожду з присутніх тут цього вечора “яскравим сяйвом надії”³ на майбутнє. Я погоджуюся з цим! У цьому дуже складному світі ваше світло яскраво сяє. Дійсно, це “незабутні дні”⁴. Це—*ваші* дні, і *тепер* настав час для молодих жінок, де б вони не були, “устати і сяяти повсюди, щоб ваше світло могло бути прапором для народів”⁵.

“Норма—це мірило, яким визначається точність або довершеність”⁶. Ми повинні бути нормою святості, яку видно всьому світу! Оновлена брошура *Заради зміцнення молоді* містить не лише моральні норми, щоб дотримуватися їх у точності, але в ній також вказані й обіцяні благословення, що прийдуть за їх дотримання. Слова, які є в цій важливій книжці,—це норми для світу, і життя за цими нормами дасть вам можливість знати, що робити, аби ставати більш схожими на Спасителя та бути щасливими у світі, який дедалі більше поринає в темряву. Життя за нормами з цієї брошури допоможе вам підготуватися до постійного напарництва Святого Духа. І у світі, в якому ви живете, вам буде потрібне це напарництво, щоб приймати дуже важливі рішення, які значною мірою визначатимуть ваші майбутні успіхи та щастя. Життя за цими принципами допомагатиме кожній з вас підготуватися, щоб увійти у святі Господні храми і там отримати благословення й силу, що чекають на вас, якщо ви складете священні завіти і будете дотримуватися їх⁷.

Коли наша дочка, Емі, була ще маленькою дівчинкою, їй подобалося спостерігати за кожним моїм рухом, коли я збиралася до церкви. Після спостереження за тим, що я звичайно робила, вона розчісувала своє волосся й одягала платтячко, а потім завжди просила мене покласти на її личко трохи “блиску”. “Блиском” вона називала густий крем, яким я користувалася, щоб уберегтися від зморшок. І я на її прохання трохи намазувала кремом щічки та губи Емі, після чого вона усміхалася й казала: “Ну а тепер ми вже готові йти!” Однак Емі не усвідомлювала, що вона вже мала свій “блиск”. Її личко аж сяяло, бо вона була такою чистою, невинною, хорошою. Вона мала Святого Духа, і це було видно.

Я хочу, щоб всі молоді жінки, які зібралися тут цього вечора, знали й розуміли: ваша краса—ваш “блиск”—залежить не від макіяжу, не від густого крему або наймоднішого одягу чи найстильнішої зачіски. Вона—у вашій особистій чистоті. Якщо ви живете за моральними нормами і гідні постійного напарництва Святого Духа, ви можете мати могутній вплив у світі. Ваш приклад, навіть світло у ваших очах, будуть впливати на інших, які бачитимуть ваш “блиск”, і вони

захочуть бути схожими на вас. Де вам узяти це світло? Господь є цим світлом, “і Дух просвітлює кожну людину в усьому світі, яка прислухається до голосу Духа”⁸. Божественне світло видно у ваших очах і у вашому виразі обличчя, коли ви наближаєтеся до Небесного Батька і Його Сина, Ісуса Христа. Отак ми й отримуємо цей “блиск”! А ось, як ви всі можете бачити, “крем-блиск” так і не уберіг мене від зморшок!

Заклик “устаньте і сяйте повсюди”—це заклик до кожної з вас вести світ у надзвичайно важливій справі—встановити стяг—і вести це покоління у цнотливості, чистоті та храмовій гідності. Якщо ви хочете щось змінити у світі, *ви повинні самі відрізнитися від світу*. Я повторю слова Президента Джозефа Ф. Сміта, який сказав жінкам свого часу: “Не [молодим] жінкам цього світу вести вас, а вам вести ... [молодих] жінок світу в усьому, що ... очищує дітей людських”⁹. Ці слова є актуальними й тепер. Як дочки Бога, ви народжені, щоб вести.

У світі, в якому ми живемо, щоб вам вести, буде необхідно мати провід й постійне напарництво Святого Духа, Який казатиме вам “усе, що вам слід робити”¹⁰—якщо ви будете розпізнавати Його настанови й підказки та будете їх дотримуватися. А оскільки Святий Дух не живе у нечистих храмах, кожній з нас необхідно буде перевіряти свої звички та своє серце. Усім нам потрібно щось змінювати—каятися. Як стверджував батько царя Ламонія у Книзі Мормона: “Я відмовлюся від усіх своїх гріхів, щоб тільки знати Тебе”¹¹. А ми, ви і я, готові зробити те саме?

Група молоді з Квін-Кріка, Аризона, вирішили “устати і сяяти повсюди” та вести молодь їхнього містечка, живучи за моральними нормами, які містяться у брошурі *Заради зміцнення молоді*. Усі вони написали у своєму щоденнику щось з того, що, як відчували, заважає їхньому розвитку, або щось з того, що вони хотіли б змінити у своєму житті, а потім, у буквальному розумінні, закопали це в землю. Вони зійшлися разом, вирвали сторінку зі свого щоденника, де було це записано, і покидали ці сторінки в яму в землі, так само, як зробив народ Аммона у Книзі Мормона зі своєю зброєю війни¹². А потім вони поховали ті сторінки, і того дня всі вони

зобов'язалися змінитися. Вони покаялися. Вони вирішили встати!

Чи є у вашому житті те, що вам слід змінити? Ви можете це зробити. Ви можете покаятися, завдяки безмежній спокутній жертві Спасителя. Він здійснив її для вас і для мене, щоб ми змінилися, знову стали чистими й непорочними і ставали схожими на Нього. І Він пообіцяв, що коли ми так робимо, Він не буде більше пам'ятати наші гріхи й помилки¹³.

Іноді може здаватися, що залишатися сяючими майже неможливо. Перед вами виникає дуже багато труднощів, які можуть відгородити вас від джерела всього світла, яким є Спаситель. Буває, що важко йти цією дорогою, і може навіть часом здаватися, що густий туман затьмарює світло. Так сталося з молодою жінкою на ім'я Флоренс Чедвік. Уже в 10 років вона зрозуміла, що була здібною плавчинєю. Вона перепливла Ла-Манш за рекордно короткий час—13 годин і 20 хвилин. Флоренс подобалося долати труднощі, і вона пізніше спробувала проплисти від узбережжя Каліфорнії до острова Санта-Каталіна—це 21 миля (34 км). Цього разу вона, пропливши 15 годин, стомилася. Густий туман не давав їй бачити перед собою берегову лінію. Її мати плувла у човні поряд з нею, і Флоренс сказала їй, що, здається, вона не дотягне до фінішу. Її мати й тренер заохочували її продовжувати заплив, але єдине, що вона бачила,—це туман. Вона припинила свій заплив, але, опинившись уже в човні, побачила: до берегової лінії залишилася лише одна миля (1,6 км). Пізніше, коли в неї брали інтерв'ю і спитали, чому вона відмовилася продовжувати свій заплив, вона зізналася, що зробила це не через холодну воду і не через велику дистанцію. Вона сказала: “Мене здолав туман”¹⁴.

З часом вона знову здійснила такий заплив, і знову був густий туман. Але цього разу вона плувла й успішно досягла узбережжя. І коли її запитали, у чому полягала різниця, вона відповіла, що, незважаючи на густий туман, вона впродовж усього свого запливу тримала в уяві берегову лінію¹⁵.

Для Флоренс Чедвік метою була берегова лінія. Для кожної з нас метою є храм. Молоді жінки, залишайтеся зосередженими. Не губіть з поля зору ваші цілі. Не давайте

густому туману морального забруднення і принижуючим голосам світу заважати вам досягати своїх цілей, жити за моральними нормами, радіти напарництву Святого Духа і бути гідними входити у святі храми. Завжди тримайте серце й розум зосередженими на храмі—цьому святому домі Спасителя.

Кілька тижнів тому я стояла в целестіальній кімнаті храму Рено, Невада. Світло, що лилося в кімнату, було яскравим, і завдяки кришталевій люстрі, яка веселками відбивала його своїми численними відшліфованими гранями, сяло навіть ще яскравіше. У мене аж подих перехопило, коли я усвідомила, що це ж Спаситель є “світло і життя світу”¹⁶, що це Його світло ми повинні відображати і відбивати. Ми є тими маленькими кришталіками, які відбивають його світло, і щоб бути здатними робити це, ми повинні бути чистими і вільними від пилу цього світу. Стоячи у храмі того дня, я знову почула у своєму розумі заклик Моронія до нас—дочок Сіону:

“Прокинься, і встань з праху”¹⁷. “Не торка[й]ся злого дару, ані чогось нечистого”¹⁸. “Прокинься, і встань ... і зодягнись у свій красивий одяг, о дочко Сіону; ... щоб завіти Вічного Батька, які Він склав з тобою, о доме, Ізраїля, було виконано”¹⁹.

Обіцяні благословення храму поширюються не лише на вас, але й на всі покоління. Якщо ви ставите своєю метою храм, ваш вплив задля добра буде долати час і відстань, і робота, яку ви виконуєте для тих, хто вже пішов з життя, буде виповненням пророцтва!

На останній конференції я з великим хвилюванням слухала, як старійшина Девід А. Беднар запрошував кожду з вас з ентузіазмом долучитися до дослідження історії вашої сім’ї та храмової роботи для тих, хто помер без благословень відновленої євангелії Ісуса Христа²⁰. Коли він виголосив вам це запрошення, моє серце так і забилося. В Ученні і Завітах ми читаємо, що були “інші вибрані духи, яких було прибережено, щоб вони народилися в повноті часів і взяли участь у закладенні основ великої роботи останніх днів, у тому числі у зведенні храмів і виконанні в них обрядів для викуплення мертвих”²¹. Це—ваш день, і ваша робота розпочалась! Зараз настав час бути гідними храмової рекомендації й отримати її.

Виконуючи цю роботу, ви будете ставати спасителями на горі Сіон²².

Старійшина Рассел М. Нельсон сказав про вас: “Вплив молодих жінок Церкви, як той сплячий велетень: пробудиться, устане і буде надихати жителів землі, бо є могутньою силою задля праведності”²³. Молоді жінки, устаньте і займіть своє місце у славетних подіях, які будуть формувати ваше майбутнє і майбутнє світу. Зараз настав для цього час!

“У відблисках зорі злітає Божий стяг, і на святій горі Господь Свій перст простяг!”²⁴ Молоді жінки, це ви той стяг! Будьте цнотливими й чистими, прагніть напарництва Святого Духа, поховайте свої гріхи й провини, не втрачайте з поля зору своїх цілей і не дайте густому туману морального забруднення загороджувати вас від них, будьте гідними тепер увійти у храм. Покладайтеся на свій “блиск”! Я свідчу від всього серця, що Бог живий і що Він буде просвітлювати наше життя, якщо ми наближаємося до Його Улюбленого Сина—нашого Спасителя, Ісуса Христа. І я молюся, щоб, як Мороній, ми “устали і сяяли повсюди, щоб [наше] світло могло бути прапором для народів”!²⁵ В ім'я Ісуса Христа, амінь.

Посилання

1. Учення і Завіти 115:5.
2. Ісаїя 2:3; 2 Нефій 12:3.
3. Гордон Б. Хінклі, “Стояти міцно й непорушно”, *Всесвітні збори навчання провідництва*, січ. 10, 2004, с. 20.
4. Oliver Cowdery, в Joseph Smith—History 1:71.
5. Учення і Завіти 115:5.
6. Ezra Taft Benson, “Strengthen Thy Stakes,” *Tambuli*, Aug. 1991, 4.
7. Див. Учення і Завіти 109:22.
8. Учення і Завіти 84:46.
9. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт* (1999), с. 184.
10. 2 Нефій 32:5.
11. Алма 22:18, курсив додано.
12. Див. Алма 24:17.
13. Див. Учення і Завіти 58:42.
14. Див. Sterling W. Sill, в Conference Report, Apr. 1955, 117.
15. Див. Randy Alcom, “Florence Chadwick and the Fog,” epm.org/resources/2010/Jan/21/florence-chadwick-and-fog. See also “Florence Chadwick,” in *Encyclopedia of World Biography*, vol. 19 (2004): 64–66; “Navigation Information” and “Swim Successes,” Catalina Channel Swimming Federation, swimcatalina.com, accessed Mar. 27, 2012. Є й інші веб-сайти, де можна дізнатися про Флоренс Чедвік.
16. 3 Нефій 9:18.
17. Мороній 10:31.
18. Мороній 10:30.
19. Мороній 10:31.
20. Див. Девід А. Беднар, “І серця дітей повернуться”, *Ліягона*, лист. 2011, сс. 24–27.
21. Учення і Завіти 138:53–54.

22. Див. Авдій 1:21; Учення і Завіти 103:9 і Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт (2007), сс. 472–473.
23. Рассел М. Нельсон, "Daughters of Zion," *New Era, Young Women Special Issue*, YW Nov. 1985, 9.
24. "Стоїть гора Сіон!", *Гімни*, № 4.
25. Учення і Завіти 115:5.

Вірити, слухатися і вигерпіти

Президент Томас С. Монсон

---

*Вірте, що надзвичайно важливо залишатися
міцними і відданими істинам євангелії. Я свідчу,
що це так!*

Мої дорогі юні сестри, відповідальність звертатися до вас сповнює моє серце смиренням. Я молюся про божественну допомогу, щоб належним чином впоратися з цим завданням.

Десь 20 років тому ваша подорож смертним життям ще не розпочалася. Ви все ще були у своєму небесному домі. Ви були там серед тих, хто любив вас і піклувався про ваше вічне благополуччя. Зрештою для вашого розвитку стало необхідним прийти на землю. Безперечно були сказані слова прощання і висловлення впевненості. Ви отримали тіла і стали смертними, відсіченими від присутності вашого Небесного Батька.

Однак тут, на землі, на вас очікувало радісне привітання. Перші роки життя були дорогоцінними і особливими. У Сатани не було влади спокушати вас, бо ви ще не стали підзвітними. Ви були невинними перед Богом.

Невдовзі ви увійшли у той період життя, який дехто називає “жахливим підлітковим віком”. Мені подобається називати його “чудовим підлітковим віком”. Це час нагод, зростання, розвитку, якому притаманні набуття знань і пошук істини.

Ніхто не каже, що підліткові роки є легкими. Часто це роки, коли відчувається незахищеність, невідповідність,

прагнення знайти своє місце серед однолітків, вписатися в колектив. Це час, коли ви стаєте більш незалежними і, можливо, прагнете здобути більше свободи, ніж ваші батьки зараз готові вам дати. Це також основні роки, коли Сатана спокушатиме вас і докладатиме всіх зусиль, щоб звести вас зі шляху, який вестиме вас назад до того небесного дому, з якого ви прийшли, і до ваших близьких, що знаходяться там, і до вашого Небесного Батька.

Світ навколо вас не спроможний надати вам необхідну допомогу для здійснення цієї доволі небезпечної подорожі. Здається, у нашому сьогоdnішньому суспільстві у дуже багатьох людей послабилися канати, якими вони були пришвартовані до безпечного берега, і, зісковзнувши, вони були винесені течією зі спокійної гавані.

Вседозволеність, аморальність, порнографія, наркотики та сила тиску однолітків—все це і навіть більше—змушують багатьох дрейфувати морем гріха і розбиватися об гості рифи загублених можливостей, втрачених благословень і розбитих мрій.

Чи існує шлях до безпеки? Чи можна врятуватися від загрози знищення? Відповіддю є гучноголосе *так!* Я раджу вам дивитися на маяк Господа. Я казав це раніше, я скажу це знову—не існує настільки густого туману, настільки темної ночі, настільки сильного шторму, де може загубитися моряк, щоб його не врятував маяк Господа. Він світить крізь шторми життя. Він закликає: “*Ось шлях до безпеки. Ось шлях додому*”. Він посилає світлові сигнали, які легко побачити і які ніколи не підведуть. Якщо дотримуватися їх підказок, вони вестимуть вас назад до вашого небесного дому.

Я хочу поговорити з вами цього вечора про три найважливіші сигнали з Господнього маяка, які допоможуть вам повернутися до Батька, який з нетерпінням чекає на ваше тріумфальне повернення додому. Ці три сигнали є такими—*вірити, слухатися і витерпіти*.

Спершу я розкажу про сигнал, який є основним і найважливішим: *вірити*. Вірте, що ви дочка Небесного Батька, що Він любить вас, і що ви тут заради славетної мети—здобути своє вічне спасіння. Вірте, що надзвичайно важливо

залишатися міцними і відданими істинам євангелії. Я свідчу, що це так!

Мої юні друзі, вірте у слова, які ви промовляєте щотижня, виголошуючи девіз Товариства молодих жінок. Думайте про значення цих слів. Вони істинні. Завжди прагніть жити відповідно до проголошених у девізі цінностей. Вірте в те, як сказано у вашому девізі, що, приймаючи ці цінності й дотримуючись їх, ви будете готовими зміцнювати дім і сім'ю, вступити у священні завіти і виконувати їх, отримати обряди храму і мати радість у благословеннях піднесення. Це прекрасні євангельські істини і, дотримуючись їх, ви ставатимете щасливішими протягом свого життя тут і у прийдешньому, на відміну від того, що станеться, якщо ви знехтуєте ними.

Більшість із вас були навчені істинам євангелії ще відтоді, як ви були маленькими. Вас навчали сповнені любов'ю батьки і турботливі вчителі. Істини, яким вони вас навчили, допомогли вам здобути свідчення; ви вірили в те, чого вас навчали. Хоча це свідчення може й надалі духовно підживлюватися і зростати, коли ви навчаєтеся, молитесь про скерування і щотижня відвідуєте свої недільні збори, саме від вас залежить сила цього свідчення. Сатана усією своєю могуттю буде прагнути його знищити. Протягом всього свого життя вам буде потрібно підживлювати свідчення. Воно, подібно до яскравого багаття, потребує постійного живлення, і якщо цього не робити, воно перетвориться на жевріючі жаринки, а потім і зовсім згасне. Ви не повинні допустити, щоб так сталося.

Окрім відвідування ваших недільних зборів і заходів наприкінці тижня, якщо у вас є можливість відвідувати семінарію рано-вранці чи факультативно, скористайтеся цією нагодою. Багато з вас зараз вже відвідують семінарію. Подібно до будь-якої справи у житті, більшість з того, що ви набудете на заняттях семінарії, залежатиме від вашого ставлення і прагнення навчатися. Ставтеся до навчання смиренно й охоче. Я дуже вдячний за те, що у підліткові роки мав нагоду відвідувати ранкову семінарію, бо вона значною мірою

сприяла моєму розвитку і зміцнила моє свідчення. Семінарія може змінювати життя.

Багато років тому я був у складі ради директорів з одним чудовим чоловіком, який сягнув надзвичайного успіху в житті. Мене вразила цілісність його характеру і відданість Церкві. Я дізнався, що він здобув свідчення і приєднався до Церкви завдяки семінарії. Коли він одружився, його дружина була членом Церкви все своє життя. Він не належав до жодної церкви. Протягом років, незважаючи на її зусилля, він абсолютно не виявляв інтересу до відвідування Церкви зі своєю дружиною і дітьми. А потім він почав привозити двох своїх дочок на ранкову семінарію. Він залишався в машині поки в них проходив урок, а потім відвозив їх до школи. Одного дня йшов дощ, і одна з його дочок сказала: “Ходімо з нами, тату. Ти можеш посидіти в холі”. Він погодився. Двері до класної кімнати були відкритими і він почав слухати. Його серце було зворушене. Решту навчального року він відвідував семінарію зі своїми дочками і згодом, завдяки цьому, став членом Церкви і все життя залишався активним. Хай семінарія допоможе вам отримати і зміцнити своє свідчення.

Будуть часи, коли перед вами постануть випробування, через які ваше свідчення може опинитися під загрозою або ви можете знехтувати ним заради інших інтересів. Благаю вас зберігати його міцним. Це ваш обов’язок, тільки ваш, зберігати яскраве палання його полум’я. Для цього треба докладати зусиль, але ви про це абсолютно ніколи не пошкодуєте. Я згадую слова пісні, написаної Джулі де Азеведо Хенкс. Ось що вона написала про своє свідчення:

*Хоч вітер стогне і ламає,
І все навкруг у хмарах зла,
Вогонь надії захищаю,
Джерело світла і тепла.
Хоч буря все навколо трусить,
Не відведу своїх долонь.
Я відданою залишуся,
Я збережу вогонь¹.*

Вірте і зберігайте яскраве палання вогню свого свідчення, що б не сталося.

Наступне, молоді жінки, будьте *слухняними*. Слухайтеся своїх батьків. Дотримуйтеся законів Бога. Вони дані нам люблячим Небесним Батьком. Коли їх дотримуватися, наше життя приноситиме нам більше задоволення і менше складнощів. Буде легше долати виклики і проблеми, що поставатимуть перед нами. Ми будемо отримувати обіцяні Господні благословення. Він сказав: “Господу потрібні серце і небайдужий розум; і небайдужі та послухні куштуватимуть блага землі Сіону в ці останні дні”².

Ви маєте лише одне життя. Тримайтеся якомога подалі від небезпеки. Вас будуть спокушати, іноді навіть люди, яких ви вважаєте друзями.

Кілька років тому я говорив з порадицею класу “Дівчина спілки взаємного вдосконалення” і вона розповіла мені про подію, що сталася з однією молодою жінкою з її класу. Цю молоду жінку спокушали знов і знов залишити шлях істини і звернути на дорогу гріха. Через постійні вмовляння кількох шкільних подруг, вона зрештою погодилась на цей крок. Було складено план: вона скаже батькам, що йде на вечірній захід Товариства молодих жінок. Але вона планувала побути там лише доти, доки її подруги зі своїми хлопцями не заберуть її звідти. Тоді вони вирушать на вечірку, де вживатимуть алкогольні напої, а поведінка буде цілковитим порушенням тих норм, які, як вона знала, були правильними.

Вчителька молилася про натхнення, щоб допомогти всім своїм дівчатам, а особливо цій молодій жінці, яка здавалася такою невпевненою у своїй відданості євангелії. Того вечора вчителька відчула натхнення не навчати за попередньо підготовленим планом, а поговорити з дівчатами про те, як залишатися морально чистими. Коли вона почала ділитися своїми думками і почуттями, та молода жінка часто дивилася на годинник, щоб не пропустити свою зустріч з подругами. Однак в процесі обговорення її серце було зворушене, сумління пробудилося, а рішучість зміцнилася. І коли настав час, вона проігнорувала численні сигнали автомобільного гудка, якими її кликали. Вона протягом всього вечора

залишалася з вчителькою та іншими дівчатами в класі. Спокуса зійти зі схваленого Богом шляху була відвернута. Сатана залишився незадоволеним. Після уроку, коли всі розійшлися, ця молода жінка підійшла до вчительки, щоб подякувати за урок і розповісти, як та допомогла їй уникнути потенційно трагічних наслідків. Це була відповідь на молитву вчительки.

Згодом я дізнався, що через її рішення не йти з подружками того вечора, кілька найпопулярніших дівчат і хлопців у школі об'явили їй бойкот і протягом багатьох місяців у неї не було друзів у школі. Вони не могли змиритися з тим, що вона не бажає вести такий спосіб життя, як вони. Для неї це був надзвичайно важкий і самотній період, але вона залишилась непохитною і зрештою в неї з'явилися друзі, які поділяли її норми. Нині, коли минуло багато років після цих подій, вона одружена в храмі і в неї четверо чудових дітей. Наскільки по-іншому могло б скластися її життя. Наші рішення визначають нашу долю.

Дорогоцінні молоді жінки, нехай кожне рішення, яке ви обмірковуєте, пройде цей тест: “До чого воно приведе мене? Що воно дасть мені?” І хай у вашому кодексі поведінки буде наголошено не “Що подумують інші?”, але скоріше “Що я думатиму про себе?” Дійте за підказками тихого, лагідного голосу. Пам'ятайте, що носій священства, який мав повноваження, поклав руки вам на голову під час вашої конфірмації і сказав: “Прийми Святого Духа”. Відкрийте своє серце, сприймайте всією своєю душею звук того особливого голосу, який свідчить про істину. Як обіцяв пророк Ісая: “Вуха твої будуть чути те слово, яке ... казатиме: “Це та дорога,—простуйте ви нею!”³

Характерною рисою нашого часу є всюдозволеність. В журналах і по телебаченню можна побачити як зірки екрану, видатні спортсмени—ті, кого схильна наслідувати молодь—зневажають закони Бога і хизуються участю в грішних справах, вдаючи, що це не зашкодить. Не вірте цьому. Настане час розплати, а саме час підбиття рахунку. Для кожної Попелюшки настає її північ—це станеться якщо не в

цьому житті, тоді у прийдешньому. Судний день спіткає усіх. Чи ви готові? Чи задоволені ви своїм станом справ?

Якщо хтось зробив невірний крок під час своєї подорожі, я обіцяю вам, що є дорога назад. Це процес, який називається покаянням. Наш Спаситель помер, щоб надати вам і мені цей благословенний дар. Хоча цей шлях складний, обіцяння реальне. Господь сказав: “Коли ваші гріхи будуть як кармазин, стануть білі, мов сніг”⁴. “І не буду вже згадувати їм гріха!”⁵

Мої любі молоді сестри, ви маєте дорогоцінний дар свободи вибору. Я благаю, щоб вашим вибором була слухняність.

І, зрештою, вам треба *витерпіти*. Що означає витерпіти? Мені подобається таке визначення: *мужньо встояти*. Мужність може бути необхідною вам, щоб вірити; іноді вона буде необхідною, щоб слухатися. Вона безперечно буде необхідною, щоб витерпіти до того дня, коли завершиться ваше земне життя.

Протягом років я говорив з багатьма людьми, які казали мені: “У мене так багато проблем, дійсно великих проблем. Я не можу впоратися з викликами життя. Що мені робити?” Я пропонував їм і зараз пропоную вам конкретну пораду: щоразу прагніть небесного скерування на один день. Віник важко розламати за один раз, але легко, коли ламаєш соломинку за соломинкою. Кожен з нас може бути відданим протягом лише одного дня, а тоді ще одного дня, а потім ще одного дня, доки ви не проживете все життя, скеровувані Духом, все життя близько до Господа, все життя, сповнене добрих справ і праведності. Спаситель обіцяв: “Подивіться на Мене, і витерпіть до кінця, і ви житимете; бо тому, хто витерпить до кінця, подарую Я вічне життя”⁶.

Це мета вашого приходу у земне життя, мої юні друзі. Немає нічого важливішого за мету, якої ви прагнете досягти, а саме вічного життя у царстві вашого Батька.

Є мета заради якої вас, дорогоцінні, безцінні дочки нашого Небесного Батька, послано на землю у цей день і час. Ви знаходилися в резерві до цієї години. На вас очікують чудові, славетні події, якщо ви лише будете вірити, слухатися і

терпіти. Хай це буде вашим благословенням, про це я молюся в ім'я Ісуса Христа, нашого Спасителя, амінь.

Посилання

1. Julie de Azevedo Hanks, "Keeper of the Flame," *Treasure the Truth* (compact disc, 1997).
2. Учення і Завіти 64:34.
3. Ісаїя 30:21.
4. Ісаїя 1:18.
5. Єремія 31:34.
6. 3 Нефій 15:9.